

Handwritten text, possibly a signature or date, is visible above the library stamp.

M.A.LIBRARY, A.M.U.

PE10557

تذکرہ الصالحین

ایچند کریمان لکنا ان ذکرہ - هو الکتاب ما کثرت فیہ بیعت
بفضل فضائل قادیان و بیہا ان زیر تعال کتاب تطاب با ساسی تار نیمت

مذکرۃ قطب العالمین

۱۱۸

و مدارج سنیہ ذاکریہ - و او کار مینیہ قادریہ

۱۳۰۹ م

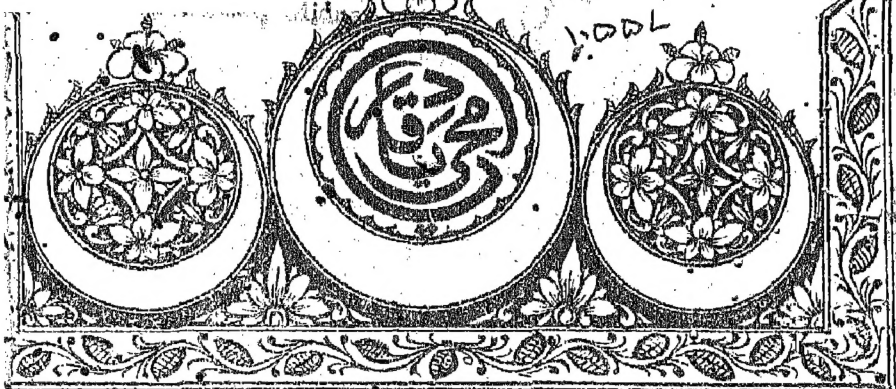
۱۳۰۹ م

در ذکر پاک مجدد و شریعت مبینہ طریقت موجد طریقیہ انیتہ ذاکریہ حضرت مولانا وسیع الدین
قطب العالمین سید شاہ ابوالحسن محمد ذاکری علی القادر علی الحسینی البغدادی ثم البزدوانی
علیہ الرضوان الایمانی در احسن مقامات و اشرف اوقات حسب اجازت حضرت
سجادہ نشین خاندان قادریہ رزاقیہ ذاکریہ تہریر حضرت سید
شاہ علی عبدالقادر رسل القادری المدعو بہ مرشد علی القادری الحنفی البغدادی
اصلاً و المیدانی فوری مولانا المتخلص عاصی و جمال پیر مرشد باب
رسالہ اندام مظہر علی رؤس المریدین الی یوم الدین

و ذکرہ کرمی و ذکرہ کرمی و ذکرہ کرمی

Rossini
1111
1556

١٥٥٦

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

وَجَمْعِهِ شُكْرًا عَلَى النِّعَمِ قَدْ خَصَّ بِالْمُعْجَازِ وَالْإِسْمِ وَالْفَوْثِ الْأَعْظَمِ سَيِّدِ الْإِسْلَامِ	بِسْمِ الْمُهَيْمِنِ ابْتَدَى الْأَمَلَامِ ثُمَّ الصَّلَاحُ مَعَ السَّلَامِ عَلَى الَّذِي وَالْأَلِ وَالْأَصْحَابِ عَلَامِ الْهُدَى
---	---

الحمد لله الذي فضل نبينا على جميع الأنبياء والمرسلين
من منتهى أوليائهم الكاملين الذين هم أعلام الهداية وعلماؤه
وواجب التكريم والتوقير بالتحتم واليقين - كما أفادته سيد المرسلين
حبيب ربنا الجليل - حيث قال علماء امتي كانبيا بني أسامة
وكل منهم الله تعالى بأنواع الكرامات وخرق العادات ما حققوا
العتايق فموضع به باقسام البراهين والبيّنات وكشفنا لهم حقيق
وحدة الوحي وكشفنا مبيتا - وشرّفهم بلقائهم فرأوا ربهم بغير قلب
ويعطونهم يقيناً من خصائصهم الذين زهدوا في المشاخر وعملوا
صارت أحسن من كل ما هو القدر المأمور به من النظر كما هو الواجب

و آبرو بنهم بعین راسهم و بصا برتهم عیاناً - ثم فضل بعضهم على بعض
 زید الاختصاص و رفع الدرجات - ففضل مالك الرقاب سيدنا
 يث الا عظم على جميع الاولياء كما فضل على جميع الانبياء حديث
 بن المرسلين خاتم النبوة - والمرسلات - اللهم صل وسلم
 حبيبك و صفيك و رسولك الكريم - و على اله و آله و صحبه
 اهل بيته و ذرئته من فضلك العميم سيما على المؤيد بالتحقيق
 تخرجه من اصل عن يق - سيدنا ابي بكر الصديق - و على المؤيد بالصفا
 هم بفضل الخطاب - سيدنا عمر بن الخطاب و على عائش العشرة
 شرا الايمان - المستحى منهم ملائكة الرحمن سيدنا عثمان بن عفان
 البطل البهلول و زوج النبوت - و ابن عم الرسول - سيف الله المسلول
 الباب - و عازم الاخبار - امم الدين و عالمة قاضي الشرع و عالمة
 اليه ينتهي سلاسل الاولياء كلها - واليه ينسبط الشايع جيلها
 باب الولاية - ابي الائمة ابي الهداية - مظهر العجايب الغريب
 زنا و مولانا علي بن ابي طالب - مؤيد المسلمين كلهم بلاربي افتباك
 ال النبي من كنت مولاه فعلي مولاه - اللهم وال مولاه - واعد من اعداه
 عسات و حدت آيات پوشواس اصحاب طرقت مقتداي ارباب حقيقت
 پوش كشف و شهود و جرحه نوش و حدة الوجود و صوفي نامی عازف گرامی سيدنا و مولانا
 حضرت الانوار الدين عبد الرحمن جامي قدس سره السامي

آتش و گریه سحرگاهم ده	آرامش و گریه سحرگاهم ده
آنگه بخود بخود بخود بخود	آنگه بخود بخود بخود بخود
آرامش و گریه سحرگاهم ده	آرامش و گریه سحرگاهم ده

در راه طلب محرم را نرم گردان	زان ره که نه سبقت یازم گردان
یارب مدوی گردونی خود برهم	وارب بدبیرم واربدی خود برهم
در هستی خودم از خود بیخو کن	تا از خودی و بیخودی خود برهم
آنرا که نداشتی و فقر آیین است	نه کشف و یقین معرفت نه دین است
رفت از میان بهین خدا ماند خدا	الفقر اذا لله هو الله است
گر و در دل تو گل گرز و گل باشی	ور بلبل بقتیر از بلبل باشی
تو جزوی و حق کل اگر وزی چست	اندیشه کل پیشه کنی کل باشی
بس بے رنگست یار و نخواه ایدل	قانع نشوی رنگ ناگاه امی مل
اصل همه رنگها از آن بے رنگست	مَنْ أَخْبَتَ جَبْهَةً قَبِلَ اللّٰهُ ایدل
چون خور ز فروغ خود جهان آید	بر پاک و پدید اگر بتاید شاید
نور وی از بیج پدید آید	نور پاک و بیج پاک آید
ای غمیرا بسویتی سیری نه	خالی ز تو بیج سجده و دیر نه
دیدم همه طالبان و سطلو باز را	آن چله توئی و در میان خیر نه
همسایه و هم نشین همه همه است	در دلق که او اطلس شه همه است
در انجمن فرق و نهام خانه جمع	باند همه دوست هم باند همه است

حمد و نعت بزبان پارسی

یارب یکبالات شه جیلانی	کاندر کرم و نطف نثار و ثانی
بکن باطن پاک به یک جلوه و کانی	آلوده کن با غرض نفسانی
بنام آنکه نامش عین ذات است	وجود او مشرق اند جهات است
نه و نه و نه و نه و نه و نه	نه و نه و نه و نه و نه و نه

ستائش و نیایش بر خالق برحق و قادر مطلق ابدی و ازلی و حده لا شریک له است
 کہ عوالم کثیرہ بلکہ لاتعد ولا تحصى را از انہا شمانہ بطون بر ساعت بروز جلوہ گر نمود
 و سپاس بقیاس مرخدا می احد صمد لم یلد ولم یولد را عم نوالہ کہ انبیای عظام
 و اولیای کرام را علیہم السلام از سہ عالم برگزیدہ مطاع و پیشوا متبع و مقتدا عالم
 گردانید و ناصیہ احوال ایشان بہمت الاکابر اُولَیْکَہُ اللّٰہُ کَلِّفُوْنِمْ عَلَیْہُمْ
 وَ کَلِّمُوْنِمْ تَحْمِیْنُوْنِ - فَاِذَا زَالِ الْعِصْنَیَ یَتَقَرَّبْ اِلَیْ بِاللَّوْا فَلَ حَتّٰی اُحْبَبَ
 فَاِذَا اُحْبِبْتُ کُنْتُ سَمْعَہُ الَّذِیْ یَسْمَعُ بِہِ وَ بَصَرَہُ الَّذِیْ یُبْصِرُ بِہِ
 وَ یَدَہُ الَّذِیْ یَبْطِشُ بِہَا فَنِ رِجْلَہُ الَّذِیْ یَمْشِیْ بِہَا فَکَرِہِیْ اَطَالَیْنِ اَللّٰہُ
 عَلَیْہُمْ مِنَ الشَّیْئِیْنِ وَ اَلْبَصَدِّ یَقِیْنِ وَ الشُّوْکَ اَمْرَ الصَّاحِیْنِ وَ اَیَّامَہُ الَّذِیْنَ
 اَمَرُوْا اَللّٰہُ وَ کَلِّمُوْنِمْ اَمَعَ الصَّادِقِیْنَ مَزِیْنَ سَاخِئَہُ بِہِ رَاہِیْتَ عَالِمِیْنَ بِرِکَاہِشْتَ وَ سَبَّ
 سَنَتْ جَارِئَہُ خَوْفَہُ تَرْتِیْ مَنَازِلِ حَسْبِ اسْتَعْدَادِ اَوَّلِشْ مَحَمَّتْ نَمُوْدُ و شَرَفْ وَ تَوْبَتْ
 یَکِیْ رِقْدَہُ مَنَزَلَتْ دِیْکَرِہُ بِفِیْزِہُ وَ ذِیْسِ حضرت نبی کریم حبیب الرحمن الامام الامین
 احمد بلا منہم شہسوار عرصہ اسیری رسولنا و شفیعنا احمد مجتبی محمد مصطفی را اصل اللہ
 علیہ و علی آلہ و اصحابہ و ذرِیَّاتہ و از واجبہ و انصارہ و معاہرہ و اتباعہ و اتباع

اتباعہ بر ہمہ انبیا و رسل اشرف و افضل است نعم قلیل ۵

حبیب خدا اشرف انبیا	کہ عرش مجیدش بود مستکا
امام رسل پیشوا می سبیل	امین حشد احبیط جبریل

و نور چشم مصطفوی قرۃ العین مرقمہ سے سید السادات رفیع الیرجات
 خورش انکاشات قبرہ الموجودات سلطان المحبوبین و المطلوبین امام الانبا شقیین
 و المعشوقین مجتہد المذہب و فی المذہب مقتدای شریعت و پیشوا سے تقیات
 سوالناہ سداہ شد ناموشغنا شیخ الماکذ و الحوالا انس سعد الوحید محمد الکریم

شیخ عبد القادر الجیلانی البغدادی الحنفی الحسینی قائل قول پاک

عَلَيْكَ كَرَّمَ اللَّهُ بِكَ رِكَالَ
فِي كَيْفِيَّةٍ نَفِيذٍ فِي كُلِّ حَالٍ
وَمَنْ فِي الْعِلْمِ وَالنَّصْرِ لَيْنٌ حَالٍ
وَأَقْدَمُنِي عَلَى عُنُقِ الرَّجَالِ
وَجَدَيْ بِي صَاحِبُ عَيْنِي لَكُمْ أَل

وَكُلُّ وَدَّاهٍ قَدْرٌ وَأَنِّي
وَوَلَّاهُ عَلَى الْأَقْطَابِ جَمْعًا
فَمَنْ فِي أَوْ لَيْسَ اللَّهُ مِثْلِي
أَنَا الْحُسَيْنِيُّ وَالْمُحَمَّدِيُّ مَقَامِي
وَعَبْدُ الْقَادِرِ الْمَشْهُورِ أَسْمِي

علی حبیبہ وعلیہ الصلوٰۃ والسلام را کہ ہم صورت و سیرت بمصطفیٰ و مرخصی بجمع
اولیائے عالم اعظم و علی ارفع و ابولی ساخت و الٰہ ارتاب جمیع اولیاء و مہفیا و التقیا
اگرانید۔ و جهان جہان شکر احسان حضرت سنان کہ از زمین برکات حبیب خود
صلی اللہ علیہ و علی آلہ و صحابہ و سلم و از برکت محبوب خود حضرت غوث اعظم علی ہدیہ
و علیہ صلی اللہ و سلم و قائم حقائق وحدت الوجود را بر حضرت اولیاء اللہ تعالیٰ
حل و آسان نمود و جا بجا در قرآن مجید و فرقان حمید اشارت با اشارت باین
حقیقت نمود و بجا آید جَلَسَانُ هَکَ وَ لِلّٰهِ الْمَشْرِقُ وَ الْمَغْرِبُ فَاَیْمَا تَوَلَّوْا فَهُمْ وَجْهُ اللّٰهِ
وَ تَحْنُ اقْرَبُ الْیَمِیْنِ مِنْ حَسْبِ الْقَرِیْدِ۔ وَ هُوَ مَعَكُمْ اَیْنَمَا کُنْتُمْ۔ وَ تَحْنُ
اَقْرَبُ الْیَمِیْنِ مِنْكُمْ وَ لَکِنْ لَا تُبْصِرُ فَاِنَّ الَّذِیْنَ یُبَاِیْعُوْنَکَ
اِنَّمَا یُبَاِیْعُوْنَ اللّٰهَ یَدُ اللّٰهِ فَوْقَ اَیْدِیْهِمْ۔ وَ هُوَ الْاَقْوَلُ وَ الْاَخِرُ
وَ الظَّاهِرُ وَ الْبَاطِنُ وَ هُوَ بِکُلِّ شَیْءٍ عَلِیْمٌ۔ وَ سَنَرِیْهِمْ اَیَّامًا فِی الْاَفَاقِ
فِیْ اَنْفُسِهِمْ حَتّٰی یَقْبِلَ لَہُمْ اَنَّهُ الْحَقُّ۔ وَ فِیْ اَنْفُسِکُمْ اَفَلَا تُبْصِرُوْنَ
وَ اِنَّمَا سَأَلَکَ عِبَادِیْ عَنِّیْ فَاِنِّیْ قَرِیْبٌ اُجِیْبُ دَعْوَةَ الدَّاعِ اِذَا دَعَانِ
وَ مَا رَمِیْتَ اِذْ رَمِیْتَ وَ لَکِنَّ اللّٰهَ رَمٰی وَ کَانَ اللّٰهُ بِکُلِّ شَیْءٍ مُّحِیْطًا
و در حدیث شریف کہ وحی غیر متواتر در مقامات کثیرہ بعبارات شائستہ تصریح فرمود

كما قال صلى الله عليه وسلم ان الله يقول من ضب وكتم فقد نى الحديث وقال لى
 نفس محمد بن يدره كن انكم وكنتم يحل الى الارض لمسط على الله تعالى
 ثم قرء عليه السلام هو الاول والاخر والظاهر والباطن وهو بكل
 شىء عليهم واصدق كلمته قالته العرب كلمة لبين الاكبر شىء ما
 خلا الله باطل وان احدكم اقام الى الصلوة فائما يناجى ربه
 فان ربه بينه وبين القبلة ومن عرف نفسه فقد عرف ربه ومن
 فقد راس الحق وغير ذلك من الاحاديث الصحيحة وحققت وصية الوجود
 بروية عالم اليقين غير اليقين اين طائفه نبيه جبري جلوه كنمود واصليت اسلم
 اسلم الشوق الى طوبى يتحقق كروا نبيد وز علوم اذ بنى ربي وخلقك الانسان
 وصنعتك وخلقك الانسان من نوراني الفقه علوم ظاهري وباطني بهر ايشان ساخت كه سعادت
 سيجاني ما اعظم شان ولا اله الا انا وليس في جنتي سوى الله وانا
 وهل في الدنيا غيري زنده على رؤس الاشهاد باعلام تمام فرموده بمشهورى

برون زو خيمه ز اقليم تقدس ز نهر آيينه بنمود زو زوزات جهان آيينه ساخت جمال اوست هر جا جلوه کرده توئی آيينه او آيينه آرا چونيكو بنكرمي آيينه هم اوست سن و تو در سپان بكاري نداريم	تجلی کرد بر آفاق و انفس بهر جا خاست ز روی گفتگوئی ز روی خود بهر يك مكنس است ز مشق و ان عالم بسته پرده توئی پوششیده او آشكارا نه تنها گنج بل گنجینه هم اوست بنجر بهر ده پندار می نداريم
---	--

و احوال مفصله اين سلسله در كتب معتبره اين طائفه حقه باصول شايسته
 مرقوم است من شاء فليكن حجه اليها و بطريق شمولاك صلى الله عليه وسلم

شیخ عبدالقادر الجیلانی البغدادی الحسینی قائل قول یارب

وَكُلُّ وَحْيٍ قَدْ مَآءٍ وَوَلَّاهُ عَلَى الْأَقْطَابِ جَمْعًا فَمَنْ فِي أَوْ لَيْسَاءِ اللَّهِ مِثْلِي أَنَا الْحَسَنِيُّ وَنَحْوِي مَقَامِي وَعَبْدُ الْقَادِرِ الْمَشْهُورِ أَسْمِي	عَلَيْكَ يَا رَبِّ الْكَمَالُ فِي كَمِيَّتِكَ فِذِّي كُلِّ حَالٍ وَمَنْ فِي الْعَالَمِ وَالْصَّغِيرِ لَيْسَ حَالٍ وَأَقْدَمِي عَلَى عُنُقِ السَّجَّالِ وَجَدِّي صَاحِبِ عَيْدِي الْكَمَالِ
--	--

علیٰ حبیبہ وعلیہ الصلوٰۃ والسلام را کہ ہم صورت و سیرت مصطفیٰ و مرآۃ البشریٰ
اور یاسے عالم اعظم و اعلیٰ ارفع و اولیٰ ساخت و مالک رقاب جمیع اولیاء و صفیاء و القیاء
گردانید۔ و جہان جہان شکر احسان حضرت منان کہ از ہمین برکات حبیب خود
صلی اللہ علیہ وعلی آلہ و صحابہ وسلم از برکت محبوب خود حضرت غوث اعظم علیؑ
وعلیہ صلی اللہ وسلم و تالیف متعلق وحدت الوجود را بر حضرات اولیاء اللہ تعالیٰ
حل و آسان نمود و جا بجا در قرآن مجید و فرقان حمید اشارت با اشارت باین
حقیقت نمود کہما قال جلّ شانہ کلّ و اللہ المشرق و المغرب فایکما توادانہم وجہ اللہ
و یخون اقرب الیہ من جبل النور ید۔ و هو معکم اینما کنتم و من
اقرب الیہ منکم و لکن لا تبصرون فان الذین یبایعونک
انما یبایعون اللہ یدل اللہ فوق ایدینہم۔ و هو الاول و لا اخر
و الظاهر و الباطن و هو کلّ شیء علیہ۔ و سنرہم ایتنا فی الافاق
فی انفسہم حتی یمیت لہم اللہ الحق۔ و فی انفسکم افلا تبصرون
و انما سالتک عبادی عنی فانی قریب اجیب دعوتہ الداع اذا دعان
و ما رمیت اذ رمیت و لکن اللہ رمی و کان اللہ بکل شیء مخبطا
و در حدیث شریف کہ وحی غیر متلوست در مقامات کثیرہ بعبارات شایستہ

كما قال صلى الله عليه وسلم ان الله يقول من ضبت وكم تعد في الحديث وكالذي
 نفس محمد بن بيده كنوا كنتم وكنتم بحبل الى الارض لهبط على الله تعالى
 ثم قرء عليه السلام هو الا قول والافخر والباطل وهو بكل
 شئ عليهم واصدق كلمة قالته العرب كلمة لبين الاكل شئ مما
 خلا الله باطل وان احدكم اذا قام الى الصلوة فانهما يجي ربه
 فان ربه بينه وبين القبلة ومن عرف نفسه فقد عرف ربه ومن عرفني
 فقد عرف الحق وعلم ذلك من الاحاديث الصحيحة وحقيقت وجهه لا يوجد
 بروية علم اليقين غير اليقين من طائفة بعثة نبهي جلوه كرمه واصلت
 سلم الشوق الى بوردى شقيق كروا نبي وارعلوم اذ بنى ربي وخلق الانسان
 وصيقت وخلق الانسان من نوري اني اتفه علوم ظاهري وباطني بهر ايتان ساخت كبر وساخت
 سبحاني ما اعظم شاني ولا اله الا انا وليس في قبتي سوى الله وانا
 وهل في الدارين غيري زنده علي رؤس الاشهاد باعلام تمام فرموده شهودي

برون زود خيمه ز اقليم قدوس ز نهر آيينه بنهور وركه ز درجات جمان آيينه باساخت جمال اوست هر جا جلوه كرده تو لي آيينه او آيينه آرا چونيكو بنگرمي آيينه هم اوست من و تو در بيان بكاري نداريم	شجلی کرد بر آفاق و انفس بهر جا خاست از روی گشتگوئی ز روی خود بهر يك عكس افت ز معشوقان عالم بسته پرده تو لي پوشينه او آشكارا نه تنها گنج بل گنجينه هم اوست بخبر بيوده پنداري نداريم
---	--

واحوال فصله اين منسله در كتب معتبره اين طائفة حق باصول شايسته
 مرقوم است من شاء فليكن جميع اليها بطريق شري لولاك صلى الله عليه وسلم

و حضرت محبوب پاک سیدنا الغوث الاعظم اولیای خود را که عرائس حجاب عظمی
ورفت اند بهمین دار دنیا زد و دولت دیدار خود را مال و اثر لقای جانفروشی خود متج
الحال گردانید ذلک فضل الله یؤتی من یشاء و الله ذو الفضل العظیم
قال الله تعالی جل شانہ الا انهم فی من ید من لقاء ربهم الا ان
یکمل شئ یختارہ اما هم را بدی در تفسیر خود آورده که بعضی جمال میگویند که دیدار خدا
در دار دنیا میسر نمیشود و در آخرت البته جائز است و در بهشت واجب این سراسر
خطاست و محض بهیچانیز که صفات باری تعالی بخرا سبب و جل شانہ قابل التحویل نیست
انچه در صفات الهیه جائز نیست هرگز جائز نخواهد شد و انچه جائز است گاهی نا جائز
خواهد بود اگر در صفات باری تعالی اسکان تغییر گردد و حدوث لازم آید و الله تعالی منزله عنده
ولکن در دنیا وعده دیدار فرموده و عادت خود بران جاری نداشته و اگر خواهد که در دنیا هم دیدار خود
نصیب کسی کند مالک و مختار است لا اشکال فیه و در بهشت وعده کرده است
ولکن واجب نباشد اگر کسی وارد کند که دیدار خدا اگر در دنیا جائز بود پس حضرت
سوسنی علی نبینا وعلیه الصلوٰۃ والسلام را چه میسر نشدی حال آنکه حضرت موسی علیه السلام
بسیار از اهل و عیالی استبداد نمود و چند خطاب لن ترانی نشنید اقول بسیار چنین راست
که جائز است اما چون اراده الهی با ظمارش نمی شود بوجودی آید حضرت موسی
در خواست دیدار نمود و خداوند تعالی فرمود تو خواهی دید و این نفی وقوع است نه نفی جواز
استنی کلامه لخصا و یستر جاب پس اگر درون بهشتان شبیه و چشم و تیش را که اظهر من الشمس
اتکار نمودند و صدق من کان فی هذه الدار انعمی فهو فی الاخر انعمی
شدند و اگر علمای ظاهر نظر بر آیه شریفه لن ترانی و لا تدركه الابصار بقای جانفروشی
در دار دنیا جائزند اشتمد بر چه در حقیقت مسئله نبوی چه اگر تغییر ممکن و محال بودی چه
اولوا العزم همچو موسی علیه السلام در خواستش بجناب باری چلشانه ننمودی و در جوابش

بجای لاتدر کمال تنظر شنیدی حضرت سولاسی کائنات باب علم النبوی سیدنا
علی الولی میفرمایند که اَعْبُدْ رَبَّكَ كَمَا رَأَى عَارِفِي كَقَوْلِهِ رَجَاعِي

تا حق بدو چشم سیرت کنیم هر دو دم	از پایی طلب می نه نشینیم هر دم
گویند خدا چشم سیرت توان دید	آن ایشانند و من چشم سیرت هر دم

حضرت مخدوم الشیخ شیخ صالح الدین سعدی شیرازی میفرماید

سعدی حجاب نیست بواجبه خدا	زنگار خورده کی نماید جمال و دولت
---------------------------	----------------------------------

و در کتب محققان این سخن آمده است که کمال بجای رسد که دنیا آخرت گردد و آخرت دنیا
اول تا آخر انجامد و آخر باول و علی بن اکرام محقق باشد که رویت احد تعالی شان را
در دنیا منکر شود چون ازل باید و باید بازل قرار گیرد و یک کلمه شود بلکه یک حرف بلکه
یک نقطه انتهی - و هم عارفی کامل در شرح کلام امام همام باوی بر حق سیدنا جعفر صادق
رضی الله عنه میفرماید

گفت صاوق کاندین از دنیا	هر دو من را نباشد هیچ حساب
راحت و آرام اگر باشد یقین	بست نزد دیدن جان آفرین
گشت پس ثابت که اندر هر دو	بست خاصا از لقای کردگار
این چه حیران بین چه هم است گمان	که نمی باشد لقای ستعان
اندک اندیشه همی باید نمود	که محبت این خداوند و دود
صحت و نجاتی بر روز شب شمار	کرده اند و ذکر نام کردگار
سکن اندر باویه فرموده اند	چهره در عزت کس نموده اند
جمله در حبیب سبب نظیر	از جهان گشتند و ایش گشته گیر
مانده اند آن نیک فردان خدا	بے طعام و آب اکثر روزها
نفس پاک گشتند با جد اشقی	سعی کردند از مجاهد های شاق

در گریبان تفکر درویند	بر شود حق مراقب گشته اند
اینهمه بهره بود ای حق پرست	گر برای رفتن اندر جنت مست
یا خلاصی از عذاب است شرف	لا اله الا الله این قدر
آن همه محنت کشند و در بها	زانکه گشتن در آئین بها
با یقین کامل و ایمان تام	در عبادت گرم باشد صبح و شام
سازد از خود به تحصیل شرف	جمله اخلاق و سیمه بر طوط
یا وجود آن بر نهائی طلال	اوستا شرب باشد از غم بطلال
نیز از وجه حلالش نه حسابم	باشکم سیری خور و از هر طعام
غیر اوقات عبادت با فراغ	نیمروز و شب بخواب خوش مانع
مستحق باشد که در خلد نعیم	پایند یا بد خلاصی از جیم
پس کسانی کان بهر پنج توب	بروه اند البته بهر قرب رب
بود از نورش سود مستعان	نقدی ایشا ز است اسن گیر جان
هر که شد زین نقد نو سیدی سپید	ماند اندر دام غفلت پای بند
پس وی از بهر عذاب پس الیم	باشد آماوه بروز خون و بیم

و در روزی که در و در شکرانه نیت و احسان به نیت و به پایان قضا گاه و الا جاهد
 سرور عالم صلی الله علیه و سلم قائل کلام معجز نظام ان صبح الله وقت لا یستغنی
 قیه ملک مفرک رب ولا نبی من سئل قال ما خلق الله نوری و نوری
 و عقیقه و انا من نوری و انا من نوری و انا من نوری و انا من نوری
 و ایت عند ربی و هو یطهر منی و یستغنی و مخاطب کولک کما
 ظهیرت البش بویة و کولک کما حکمت البش بویة و کولک کما حکمت البش بویة
 اندر سبب العالمین از رحم الراحمین غفار و توب ستار عیب در خواسته برایت آفرش

و غفران عطا فرمود و هر کس را بنامی از صالح و زاهد و عابد و شهید و صدیق و ولی و صوفی
نامزد نمود و در نشان ایشان علماء اسماء امتی کا نبیاء عتبی اشراف و اشراف
من العلماء علماء علم الظاهر و الباطن معا و هم العرفاء و هم الله
تعالی ایضا ان الله لعباده ان یعبطهم الا نبیاء و الشهداء قبل منهم
یا رسول الله صفهم لنا نجهم قال قوی محابوب و فوج الله من غیر
اموال و التسیک لوجوهم فی رعی منابر من نور لا یخفا فوق
اذا خاف الناس و لا یخجلون اذا امتحن الناس ثم تلا الا ان
اولیاء الله لا خوف علیهم و لا هم یخجلون ایضا انهم جلساء الله
لا یشقی جلیسهم و ایضا مخلقوا باخلاق الله و انصفوا بآوفا الله
و ایضا و اذا تم الفقر فهو الله و کان عیسه کعیش الله ارشاد است
و ابواب عرفان برز و نشان از کلمه عنایت ایزد سبحان باز کرد و اللهم تحمیل
علی سیدنا و مولانا و نبینا و شفیعنا معین الجور و الکفر و علی الابرار
و اصحابه و اتباعه باریک و سلم و علی سید القوث الاعظم الی یوم
یقوم الناس بین یدیک الله الخکمه

اما بعد بنده درگاه سنان و سگ آستان محبوب سبحان الیحد محمد
ضیاء الرحمن شاه قلی پوری غفر له العیاری نخدمت جمیع محبان خاندان
قادر ویرزاقیه و اگر چه بستم است که حسب فرمان واجب الاذعان پیر و مرشد خودم
پاره از ذکر یک نور چشم حضرت لولاک بخت جگر زیر شمع شبستان قرضی قره العین
حسنین جانشین نبوت الشملین سید سالکان حیدر و بایان فضل محمد باکری اعلی
مجتهد و مجدد و شریعت امام و مقتدا و طریقت حضرت غوث ثانی قطب ربانی سید بنی
مولانا و اما سنا و نسید نا شایه ابوالحسن محمد و اگر علی القادری الحنفی الیف لدوی

اصلا و المنجکونی ای شگلکونی وطنان و دفنار ضی الله تعالی عنه با وجود قلت مواد
بلکه فقدان مواد و خوف من صنف فقد استهدفت از کتب طب
رساله ذاکریه که کتابست معتبر و مستند و نفیس مرید خاص و خلیفه با اخلاص
آنحضرت بوده و روایات چشم دید خود را درج آن رساله مستبرک نموده و غایت احتیاط
بکار برده حتی که واقعات چشم دید خود را هم که تا وقت تالیف در مہولی و ران راه یافته
یا چیزی مشتبه گردیده بود ترک نمود تا بر وایت را و بیان غیر مستند و جاکیان مخیر
چه میرسد استنباط کرده رساله مختصر ترتیب و ادم و رعایت اسم پاک آنحضرت صلوات الله
چشم دید خود را درج آن رساله مختصر ترتیب و ادم و رعایت اسم پاک آنحضرت صلوات الله

مذکره قطب العالمین

در ارج سنیه ذاکریه و او کار مینیه قادریه کردم که این هر اسم تاریخی هستند و بجا
فصل و باب ترتیب ذکر و تذکره غیره نهادم و بر عایت حرف اول هر دو اسم
اولین که نیم ست و عددش چهل و نینیر عایت بنین عمر شریف حضرت پیر و مرشد
که بفضل انبوی حالا آغاز چهلیم ست و نیم جنت دیگر فضائل چهل شل این که نبوت بعد چهل
میشود و اطلاق شیخوخت بعد چهل سالگی میگردد و حضرت صوفیه کرام را حصول نصرت
بیکه کشی میسر میشود که ما جاء فی الخبر من اخلص ان یعلن صبا کاظفرت
ینا ینح الحکمة من قلبه علی لسانه فی خبر کت طینة ادم از یعلن صبا کا
و در هر یک در حد بنین در جماد از حالی بجالی میگردد و چهل روز نطفه و چهل روز علقه و
چهل روز مضغه میباشد تا روح و سیده میگردد و غیر ذلک چهل فر کر اورد و بجای میگذرد
و بنامه و بذکره نهادم و آنچه درین رساله از کرامات و معجزات آنحضرت مستبرک گردیده
یکی از هزار و شصتی از خوار است و در بنین و اعمار از مذکریه از بسیار در حیرت می آید

اشبات گرامات و خوارق عادات حضرات اهل مکه مثل سیاح و معدوم
 و اعدام موجود و اظهار مستور و ستر از ظاهر و استیجابت دعا و قطع مسافرت طویل
 و مدت اندک و زمان قلیل و اطلاع بر امور غایبه از حسن و اخبار از آن حاضرین
 با کثرت مختلفه و وزان واحد و احیای موتی و آتات احیای و تم کلام حیوانات و بیجانها
 و جمادات و احضار طعام و شراب در وقت حاجت بلا واسطه اسباب ظاهره و بکثره
 مِنْ قُوَّةِ الْأَعْمَالِ الْبَاقِيَةِ لِلْعَادَةِ كَمَا كُنْتُ عَلَى الْمَاءِ وَالنَّسِيَا كَمَا فِي الْهَوَاءِ
 که در کتب مستنده معتبره این قوم معلوم و مذکور است و در اینجا اختصار منظور قلم نگذاشته
 نموده شد و نیز فائده مذکوره محبوبان خدا و مطلوبان الهی بصدق تَنْزِيلُ الرَّحْمَةِ
 عِنْدَ ذِكْرِ الْأَعْبَاءِ الْحَيَاتِ لَا تَدْرِي وَ لَا تَحْصِي وَ كَتَبَ قَوْمٌ مَقْرُومٌ سِتْ بَحْثُ طَوْلَاتِ
 و زمره ایادش نشدم من شمار قلیه جمع الیه یا رسول الله از مؤلفان و سیر کتب گویان
 این رساله همیشه هر جا می رسد یا قاطعی ازین کج حج زبان بینند و در اصلا حش
 بگوشت و سحاب را بپوشند **تأقیین** و از این رسید سندی بخدا و حضرت مولانا
 و امامان و سیدنا سید شاه ابوالفتح محمد حب الله القادری الزرقانی البغدادی اند
 و از غوث ثانی و حضرة عالی حضرت مولانا و سیدنا سید شاه ابوالحسن محمد علی
 القادری الزرقانی البغدادی و از قطب ربانی مولانا و امامان پیر پیغمبر و شیخ شیخ
 حضرت مولانا و سیدنا سید شاه ابوالفتح طغییل علی القادری الزرقانی الذکری هستند
 و احادیثیک اتفاق نقش درین رساله گردیده اسناد و ثبوت یکدیگر در ضمن حمد و ثناء
 مذکور گردیده ترک گفته و در تقسیمی همین در عبارت و انتشار خبر و غیره بسیار
 و مَا كُنْتُ بِأَكْبَرُ مِنَ اللَّهِ خَيْرٌ وَأَكْبَرُ مِنَ الْكَافِرِينَ مَا كُنْتُ بِأَكْبَرُ مِنَ الْكَافِرِينَ
 اگر درین کتاب بهشت گذارش یافته است آن خوب بحضرت غوث الاتفاق
 قطب الخلق و قطب الابدال و الاوتاد و الارشاد و شیخ الاتفاق و المبدأ

تطبیبت نژاد و غوث مادر زاد خلف و خلیفه و سجادہ نشین خیر و معبود مظهر الایمان
 غوثیہ عالمیہ مصدر خوارق ظاہرہ و محبوبیہ متعالیہ کریم ابن الکریم ابن الکریم سیدنا و مولانا
 امامنا و شیخنا سید تاج الدین ابوبکر شیخ محمد عبد الرزاق بن غوث الشکلیہ فی الدنیا
 شیخ الاسلام و المسلمین محی الملک و الدین حامی السنۃ تاجی البدعۃ الطراز المندھب
 و البازئی الاشہب مالک الرقاب قطب الاقطاب محبوب رب الارباب سیدنا ابی محمد
 شیخ عبد القادر الجیلانی علی عبدہ و علیہ الصلوۃ الربانی ست الامم ہر بنی از احوال شریفہ
 آنجناب ہم بطور اختصار یکی از ہزار و اندکے از بسیار و شتی از خروار و در نیز تحریری می آید و ہر نہ این
 عجاہ مختصرہ گنجایش حالات مفصلہ آن بحر عرفان کجاوار و و ہو ہذا وی رضی اللہ عنہ
 سراج عراق و جمال ائمہ و فخر حفاظ قرآن و احادیث شریفہ و شرف اسلام و غوث امام
 ابن غوث الانام و قدردہ اولیا و اتقیا و اصفیا بودہ تحصیل فقہ و سماعت حدیث شریف
 و تعلم علوم و فنون ظاہری و باطنی از والد ماجد و مرشد ارشد خود کردہ و در ابتدا از اساتذہ دیگر ہم
 مستفید و مستفیض شدہ بسیار سے از احادیث شریفہ بخط مبارک خود نوشتہ و روایت کردہ
 و فتویٰ دادہ جماعت کثیر از صحبت بابرکت آنجناب برآمدند مثل اسحق بن عیاض العاشی
 و علی بن علی خطیب زو با و غیر ہما حافظ ابن النجار و تاریخ خود گفتہ کہ در اوان خدمت سنی
 والد ماجد آنجناب احادیث شریفہ را بروی خواند و سماعتش کنانید و از ابوالحسن محمد بن الصائم
 و قاضی ابی الفضل محمد الارموسی و ابی القاسم سعید بن البناد حافظ ابی الفضل محمد بن الناصر
 و ابی بکر محمد بن الراغونی و ابی المظفر محمد الهاشمی و ابی المعانی احمد بن علی بن اسمین
 و ابی الفتح محمد بن البطرینہ سماعت حدیث شریف نمودہ و خود طلب حدیث کردہ
 و بر اصحاب ابی الخطاب بن البطرینہ عبد اللہ بن طلحہ و غیر ہم بسیار خواندہ حتی کہ
 از بیش از ما و امثال ایشان سماعت کردہ و از خط خود بر می خود و برای دیگران احادیث
 بسیار نوشتہ بن بروے بسیار خواندہ ام حافظ و مستقن حدیث شریف و فقہ بود

و بسیار است که او حدیث شریف را شنید و شناخت فقیه بود بر ذریع سبب امام احمد بن حنبل
و خیلی بر سینه کار و ستدین شب و روز بشغول بعبادت بودی و در خانه خود بفرست شستی
بر نیامدی مگر برای جمعه روایت اجماع و حدیث را دوست میداشت و طالبان علم را احترام میکرد
و در قیصر سانی سخاوت مینمود و با وجود قنات مال و دولت صاحب مروت و ثنوت بود
و بنایت خوش خلق و متواضع ریاضت بسیار میکرد و بر فقر خود صبر میکرد و خیلی هوشیار بود
و بزرگ بطریق سلف سلوک میکرد و در این دنیا متعده نشسته و چله هانی میکاره کشیده
و خلوت مغانی بتوافره گزیده صاحب فوق و شوق و عشق و محبت بوده و بزبان شیخی خود فروغ افرو
و وحید فرید بوده هزاران مشتاق و طالب را بیک توجه بمقام اعلی و قطبیت تاسر رسانیده
حضرت حافظ دهبی نقاب حدیث در تاریخ الاسلام خود گفته که حضرت غوث الاقاق سیدنا
تاج الدین عبد الرزاق البلیغ ثم البغدادی الحنفی المحدث حافظ حدیث شریف
وزرا به وثقه بود از افاده والد خودش بسیار شنیده باز بنفس خود در طلب حدیث ابرایش
کوشش تمام و محنت تمام بکار برده: (الی قوله) ویرا جلبی گویند منسوب بهت بسبب
که محله است از محلات بغداد واقع جانب شرقی انتی کلاسه مؤلف الروض گفته
که ابوشامه در تاریخ خود گفته که عابد و زا بهر بود و قانع بر تقلیل شیخ یحیی التادفی مصنف
قلا که البوهرسیگوید که الدینشی و ابن النجار و ایضا النجیب و عبد اللطیف و التقی البغدانی
و غیر هم طائفه است که حدیث را از ان حضرت روایت میکنند و شمس الدین عبد الرحمن الکمال
عبد الرحیم و احمد بن شیباه و هدیه بنت الشهاب بن راجع و اسمعیل السقلمانی و غیر هم علی
اللقا و سه را هم اجازت از همین حضرات است حافظ حدیث ابن رجب و طبقات
خود گفته که بجلوه است از حضرت و رفقه بسیار بود و لکن معلومات حدیث آنرا پوششیده
مستور بحدیث شد و از این نقطه گفته حافظ حدیث بود و ثقه و امون الدینشی و غیره
محاسن آنجناب را بیان کرده و ثنا گفته است و مذکور است که از شرم خدا بیگانه تاسی سال

سرخو را سوسه آسمان بر نداشت همیشه گردن خمیده مرا تب می بود و ولادتش در
 در عیشیه الاثنین الثامن عشرین ذی القعدة ششمان و عشرين و خمسة و اربعه
 و در لیلة السبت سادس شوال شش تلاث و ستامة و اصل سبقت شدند و در باب الحوب
 بقدر او رسیدند و این اخبار گفته شد بیکه واقعه بایه رحلت سید ناغوث آفاق بوقوع
 آمده با مادرش براسی نماز جنازه در محلات بغداد و منادی کردند خالق کثیر جمیع آمدند و جنازه
 را در خارج بدر بیدگاه بردند چون مردم نماز جنازه بگذارند تا بوقت سبک کش را نه سراسی
 خود گرفته در جامع رصافه آوردند پارو یک مردم در اینجا نماز کردند باز در تربت الخلفاء بودند
 آنجا هم مردم نماز کردند باز در کتسار و حبله پیش الحضرین میروند آنجا هم
 نماز کردند بعد از آن عبور و چله کرده بجانب خضری بروند آنجا هم نماز کردند باز در مقبرة
 امام احمد بروند آنجا هم نماز کردند همان جا دفن شد یک روز عام تعطیل بود سبحان الله بعد
 انتقال هم پیروی سنت جد خود حضرت سرور عالم صلی الله علیه و سلم از دست نرفت
 چه نماز جنازه حضرت سید الا بر اسم میهند باز گذارده اند و نقاره و دران قاور میزند
 خاندان رزاقیه حضرت پیر و مرشد میهند این که فقیر را با عن جدی تعالی و توان رسید که چون
 حضرت غوث آفاق را در بیدار ایام والد ماجد آنجناب در این زمان نشاندند خدای تعالی
 هر شب وقت افطار نان جوین میسرسانید و لکن سید یکسان شنبه اول بهانطور گذشتیم است
 و پنج خیزی از آن نخاسته بوی کباب از حجرة بشرف می آید در و اش خطور کرد که شاهزاده
 از باز آن نان و کباب می آید و بکار میبرد و این نان جوین را که به هیچ ناخوشی است ناغورده
 میگذازد و چون این را که زود دید و دل خوشتر سید که اگر اظهارش بدرگاه غوثیت پناه نکند عادت
 باغوث زاده روا درم تا چار و ذری حاضر حضرت گروید و دستهای خود بپای رسید گذشتیم و کرد
 و عرض داشت سیدی و سولائی امر است واجب العرض اگر عرض نکنیم بر تکیه کور یک باشم
 واقعه این است که بنده حسب فرمان حضوری در حجرة سید ناغوث از آن هر شب وقت

افطار زبان چوین میرساند و لکن همیشه نازنا ناهورده می یابد و بوی کباب از جره می نهد
 غالباً بان و کباب از بازار می آرند و بکار نمی برند حضرت غوثیت پناه فرمودند من خود
 میروم و تحقیق این امر میکنم چنانچه خود بدولت تشریف فرامی آن جره شدند و بوسه
 معلوم شنیده الرشاد فرمودند این بوی کباب نیست بوی دل سوخته افضل العشاق
 عید الزراق است دلش در آتش عشق الهی کباب شده و خود سوخته از شربت نمنه
 و مگر دیده بمقام صبریت رسیده و از تقدیرات امکان و ارسته بمرتبه اطلاق و قدم رسیده
 رغبت خور و نوشش باقی نمانده پس بعد و دم اکثر بوی کباب از سینه با سکیه انتخاب می شنیدند
 و گریبان پیر این مبارک را از حرقت عشق الهی سوخته میدیدند و محاشل این روایت یعنی
 از حرقت عشق الهی آتش درخت انجناب گرفتن در کتب مستنده عربیه و فارسیه بسیار
 مندرج است چنانچه باری حضرت عیوث پاک ابن سید لولاک بر بالای کرسی میفرمود
 کلام من بر مردان نجیب سنت که حاضر میشوند از پس پرده کوه قاف قدهای ایشان است
 و دامای ایشان در حضرت قدس نزدیک سنت که بسوز و کلاه باو طاقیه ای ایشان
 از شدت شوق و امیب اشتیاق که با پروردگار خود دارند را می گوید که در مجلسیکه
 این سخن میفرمود و ولد او سیدنا سید عید الزراق رضی الله عنه در پایه اخیر و زینت
 او نشسته بود و سر بالا کرد و ساعتی نگران بود پس از شدت شوق و غایت وق
 بیهوش افتاد و جامه دو ستار او سوختن گرفت و آنحضرت قطع کلام فرموده از کرسی فرمودند
 و اطفا آن ناکر دو فرمود که ای عید الزراق تو نیز از ایشان بعد از مجلس کسیت حال
 از شفا ده انام عیوث آفاق استفسار کردند فرمود چون نظر بالا کردم دیدم که در بهوا
 مردان نجیب ایستاده اند و در هوش و تمام افتخار ایشان پرست در لباس ایشان
 آتش گرفته و بعضی از ایشان در صیحه و بعضی در تواجده بعضی بجای خود و بعضی زمین
 می افتد بر رباب معارف و حقائق و اصحاب عشق و تواجده می پا و در آن کلام

مقام شهادت انام محض بود که آن وقت بر تبه رجال الغیب بودند خداوند
که در نهایت حال با آن سرعت سیر مقامات که خاصه آنحضرت است بجا رسیده اند
و بعد از پنجام مرتبه شهادت انام باید فهمید که حضرت غوث پاک مشغول و غافل شریف
نیک گفته خود از دست پاک مبارک خود اطفالی نافر فرمودند و چنانکه حضرت
رسالت پناه صلی الله علیه و سلم را در حالت نماز هم خیال شهادتگان کونین
مقتضی است باین علیها السلام منظر بود و حضرت خود شهادت پناه را هم در دست
شهادت شهادت در این وقت در غفلت و غیور بود و حضرت اولیای عظام و مشایخ کرام
این خاندان قادر بر زرقیه از مشاهد و مسکات خود را دریافتند که بنیست خاندان قادر بر
بهره سلاطین شهادت انام تقسیم میشود و فیض ذاتی با اولیای سلسله قادر بر زرقیه
حسب رزق ایشان میرسد چنانچه برادر طریقت جناب صوفی حاجی محمد علی
تقریباً رفع اقامه ذکر و زود بر میفرماید که چون این فقیر را با تقصیر اشرف اندک
در زیرم و غلامان خاندان قادر بر زرقیه و اگر چه هر چه حاصل شد و حسب ارشاد حضرت
پیروز شد در مشغول و اشغال بر دو ختم شمس که در وصفش زبان بیان لایست
همه برای آنکه بچشمی متعذر و محال در میان نوم و یقظه و دیدم جوانی زیبار و عنبر بود
مشکین موافقت نمود که آثار تقدیس چون مصباح منور از چراغ رخسارش نور افشان بود
و اشجه از او اگر کسانش چون شعاع آفتاب در رخشان از درم در آرد و مشومی

در آن ناگهسان از در جوانی	چه صیقل و چه چو اسلحه بلبا جان
بهر فوجت بیاورد از عالم نور	ز پایش خلد کرده غارت همه
کشیده قاشقی چون از دهان شود	بازادی غلامش سر و اندام
بهر انداخته زلفچه چو زنجیر	خود را بسته دست و پای بندیر
فروزان لاله نور از چشمش	سرو خود شعله زار و بر سرش

<p>مقتوی بر روش محراب پاکان کمال بر کسبش از سر نه ناز دولتیش از تبسم در شکر ز بریق و روشن از لعل و افشان بخنده از شر یا نور به خجسته بگلزار رخس از مشکب و رخش با هیای نریج اوج فردوس</p>	<p>سعی بر نیان به خواب ناکان ز مژگان بر جگر با ناک انداز و با نش در حکم شکر آینه چو از گلگون شفق برین بخت نکست از پسته می شور به بخت گرفته آشیان را به سر ز ابرو کرده آن به خانه در قوس</p>
<p>در روی سخن کو خود را بر سر و این بنده کنده نهاده و زبان فیض برساند و در دهان انداخته است</p>	<p>نهاده با طعم و زبان بر زبان</p>
<p>عجب شربت غانی و لایزال</p>	<p>فرورختیم از زبان و دهان بشیرینی و رنگ چون شکر و شیر</p>
<p>بنده که بخت را بکام خود دیدم و در کیدین ز بالش آغاز نهادم و شربت اعلا برین از آن سر چشمه حیات نوشیدین آن سر چشمه جمال و کمال چون این شنبه کامه الاله کرد عزمیت مرا بخت پیش گرفت به به ساخته برخاستم و سر خود را بر اندام بارش انداختم و بر آری منت و التماس عرض داشتم و بگو</p>	<p>نه هر لایشه و فرافردیت باطل از آب جویان بر تری لبت را بایه قوت روان است که چون پروانه مرغ جانم خست که برینج ان بهر نیست بنده که در اصل از کداحی غانی گرای شایه ای الوانت که است</p>
<p>بآن صانع که از نور افردیت ترا بر خیل نوبان سرور می او قدت را گلین بستان جان ست نور و نور و نور و نور و مشکین گیسوان و ادت که است گو با این جمال و مستانی در خشان گهی کانت که است</p>	<p>نه هر لایشه و فرافردیت باطل از آب جویان بر تری لبت را بایه قوت روان است که چون پروانه مرغ جانم خست که برینج ان بهر نیست بنده که در اصل از کداحی غانی گرای شایه ای الوانت که است</p>

<p>گفتا از نژاد و هر نفسی ایام جناب غوث اعظم و الذم کسی کو نسبتش با آنجناب است همه نعمت از دست من بیاید نشام اگر هستی تو شتاق</p>	<p>ز اولاد محمد مصطفی ایم دلیل راه و پیروم شدم هست باعد او مریدش در حساب است اگر بشناسد و گرنه شناسد ز بعد آدم و ناهم عهد زرقا</p>
---	--

یعنی من تاج الدین عید الزرقا هم کار من بهانست که تو دیدی خوان نعمت تو به
پیرو من است هر که از منسوبان این خاندان نعمتی می یابد از دست من می یابد
ولکن بر کسی ظاهر می شود و بر کسی ظاهر نمی شودم تو چه می خواهی که لقب را بدیست اینک
حق سر و اکثر ذکر حق سر و میگفت بنابر آن از خدمت بندگی مرشد ارشد خود و لقب
بحق سر و شد و احوال مفصله این بزرگ به کتاب دیگر شامل ذکر خلفای خدا و زدم
پیروم شدند کورست و تیر عاشق صادق طالب و اثنی و یازدهم گذار حضرت
غوث اعظم شفیق جناب قاضی مظلوم عالم صاحب قاضی پوری دوم و اولی
ز اولاد و ذوق العرفانی سیف را بد که فقیر وقت مراجعت از آله با و چون در استیشن خیار
فرود آمد شنیدم که درین نزدیکی هزار گهر بار بزرگی است که بدو سه واسطه نسبت
ولد پیش بحضرت غوثیت میرسد این کمترین بندگان که از علما ان این خاندان است
و اعیان زیارت و عتیبه بوسی برانم داشت که بهما وقت حاضر و نگاه والا جاه گردیدم
ولکن نمیدانستم که این حضرت زرقا اندی و را بی یا جباری به کیف بعد زیارت هزار پاک
وز خاتمه شریف در آمدم و باشتیاق ملاقات صاحب سجاده آنجا جاسی ز فتم
به نور شهر و نه در کاروان سراسر هما بخاور مهان سراسر کار قادری فروکش شدم
از خاندان شنیدم که این بزرگ صاحب هزار پاک ابن الابن حضرت جمال عراق
غوث الافاق سیب تاج الدین عید الزرقا اندی بدل گفتم این صورت غریب است

حضرت زراقینی که بر گزار در خود کسی را محروم نمیکرد و اندر در فیض ربانی شیره آفاق اند
 امروز چه شد که این بنده سرفکنده که از غلامان خاندان زراقی است حاضر استانه
 فیض کاشانه شد و هیچ کیفیت بوق و شوق ندید به پیش ملام و دین مقام باز پس
 حقیقت حال را عالم الغیب نیکو میداند من و دین خیال بودم و مردم هر ای در چنین نان
 و گوشت که بلا معمول را خواب در گرفت و ختم بیدار شد و در واقع عجیب کیفیت فوق
 و اشتیاق و حالت و خود را ستعراق متکلیف کیفیت احوال حضرت است اهل و دستاو
 که بر یا خشت سالها سال نیز میسر نمیشود و با این شناسای محروم را در مرقبه و شباهه و دور
 و ملاحظه و ایمنی گاهی این چنین خاسته ندیده بودم یعنی حالت خوش پیدا اند و بعد و غرض
 آغاز نهادم و نعره یاسیدی عجز از زراقی زود مردم کرد پیش صاف ذکر او شد و بنو
 از قلم می شنیدند غرض که حالتی بود و شایسته و با یسیر حضرت فیان به روان و هر ای
 این بخت بیدار بر منزل بر بد خوابی و کابوس کرده مرا بیدار سازد و از این نعمت غیر متعجب
 و در انداختند بنده ناله و فریاد و غار کردم و با آن خوابیده و شستمان گشتم که غلامان و فاجه
 دایم شکران بدخواهین تعدی را بچه قصور بر من روا داشتند و مرا از آن حالت شریفه
 جدا ساختند پس نعره میزوم و همچو بار سر کوفته بر خود می پیچیدم آخر چون تسکینی حاصل شد
 یقین دانستم که از اولاد انجاد منظر اسم زراقی قطب الملاقه غوث آفاق سینه حاج الدین
 عبد الرزاق اند طهارت تازه کردم و با تحفه شیرینی حاضر بارگاه شدم و این مرتبه
 نمیتوانم که نصیب را بر شد از احوال آن پیرس افتد و در توصیفش زبان بیان نالاست
 و بیان را در وصفش مجال تنگ چون نباشد فیض ربانی حضرت زراقی شش و زده یک به دست
 و خوان نعت قادیان و دوست جدا مجد ایشان حضرت غوث آفاق بود و معلوم
 بر صاحب شعور انتهی محقق میسازد که علاوه این شرف و کرامت و سیادت و انست
 و ولایت ذاتی و صدقاتی و سورتی و کسبی یک شرف خاص و فضیلت با اختصاص

آن بود که شتراده انام ولد را با کزاد و نیکب نهاد و بلکه اشرف الاولاد حضرت خنجر و بخت بود و
و صاحب سجاده و خلیفه و نائب بر حق و دارش مطلق و از راه جبر و سرشار شد و حضرت
شتراده انام مثل حضرت امام بهام شهید که بلا کثیر الاولاد و الاحفاد اند کسانیکه در عجم و هند
و چین وستان و بنگاله و اریک و انساب و ولایت یا خلافت حضرت غوث باگ
درست میکنند اکثر رزاقی رانده الله هم از حق حظا من الاکثره الکامله
و خاصه من فیو منه الشکامه لا فاشیت قلوبنا فی ولائک و امننا علی
هولک و اخشنا فی ذمک العشق تحت لوائک امین بحضرت و ایس
و خطا یا ایست و القاب آن قطب الاقطاب فرزند و بلند حضرت سیدنا اکبر الرقا
محبوب رب الارباب آنچه که در بیاض فاندان قادر بر یزاقیه و اکریم هر چه پیش بر بود
در دنیا بجهت تحریر سیکر و در که سلطان ابد کنندگان از ان مستفید و مستفیض باشند و این جامع
اوراقی باعث انچنان امر غیر شود و نیز چند قطعات تاریخی و ولایت با سعادت و وصال
آن غوث ذی الجلال و دین ناکره مذکور میشوند که هر که از ان بهره مند و خوشوقت شود
تسکین همگین را هم بدعای خیر یابد و شادماند و کاحول و کافوق الا بالله العلی العظیم
یا قطب المدار و الارشاد یا غوث الابرار و الاولاد یا فرو الاقطاب و الاغوا
یا امام البلاء و بهام الافاق یا سیدنا تاج الدین عبد الرزاق یا تاج الاولیاء و الاصفیاء
یا سراج الاربار و الاکتساب یا منظر اتم غوث اعظم یا عین ذات حضرت قطب عالم
یا دین السبیل یا شیخ الكل یا واسطه السلک السلوک یا صاحب الملک و الملوک
یا محلی الکلام القسب سیدکم یا شفعا السقام و السقیم یا مصباح الافاق یا جمال الفرق
یا دلیل خیر الی ابد یا نادی طریق بلوغ یا عارج سعادت اسرار ولایت
یا نایب سنا یا تار هایت یا قاضی القضاة یا مفتی الخلق یا حلال المشکلات
یا مانع الممانات یا مدنی و مدنی فی قضای حجتی امین یا رب العالمین

قطعات تاریخی

زهی سولو و سعود و خمی سیلا و سعود	به فضل خالق عالم شده شهزاده ام پیرا
سیار کباز و اقازاده والا بهم با چود	شهرت سال ولادت گفت عاصی با نیشاد
جمال عراق و و جیمیر بحیب	چو آید به نسیا بصدور حسن فریب
جمال عراق آمده و به حبیب	چنین گفت سال ولادت جمال
تا آید سولو و سعود و امی خدازنده بود	گشت پیرا در شهر حضرت محبوب پاک
جاودان ده قطب با در او پائیده بود	سال سیلا و شهر کباز و خوش گفت چمن

سال و جمال آن و اصل بیت لایزال

کر و رحلت چون به ملک قدم	عبد رزاق بشه دنیا و دین
آه سلطان ولایت کن رقم	دل نواز و بهر سالش جمال
آه چون شد و اصل نواز خند	آن محبوب و خوش و محبوب خدا
حاجی او طاب و او تا و احد	گفت عاصی به صبح سال وصال
با طائران قدس چو گردید شناس	طوطی روح اقدس آن خلد ایشان
شمار یکبار به پر پر پادشاه	عاصی شنید سال و جمال از بهر فکر
عبد رزاق قطب عالم شایسته	شهر و ارفنا بخلد برین
عبد رزاق قطب کامل و آس	گفت سال و جمال او عاصی
کر و چون آن سوخته دل انتقال	با هزاران التماس عشق حق
قدوه عشاق بوده و به جمال	گفت به عشق از دل خود سال نقل
پس از جمال آن نشین اولیا	چو با حق و قیوم شد به حاصل

دوم فکر سالش نذازد و سر و شش	بگو ای جمال به اهل تقی
گشت رضوان مرید چون در غلدر	رفت آن پیر و مرشد و دران
ز و نذا وقت فکر سال دلم	عاصیا مرشد جهان و سیدان
شاه تاج الدین سلطان لایت سکو خلد	که چون نقل مکان از عالم نابود آه
گوهر سال رخسارش آید ای صفا	بای تاج اولیا و والی دین بود آه
ز دنیا سو قاضی روز مشر	چو نقل آن شفیع مریدان نمود
شنیدم ز عاصی سنین رفت	شفیع مجبان غیب بود و دود
چو وی بست رخت از پیچی سر	بلد ششم نذاست بر زده
که سال و حدالش بگو عاصیا	ولی آید و اصل حق شده

مذکره اولی

در تعریف ولی و در ذکر شمه از مدارج و مراتب و دیگر احوال فیض اشتغال حضرت اولیا را بدین
که استثنائی بآگاه آئی اند و مجیدان و مطایبان این دو مقام و عاشقان جان نثار
و مجیدان و فاشعار حضرت ذی الجلال و صفویان صافی دکان اهل ذوق و شوق و وجد
و عشق و حال و قال بر جهم الله الفضال که مناسب این مقام بود از کتب متعدد
بزرگان منتخب کرده و برج این مذاکره کرده و در مذاکره ثانیه برخی از آداب و سوره و عقاید
مریدان و مستغنیان و مسترشدان و مستقذیان بیان خواهد شد از نشر الله تعالی
حضرت خواجہ غیب اللسان حافظ شیرازی علیه الرحمته سبب فرماید

روفته غلدر برین خلوت و درویشاست	بایه محشمه خدمت درویشاست
مکنج غلدر که طاسمات عجایب دارد	فتح آن در نظر است درویشاست
تقصیر فردوس که رضوانش بدر باقی رفت	منظری از چمن زیت درویشاست

<p>انچه زرمیشود از پرتو آن قلب سیاه و آنکه پیشش نبندد تاج کبر خورشید دولتی را که نباشد غم از آسیب و آل شسروان قبله حاجات جهانند ولی روی مقصود که شاهان جهان بطلبند ای توانگر شمرش آیه نبوت که ترا کنج تارون که فرومی رود از قعر سنوز بنده آصف عهدیم که در سلطنتش</p>	<p>کیهان نیست که در صحبت درویش کبریا نیست که در شربت درویش بی تکلف بشنود دولت درویش از ازل تا باید فرصت درویش منظرش آینه طلعت درویش سرو می در کشف همه درویش خوانده باشی تو که از غیرت درویش صورت خواجگی سیرت درویش</p>
--	--

خافظ اینجا باد ب باش که سلطان ملک
همه در بندگی حضرت درویشان ست

ایات ساکنی عارف نامی ملا عبدالرحمن جامی قدس سره الساسی

<p>خدا قومی که دید حق بود و پادشاهان جمله در کشف فنا از هستی خود خفته اند گرچه پادشاه خورشید جمال خود بگل از خدا خواهند شرف ذات خود در ذات او ریخته باران عرفان از سحاب کبریت هر یکی را با خود از سودای دل باز یکدم از طوفان رو پیرشان بفرین</p>	<p>محبوب باشد در شهود سر عیب پادشاهان لیک پندارند خوابا بودگان به پادشاهان مبشری و مغرب گرفته پرتو انوارشان این بود ساعت بساعت استغفارشان شسته نقش حرف غیث از مغرب پادشاهان ز آتش شوق محبت گرمی بازارشان صد کشایشان در و صد شتی از پادشاهان</p>
--	---

کادشان خزنه ذات و وصف نعمت خویش نیست
ای خدا چه بود که جامی را کنی در کارشان

قال الشيخ ابو علی الحلی جانی قدس الله سره النورانی * النورانی هو الفاضل

فی حاله و الباقی فی مشاهدات الحق لم یکن له عن نفسه خبر و لکن
عند الله قول یعنی ولی آنست که فانی باشد از حال خود و باقی باشد در مشاهدات
حق و نتواند که از نفس خود خبر دهد یا بی مشاهده حق برقرار ماند و شاه ولی الله رحمه الله
در روز ششم گفته روزی در میان قوم و یقظه حضرت نبی کریم صلی الله علیه و آله
دیدم عرض کردم یا رسول الله من اکن من الناس عند الله قال الذی صلا
علیه و سلم من استهلک ذاته فی ذاته و صفاته فی صفاته یعنی یا رسول الله
بزرگترین مردم نزد خدا بتعالی کیست فرمودند نبی صلی الله علیه و آله و سلم کسی که
ذات خود را در ذات خود فنا کند و صفات خود را در صفات خدا و خلاصه گفته
صاحب کشف المحجوب این است که ولی آنست که خداوند تعالی او را از دو ستون
و ولایت خود و مشرف و مخصوص ساخت و او را ولی ملک و منظر افعال الهی باشد
و از انواع کرامات مخصوص و ممتاز و از آفات طبع منزه و متابعت نفس بجا نهد
ایشان خبر بخدا مصروف و نه ایشان با کسی بالنسب و بالوقت ذات پاک این حضرات
در زمانه سابق بودند و هنوز بوده است و تا قیامت خواهد بود زیرا که خداوند تعالی
این استمر حرمه را بر جمیع ائمه سابقه بفضل و مشرف ساخته است و عمده و حقیقت
این شریعت غایب نموده گرفته و چون دلائل خبری و برهان عقلی تا الیوم در علمای
ظواهر موجود است باید که بر این عینی هم در خاصان خدا موجود باشد و در این
مراخل خلایق با و مگروه نیست و پس یکی معتزله دیگری مشویه معتزله در بیان اهل ایمان
تخصیص شخصی را رد و انمیدارند بیگویند که هر کس همه را براندازد حالانکه نفی تخصیص ولی
نفی تخصیص نیست و آن کفر است و عوام مشویه قایل تخصیص اند و لکن بیگویند
چون در آن حضرات در زمانه سابق بود حالا موجود نیست و حالانکه اخباری و مستقبل
بلی است اخبار یک طرف و اقرار طرف دیگر ترویج بلا هر چه است پس خداوند تعالی

برمان نبوی را بنویز باقی داشته است و اولیا را سبب اظهارش گردانیده باران
از آسمان به برکت اقدام همین حضرات می آید و نبات از زمین به همین صفای احوال
همین حضرات پیروید و بسیار ایشان چهار هزار مکتوم اند که نه ایشان از جمال پاکسال
خود خبر نیست معلوم دهنه از احوال ایشان خود اثر نیست مفهوم احادیث صحیح بر پیغمبر وارد
و کلام حضرات اولیا الله شاید و بقضای تعالی خود بر این فقیران احوال مشکبست اند و لکن
اهل حل و عقد یعنی سرشنگان در نگاه حق ستمند اند که بنام اخیار مشهور اند و چهل میگردانند
باشند و هفت دیگر که برابر باشند و چار دیگر که او را باشند و سه دیگر که نقیب باشند و یک دیگر
که قطب است و دعوت هم گویند همه ایشان با هم تعارف دارند و در کار ما محتاج اجازت
یکدیگر اند اخبار تاطق برین امر است و اتفاق اهل حقیقت است بر صحت این بیخفاست
آورده که صاحب فتوحات در فصل بیست سوم باب یکصد و نود و هشت میگوید که رجال
مفتشگانه را اهل گویند و خداوند تعالی زمین را هفت حصه کرده بر هر حصه یکی را از ان رجال
مفتشگانه متعین میسازد یعنی هر هفت اقلیم را در حفاظت ایشان میگذارد و انتهی کلامه

و بحکم حجت الاسلام قدوة الانام زبدة صوفیه کرام عمدة اولیا عظام
امام امام حضرت ابو حامد محمد بن محمد الغزالی انشاء فی رحمه الله تعالی

در اکثر مصنفات خود ذکر خیر این طائفة شرقیه علویه نموده چنانچه در کتاب مستند بن الفضل
خود که عبارت عربیست میفرماید چون از علوم مذکوره فارغ شدم توجه بطریق صوفیه کرام
نمودم و چونکه تحصیل علم ایشان نسبت بعل ایشان آسان دیدیم اولاً بطلان
کتاب تصوف پرداختیم و از آنچیز که حصولش بتعلم و تسامع ممکن است هیچ نگذاشتیم
و لکن در آنست که ارجل خواص ایشان بتعلم میسر نمیشود و اخص مطالب ایشان بقیل و قال

حاصل نگردد بلکه ذوق و حالت باید تا بدان راه یابد و از تبه و صغایر و مغلطات
 عادات عقده هایش بکشاید یا نه بینی کسی را که تعریف سکر و سکران را نیکو بیند و لکن
 از سکر و مستی بهره ندارد و دیگر را که مست و مستی است و لکن از تعریف سکر و مستی
 هیچ نداند همچنین است علم تصوف و حال صوفیان اصطلاحات صوفیه و انستین چیزی
 دیگر نیست و صوفی شدن امر آخره پس در شغل شغال سالوک پرداختم و بفضل و مینه تعالی
 یافتیم آنچه یافتیم و یقین داشتیم که رفته گان راه خدا و سالکان سالک بهی حضرت صوفیان
 و بس نفوس زکیمه ایشان از اخلاق و سیمه و اوصاف خبیثه منزله و سیر و قلوب قدسیه
 ایشان از غیر خدا و ذکر خدا محلی و محلی صحبت داران این حضرات بهجت خدا ترسیدند
 و بهشتیان ایشان را حسن عاقبت بالضرورت نصیب فهم القوم لا یخشف
 جلیسهم و سیرت ایشان احسن سیرت و خلق ایشان از کی الا اخلاق و طریقه
 ایشان از صوب طرق بلکه اگر عقل جمیع عقلا و حکمت کل حکما و علم سایر علمای طوایف
 جمع کنند و بخواهند که چیزی را از اخلاق و سیر ایشان شبیه یل کنند یا چیزی را بهتر از آن
 هرگز راه ندان بنیابند و چون نبوده که جمیع حرکات و سکانات ایشان مقتدر از انوار شکوه
 نبوت است و جز نور نبوت بر رویه زمین کدام نور است که از آن روشنی گرفته آید و چه گوید
 کسی در طریقه که طهارتش پاک کردن دلست از غیر الله و آثارش بجای تحریفیه سازد
 است تعلق است و ذکر الله و آخرش فنا فی الله و این آخر هم اضافیست زنده آثارش
 از فیض الهی است و آنچه پیش از آن است برای سالک بهچود اینست و حضرات صوفیه که
 از بهر و طریقت آثار مشاهده و مکتشفه میشود حتی که در بیداری لایک ارواح انبیا را
 می بیند و آثار ایشان را بگوشت خود میشوند و اقامت باس فواید بسیار میکنند و از نشانه
 و آثار و اشغال ترقی حال بدرجه گردو که نطق باطاعت بیانش نماند فی الجمله کسی که بهره
 از این ذوق نیافت حقیقت نبوت را هیچ نشناخت انشی با خفا و ستر حجاب و دور از افلا

چشمه شریک به این پس الارواح آمده که حضرت رب عزت جلست قدرته و بلغت حکمت
از کمال حکمت بالغه خویش ترتیب و مراتب به شمار در هر چیز و هر کار نهاده است بنابراین
در سلوک طریقت و حصول عرفان حقیقت هم مراتب و مدارج از تقارر اسرار و اسرار
لا تعد ولا تحصى است تعدادش غیر علام الغیوب کسی نداند و اصحاب سلوک آن مدارج
و مراتب را مقام نامند و دارای آنجا مقام شالساکی اعظم الشیخین میگویند که این سالک
در فلان مقام است و بار آورده همین کنند که او را بالفعل از مراتب سلوک مرتبه فلان حاصل
و اقسام این مقامات بسیار بیان کرده اند و هر مقامی را حسب اصطلاح خود نامی نهاده چنانکه
بعضی را مقام محبت و بعضی را مقام تششع و بعضی را مقام محبت و بعضی را مقام محبت
و بعضی را مقام فنا و بعضی را مقام بقا و بعضی را مقام ریاضت و بعضی را مقام تقرب و بعضی را
مقام شهود و بعضی را مقام نشاط و بعضی را مقام تدبیر و غیره و غیره میگویند و لکن از آنچه تحقیق
آمده اصول این مقامات پنج اند که مقام استغراق دوم مقام نشاط سوم مقام ریاضت
چهارم مقام سبقت پنجم مقام تدبیر و ترتیب این مقامات خمسة بر همان طور است چنانکه
گذشت یعنی سالک اول مقام استغراق حاصل نشود و بعدش مقام نشاط بعدش مقام
ریاضت و بعد از آن مقام التدبیر تعقیباً و ترتیباً پس مقام اول استغراق است و سالک اول این مقام
پایه که علم و طلب مشاهده جمال مستغرق ماند و دل خود را از اسامی اندر بر دارد و این مقام را
شعبه یاس بسیار است سالکان طریقت هر قدر که در یافتن آن در مذکره یا حدیث خود مشاهده
تجربیه فرموده و مقام دوم مقام نشاط است که سالک را در مقام مشاهده جمال نصیب
میشود و نشاط قلب و سکون استغراقی حاصل میگردد و این مقام هم چون مقام سابق
شعبه یاس بسیار دارد و در این مقامات بزرگان مخلصان مذکور است و در مذکره و حدیث
فلا اله الا الله مقام سوم مقام ریاضت و سباحت است و آن مقام را
که چنانکه در آن مقام می آید در روز یاسه تجلیات جمال سباحت و شهابا با صفت شفق

و عنای می کند و لکن کیفیت نشاء و حالت اینها طبعی و باقی میماند این مقام را
 هم مثل هر دو مقام سابق شعبه های بسیار است و در کتب این فن مفصلاً مذکور و مقام
 چهارم مقام سبقت است چون سالک در این مقام میرسد دیگران را هم در یکجا میآید
 جمال با خود شنا کردن می بیند میخواهد که از ریاضت و مجاهده سبقت ببرد اکثران بگوید
 این مقام هم مثل مقامات سابقه شعبه های بسیار دارد و در موقوفات بزرگان مفصلاً
 مذکور و مقام پنجم مقام تدبیر است و آن مقامی است که سالک در یاسه تجلیات
 جمال را شنا کرده بکنار دیگر میرسد و نایز بارگاه محبوب حقیقی میشود و شرف خلعت
 خلعت و اختصاص میگردد و در بار دیگر بار محبوب حقیقی خدمتی خاص نموده آن محبوب
 یا اخلاص میشود تا سر انجام آن از راه محبت بنماید انصراف این خدمت با عظمت را
 از باب ظواهر تدبیر و تدبیر میگویند این مقام هم مثل مقامات سابقه شعبه های بسیار دارد
 اتفاق جمهور بر آنست که تدبیر مقام انبیا علیهم السلام است که بهمه ایشان صلوة الله
 و سلامه علیه و بر آن امر و صاحبان رشد و هدایت بودند و افضلتر و اکملترین مقام
 مقام حضرت خاتم الانبیا علیه افضل الصلوة و التحية بود و از اولیای است حضرت که علما حقیقی و عرفا حقیقی
 و صاحب رشد و هدایت همچو انبیای سابقین از حضرت شاکلین بلا و انشا فقیهین سید الکونین
 جید النشائین اشرف آل المحسنین حامی السنته حامی البدعة خلیفه رسول خدا اکبر
 رقاب الامم سیدنا الفوت الاعظم شیخ ابو محمد محی الدین سید عبد القادر
 الجیلانی علی جبهه فیه الصلوة الربانی را از اکملترین اصحاب تدبیر شمار کرده اند
 و اکثر اولیای سکران عالم عالم یقین حضرت خواجہ معین الدین حسن خرمی فاضل شریعت
 را هم در دنیا لکان پسند از اصحاب تدبیر نوشته اند و خلاصه اینکه خلاصه موجود است
 حضرت اصحاب تدبیر اند فائده این مقامات و مدارج حضرت اولیای الله که بالا
 گذشت صوفیه و مفسر کلام الله از قرآن مجید استخراج کرده است و از آنکه کرمه و النشائین غرق و

التماسی طاعت نشطاً و الساکحات سبکاً فالساکحات سبکاً فالساکحات
 استدلالات کرده و تفسیرش بدین صورت فرموده که خدای عزوجل درین آییه کریمه
 قسم بارواح شریفه حضرت انبیاء و سالکین یاد میکند و میفرماید که قسم بآن ارواح سالکین
 که در مشاهده جمال مستغرق شده فرمود و در قسم بآن ارواح سالکین که از مشاهده جمال
 نشاط علی وجه الکمال می یابند و قسم بآن ارواح سالکین که در دریای جمال وادشناوری
 می بینند و قسم بآن ارواح سالکین که در آن حالت شنا با هم سبقت می جویند و قسم
 بآن ارواح سالکین که تدبیر امور از حکم ماسکند انتهی کلامم مخصوصاً و متوجهاً الیه
 مفسرین از باب ظهور تفسیر این آییه کریمه را بطور دیگر کرده اند و قسم را نسبت
 به فرشتگان نموده میگویند و التماسات شمساً قاعنی قسم بآن فرشتگان
 که گشتگان روح اند از حسد و غیره و غیره و لکن تفسیر از باب سلوک
 خفیه راست و بسیار درست است زیرا که در احادیث کثیره اشارت باین
 مقامات سالکین یافته میشود و تفصیلش غالی از تطویل نیست فی الجمله اصل این
 شدن این مقامات خمس شکلی و شبیه نیست و مقاماتی که در مقامات صوفیه
 مذکور اند همه شعبه این اصول خمس انداخته اند و در ریاض العارفین آمده
 که مشیت ازلی و حکمت لم یزل حق سبحانه و تعالی از دعوات عالی صفات اولیای کرام
 علیه السلام را باعث ثبات و استقرار عالم فرموده و از ظهور کرامت نشو و نشان
 در هر زمان و هر مکان سبب اعتبار عالم نموده جمیع برکات در دنیا از همین نفوس
 این حضرات ظاهر است و صاحب عقیدت ازین معنی که این یعنی واقعت و ماهر است
 خلوص عقیدت باین فرقه ناجیه البته و سنیه نجات است و هودت و محبت
 باین طائفه علیه بیشک ذریعه حصول درجات و ترقی است چون آفتاب باینجا
 یک نیزه خواهد بود و از شدت تازت بر فرد بشر مضطرب الحال مردیان با ارادت

و مسترشدان صاحب عقیدت بطغفیل حضرات پیران طریقت سایه شین
خواهند بود و در ظل ظلیل همین شجره طیبه پناه گزین شجره طیبه اخلاصا نایب
گویند که فی السعاده که در قرآن مجید آمده بیشک اشاره باین شجره طیبه طریقت
که شجره عرفان الهیست و حضرات اهل الله مثل نفس واحده هستند باید که بهر یکی
یقین کامل دارد و همه این حضرات را سقربان بارگاه الهی داند و عقیدت بر سینه
و ارادت و اتقه از ایشان پیدا کند علی الخصوص از رئیس الاولیا امام الاصفیا سلطان الانبیا
قطب الاقطاب مالک الرقاب افضل المعبودین اکمل المشوقین فرواد و غوث الاوقات
سیدنا و ابنا خلیفه رسول الله سید ابو محمد محی الدین عبد القادر الجیلانی کمال
دارد و در کردار قطاب و او تا و در مرجع اغواش و افراد داند و هر جا که اهل کمالی بیند
قطره از آن دریا سینه غوثیت بداند چنانکه در اخبار الاخیار آمده آنچه من فقیر حقیر
از اکریم النعمان حضرت بشیر و نذیر صلی الله علیه و سلم بشارت یافته ام اشارت
شده است که در اسیر و ارم که ظهور آثار و انوار متکفل ابرار و متفهم اظهار آن گردد و اشارت
اگر چه نظر بکثرت نقصان ذاتی و قلت استعداده نظر به نا امید گوی و در حصول
مطالب و وصول مقصود راه یابد و لکن دست امید بلند است و پائینه یقین ابرج چند
که چون در سفینه فوج نشسته ام بساحل نجات رسیدنی است و حال مقصود
دیدنی هر که درین کشتی نشسته است اگر ملغیان کند یقین داند که از طوفان کشتی دور
در امانست اعتماد من بر صاحب قدر نیست که مالک الرقاب اولیا است
بر هر چه نتوان یافت که در خدمت او قدم از سر سار و وزیر پادشاهان و
و این خود سبب سرفرازی ایشانست که سیکه قدم بر قدم مصطفی ابو بلک و سیدم
بقدم او در وسعوت آن سر است که پائمال او گردد و هر چه جمیع پیران از دست
مصطفی از مر تضا انداختند همه بآن خلف صدق رسیدند و این چه غنا بود

الرحمة وارتان بسیار اند و لے آنچه یوسی رسید به یحیی بن سید وراثت دال بحسب تقسیم
بر قسمت گفتند و لیکن در وراثت جال یکی را با دیگری برابری نرسد بلکه باوری
نبود اگر دیگران قطب اند و قطب الاقطاب است و اگر ایشان سلاطین و سلطان
السلامین و محی الدین که دین اسلام را زنده گردانید و ملت کفر را بپیرانید که الشیخ
من یحیی و یحیییت زهی مرتبه که ایجا دین از حی و قیوم است و احیا از و سست
خوش الثقلین را گویند که جن و انس همه بوسه پناه جویند من یکس نیز پناه
با و بسته ام و درگاه او فتاده مرا بر عنایت او کس نیست بقرینت او و باوری

به یقین رسید که کابر دین
زنده آل سید کوین *
ره نور و سلاک قربت
چون پیروز دنیا ممتاز
قدم او بگردن ایشان
خود کرامات او معرفت است
عاجز از مدحت کمال او کم
ای فدای هر شوق جانم
هست باوری اسید جاویدم

خوش اعظم و میل راه یقین
شیخ و اربین باوری ثقلین
با و شاه و مالک قربت
اوست در جمله اولیا ممتاز
اولیا بنده با ش از دل و جان
وصف معرفت او روشن است
من که پرورده نوال او کم
همه دم خرق بجز احسانم
در دو عالم با و است اسیدم

اسید وارم که از راه بیرون افتم اور سیری کند و اگر از پای درایم او دستگیری نماید بکم
بشارت است که او بچنان خود داده است سعادت تمامی دنیا و آخرت آماوه است
فرموده است که قاضی الحاجات مرا سبلی نوشته و او که در آن نامها مریدان
من تا قیامت ثبت افتاده همه را بمن بخشید و قلم غفور بر جهرم همه کشید اگر نام من
در نامه مریدان او نکتو شد پس هر چه خواهم که کار بر حسب مدعا و مظلوم بشود من مراد

هر یک از این قبول نمودند و بدست او بستند و باین اویچم خواستند او هر قیوض بدو بستند
از دست حقیقتی از من مجازی کجا آید و صلوة و ایمنی باین بجه نمازی نشاید اینست
ایوی کرده ایم و پناه می بدارگاه او برده و لیکن چنان بدانم که چون این سعادت از دل
نمی پند فیهست تا ابد فریب من خواهد بود و در آن زمان که از خود خیزد و از ششم نماندش
سپید دل می نگاشتم

ناله عشق تو نه امرو ز گرفتار بشویم
که گرفتار می نابا تو نه ز گرفتار بشویم

چهارم در جهت او بخود و به یک شهر و مراکز آن است که در این کتاب مذکور است.

منقول از روم، مستحق الثواب و مبرا
که بعد از شش روز از شش روز دیگر

لطف باطنی او بود که ظاهر و باطن هر محقق را بخود او داشت و او را هر چه میسر
و محفوظ است عاجز چه حد دارم که خوبه یا لیش را بشمارم او را به خط و احوالی نیست که جز
نگاه آن خوان انا اهلش و زبانش تبیان قرآن انا اقصیم هست مرتضی کمالی
که دلش باب مدینه علم و فتوح و بر خیزش ابواب اسرار و کشف است
سیر فی توارش مژده انک تعالی اجاب عظیم و نایب منصف با او
رحیم حسین سیر فی که صدوق و خطی که تظلمید ان الله
الموجبة فی القربان شریفین العادین و امام الصادقین

Handwritten text in Urdu script, likely a signature or name, appearing twice in the image.

احمد رضا کی کہنا لگی بندہ کاو
بندہ کی تشریح کہ جان لے لے

آن چهره و آن جمال آن
چشم و شمع و لب و زبان

ایک دوسرا لفظ شکر ہے

حمیده ضحائی که جانشین خاندان وارث مقام محمد دست چه عالمی که بر شاکست
 که محامد و صافش بر شمار و بی اختیار و ارشادی شناختنی لا اخصی از وی بر آید
 هو قطب الوقت و سلطان الوجود امام العدل یقین
 و حجة المعارفین رفع المعرفه و قلب الحقیقه غایفه الله فی راضه و وارث
 کتابه و نائب رسوله الوجود البحت و النور العرف سلطان المطهر
 و المتصرف فی الوجود علی تحقیق علی جده و علیه الصلوة و السلام الی الوجود التکریم
 انشی از محققان و ابیت ذوقنا ان ثار خاتم الرسالت علیه افضل الصلوة و کمال التحمید و
 که در ارشادی عمر شریف نبوی که شصت سه سال ابو شصت و سه هزار و سیصد و هشتاد و نه
 شمار کرده اند این بنما قدر است که مردم شمار کردند و زنده احصا و اعداد و کل معجزات ان با
 تحقیق محامد و اوقات از مردم بکبر خیر عالم ممکن و مقدور نیست همچنان از آن حضرت شریف
 علی علیه الصلوة و التحمید است که مال ثلثین سنت و درخت و شمار و غیره
 یک یک است واقع گردیده و طرز این که هر که است با معجزه بغایت مناسب است واقع
 شده بچنان اندک معجزه در انبیا ایظم سال بقیه نبی نبود که اعداد و معجزاتش تا حدی نبی
 و در اولیا است این است هر چه حضرت قادر بر مطلق کسان آن فرید که حدی با که است
 از ایشان جدا گردید و بکن این خصوصیت و کثرت است بدیگر که از اولیا
 این است هر چه نگردیده چه غایت کرامات حضرت اولیا را حدی با
 یا و حد یا حد پنج حد نه اینکه باین کثرت رسد و بمناسبت هر معجزه نبی
 که استی واقع گردید و علاوه برین جمیع کرامات عالییه شوشیه از روایت اعادیش
 و سلسله و لیست و باتفاق جمهور بخدا تبارک و تعالی و درین مقام حضرت
 پیرو مرشد و بیان فضائل و کمالات صوری و معنوی شمع شبستان ترش و
 در و پای نبوی سلطان العدل یقین و الشهداء و الصالحین

رئیس المحبوبین المشوقین و المطلوبین منظر صفات خیر المرسلین سیدنا
 عیسیٰ اعظم محبوب رب العالمین نکته لطیفه ارشاد منی فرماید که حکیم علی الاطلاق
 حضرت خلاق از عهد آدم تا زمان سرور عالم رسولی را که در قومی فرستاد بنای کارش
 بر صورتی نهاد که در هنر و فضلی که نازش آن قوم بدان است قدرت و دارنده فضیلت
 و مزیت ایشان در مقابل آن قدرت نبویه مثل بازیچه اطفال بی شعور بلکه کهار
 نشور گرد و تابناوی ترقی و سرکشی از دماغ ایشان بدر و و چراغ هدایت و در دل
 ایشان نویسد و پدشلا سیدنا موسی را علیه السلام که در زمان ساختن این جوش که
 عصای دادش که وقت حاجت هو ثعبان عظیم گشت و سحر و غیبیان را
 برهم شکست و سیدنا عیسی را علیه السلام چون که در قومی بیداد نمود که آثار فضیلت
 طبابت و اشخاص با حذاقت ایشان تا عهد سلاطین عباسیه تجوی می نمود و بوی و بوی
 احیای اموات و برای آنکه و برص مرصع نمود و ظهور کرد است نشور حضرت عیسی
 اعجاز انبیاء مجمع کمالات مقتدا افضل الرسل اکمل هدایات السبل نبینا و شفیعنا
 صلی الله علیه و سلم چون که در عین گرم بازار غری فصاحت و بینگاه آرائی یافت
 گردید که مردم عرب برای نمایش اشعار مجمع با ترتیب پیدا وند و شعر شاعر که
 اقصی و بالغ بر می آمد بطور انعام شاعر شهر را بدر که به معنی آفریننده با وجود است
 صورتی که فقط برای اتمام حجت بود (آنحضرت صلی الله علیه و سلم را قدری
 بر فصاحت و بلاغت داد که علی رؤس الاشهاد صدای انا افصح العرب
 و الیهج و رواه کتابی چنان معجزه او شد که ندای فائق بسورتی من مشله
 و زقبایل و شعوب عرب و رواه و طاعت کسی نشد که بسورتی بمقتدر سوره کوثر
 بلکه کلامی مثل کلامش برهم آورد و همچنین در است آنحضرت صلی الله علیه و سلم بر وی را
 بر قلب و قدم پیش آفریده برای هدایت طایفه فرستاد و فضیلت مرتبی مرتبی

که برای اعجاز جماعه منکرین بکار خود تا اینکه حضرت سلطان الاولیاء برهان ^{صفی}
نور چشم مصطفی ^{آسمه} کاسمه و رسمه کرسمه و ذات کذاته و صفاته کصفاته حضرت
غوث اعظم را که بر قلب و قدم جد خود حضرت نبی کریم بود کما قال ^{سید}

وکل ولی له قدم وانی	علی قدم النبی بدیر اللہ مال
---------------------	-----------------------------

بناسبت جدش صلی الله علیه و سلم برای هدایت عالمیان و در زمانی آفریننده مثل زمان نبوت جدش
صلی الله علیه و سلم وقت گرم بازاری فصاحت و بلاغت بود و خلفا بغداد و قصر علم او پراپانواع
فصاحت و بلاغت و صنائع و ذرائع آراسته بودند و کتب حکمت و فلسفه نیست و سنده
بصورت زکریا شیر جزم آورده ترجمه اش عربی کرده و عالم علم و حکمت در هر کجای و بزرگ بغداد و فرشته و از توحید
یا و مخالف فلسفیت بنمای ایمان عامی آن زمان متنزل گردیده اند با وجود
دایغ عجیبیت که فقط برای اتمام حجت مثل داغ اسیت جدش صلی الله علیه و سلم
بود قدری بر فصاحت و بلاغت و علم حکمت و ادب که همه فصحا و علمای عراق
بلکه کل آفاق گرون در اطاعت او نهادند و جز تسبیح اصول و قواعد اسلام
چاره ندیدند و بواسطه فلسفیت بر از داغ خود با بدتر کشیدند و حاجت ایشان را
نیکیو بد که بخواهد و قدر و میمنت لزوم از زانی داشت و قصد اشیاخ و اعلام شمه
و علمای سنت و الجماعه و اغنیان دین نموده اول قرآن عظیم را بار وایت و درایت
سر و عین نبوت ایقان و صفات ایقان تجوید فرمود و از اعلام محدثین اعلیاء
ستدین استماع حدیث نموده تحصیل علوم و تکمیل دین فرمود و در جمیع علوم و ادب
و فروعاً و مذاهباً و خلافاً از جمیع اعلام بغداد بلکه کافه علمای بلاد و در گذشت
فاق الكل فی الكل و صابر من جمیع البصیر و چونکه بناسبت تمام اینها
حضرت خیر الانام داشت عجب تاثیر در کلامش بود و مطالب حقیقه از حضرت
و مافقت هوا جس و خواطر در دلباس مردم می نشانیدی و آنچه گفتی از خود نگفتی

ملهم و ما سورا از جانب حق شدی چنانچه در شرح فتوح الغیب شریف آمده
و سخن اوزبان دمی صلی الله علیه و سلم و کلام و مقام و می عین کلام و مقام
حضرت خیر الانام است و نائب و وارث و ما ینطق عن الهوی را مصداق
رباعی امی رفته قدم بر قدم شاه رسل به نور پیروی او شده بودی سُبُل
قد فرزت من الفضل بها فالتناس من ذلک ففتهم جاوزت الکلی
و در حقیقت چنانکه ولایت ظل نبوت است هر چه در شخص پیدا بست و زیاده
نیز به پدید خواهد بود و خصوصاً ولایت کبری آنحضرت غوثیه که ظل ظلیل شخص
نبوت حضرت سید العالمین و نور بی زوال از آفتاب کمال اوست صلی الله
علیه و سلم و هر جا که و شری رضی الله عنه و علی حیده و علیه الصلوٰة و السلام
کلام کرده بزبان نبوت کرده که منصب و مقام آن افضل صدیقان است
کلام الملوک ملوک الکلام به بین که چون و سه در رضی الله عنه این کلمات
بآن عظمت و سطوت و تصرفیکه در باطن داشت بر حاضران مجاز بود
که بطایین ملوک و ملکوت در آنجا حاضر میشدند تا مقامی کرده باشند چه آنجا
و نورانیت که در دلها پیدا میشد و چه چنانها که در بدن می آمده باشد
و بسا که یکدفعه از مجلس شریف و سه مرده بر می داشتند بلکه بیات
حقیقی زنده می انگاشتند سبحان الله سبحان الله ایست

اے لفظ خوش تو بیچ دریا کمال	عالم از چو این سخنت بالمال
یک لفظ تو هزار معنی در به	او تبت جوامع الکلام است مثال
که زنده کنی هزار جان در نفسی	که جان بری از گشته ناز بسی
یچینی و سیت ما توئی در عالم	در هر دو جهان جز تو نداریم کسی
و بدانکه آنحضرت از دیار عجم است و هم در عنقوان شایب بسید رفسلی	

صدوق قطب بغداد و رفته و علوم ظاهر و باطن تحصیل نموده و در تعبیر و تفسیر
 نبوی الاسبانین و ذی البیانین ملقب گشته بر تمامه اهل اندیاز قائلند که چون
 و ما احتیاجت که تسبیح و سوره شصتی و دهانی شیرین مملکت عرب کرده و تمامه اهل
 اندیاز را بساطت و لایست خود تسخیر نموده قدم بر گردن جمیع اولیای الله تناسو
 و این منتهیون را به صاحب قدر عالی و سعادتمند مرتبه متعالی شاه ابولهدانی که از اولاد
 و شیعیان این راه و مقبول و مجرم گاه بنگاه آن درگاه است و در لباس مجاز غلوتیا
 مجلس از خود جلوه داده و گفته است ایست

آن ترک خچر چون ز می طرب کرد	بر پشت سهند آمد و صدیغ کرد
چون کاکل تیر کمانه پراند خست زستی	غارت گری کوفه نو بغداد و حلب کرد
منو باری که ز غول چو کل و لاله نود	نازان همه را زیر قدم کرد و چوب کرد
واری خبری امنی به چو بیای که بعالی	بر باد تو اتقا و رقادر همه شب کرد
و هم شایع فتوح الغیب شریف و اخبار الاخیار سیگور و قطعه	
ظاهر از اهل بیت نور نبی	به پیچ و در ماه نور خود رشید است
اثر ازل تا ابد بود و ظاهر	ز آنکه این نور نور با وید است

و از میان ایشان آنحضرت را قطب اقطاب عالم و خدایت نبی آدم و مریم
 نقابین و مشهور مغربین ساخت تا محی الدین و مجدد شرع متین او گردید اگر چه
 جمال در تمام آل محمد تا نبی است و لیکن در اینجا کمال دیگر است جمال جمال محمد است
 و کمال کمال محمد نبی که دین پاک جدوی از سر نور و نطق تازه گرفت بلکه مرده بود
 زنده شد و با اینجهاست که از چنان پیاپی الدین گویند و چون نباشد که سیکار از شمشیر
 روح و روان پیروزه یار سیراب گردد و چون نفس او اثر انبیای عرض و جوهر سپید نشود
 اینجی هفت بار حضرت تمام الرسل است و شش بار حضرت ذی لایست شهراف فیض است

انسان در پستى العلم و على بابها لعاب دهن سيارك در كام نيك
فرجام آن خلف الصدق چكانيد ندبين سياره جميله علم الدين خرين و نعمت نبوت و ولايت
و علوم است و سيات مرمتش نمودند و با وجود صد باكر است و خرق عادت
بهمچو جد خود حضرت صلى الله عليه وسلم مشهور بفصاحت و همچو جد خود حضرت
باب العلم كرم الله وجهه معروف بعليت شدنى الجملة در ارج و مراتب عليه
حضرت غوثيه نه بحد است كه در تحرير و تقريز يكجند محققين و يدققين از درك رتبه
و مقام آنحضرت حيران اند فضائل و كراماتى كه در ذات شريفه آنحضرت مى بينند
از مقامات اقطاب و اغداث و اقوال و اوليا و غير هم بخيلي ارجمند و پييار بلند مى يابند
و نمى توانند كه در زمره ايشان داخل كنند و اگر خواهند كه بنى دانند آنهم كفر است كه لافى
بعدى از مخبر صادق و از خبر راست و اثر اين رتبه عاليه از روز ازل تا ايان بود و چنانچه
روايت صحت بندي روز ازل و از صف اولياسته بار و صف انبيا آمدن اين
حضرت از مقامات و آثار اين رتبه و مقام بود و اگر چه نصف مزا جان و اوقف اخبار
و سير پيغمبران اتم سابقه بخون كفر حضرت را بنى گفتن نتوانستند و با وجود اتفاق علماء
كه نبيج ولى گروه مراتب ملازمان اصحاب كبار و ائمه البهيت اطهار ز سر مجبور از همپايه
اصحاب كبار و ائمه البهيت اطهار و انستند و امام سيم و هم گفتند و لكن آنچه از پيران
طريقيت خود و در باره رتبه و مقام حضرت غوثيت شنيده ايم و ايشان چشم حق اليقين صديقين
ملاحظه فرموده اطلاع داده اند زبان از بيانش لال است و طاقت اظهارش
ندارم من عرفك سرية فقد كمل بساكنه

استاندر زبان از قيبان راز	كه تار از سلطان نگويند باز
و تميز از شاو سفير مايند كه قول پاك آنحضرت قد مى هذه على رقبته كل ولى الله	
از غايت كسر نفسى و اخلاق محمدى بود و در نه كجا آن قدم پاك و كجا رقاب اوليا	

اگر تعلیل شریفین آن حضرت را بر حدقه چشمها ننهد شود سعادت و ازین سرفرازی
کونین است افسوس آن زمانه که اکابر اولیا و سرآمد اصفیا مثل خواجہ معین الدین
و ابوسعید مغربی علیهما الرحمة سبقتند بل علی راسی و علی حدقه عینی با کوشش
بیم رتبت و منزلت آنحضرت و اینچنین که قدر و قیمت کنیم رتبت و منزلت اقدار فیض التیام
آن محبوب و مطایب رب العالمین اولیا که تقدسین و ملائکه مستقرین حسب
مراتب نبوت و پیغمبری نبیند و گویند بان حال بدین اشعار شریفانه ترنم سازند

بر سر وینده ام بنده اسی سہ نازنین قدم	بوی لیس تو شست من فیض قدم ازین قدم
ویدہ اہل آبر و فرش رہست چارہ	تا نہ نہد بکوی او ناز تو بر زمین قدم
اسی دل و جان فدا می تو کنی دین سہرتی	عشش بر سر پای تو بہست و اولین قدم
گشت کلیم داند افکش بکین زیبا جدا	در و عشق موسی پیش سہ چہین قدم
عشش بہ پیشیت التی کر کہ تو کفش پا	بہ خدا کن خدا اسی شہ بہ بہین قدم
یار من و نگار من رنگ من و بہار من	کفش تو افتخار من چشم من بہت و این قدم

و گاہی غایت صفائی و نہایت دلربائی و رعنائی آن محبوب را ناز
ویدہ یحبارت این اشعار عذریہ و ازاد

نہ درون سینه گنجی نہ پدیدہ می آری	ہمہ شان کبر بانی ہمہ جلوہ خدائی
نہ شریک با سوائی نہ نہا سوائی جدائی	ہمہ تن تمام جانی ہمہ نور و قربانی
تو بطور انور چو نقاب می کشائی	نہ کلیم دلربائی بہت سال دلربائی

و ہم سہر یا بند بعض سبکونید کہ این قدر و منزلت و رتبت غوثیت و قادریت
حضرت غوث اعظم تازان بر وز حضرت امام تمام سیدنا محمد مدی
علیہ السلام است و بعد از آن این عمدہ جلیلہ العیاف با بند مقوف امام مغرب الیہ
خواہ شد این محض بہتان و صریح البطلان است و تلعذیب کلام صد اقسالتیام

حضرت غوث انام این مخبر صادق علیہ السلام جیست قال علی جدہ و علی الصلوٰۃ والسلام
 ۵ اقلت شمس الاولین و شمسنا بنی ابدل علی افق العلم لا تغرب
 و این چه خیال خام و گمان نافر جام است کہ هیچ چیز از صداقت خلیفہ اول و عدالت
 خلیفہ دوم و حیامی خلیفہ سوم و ولایت تاسعہ مولائی اولیا و حلم و اخلاق حضرت
 سبط اکبر و فضائل شہادت و صبر حضرت سیدنا صغیر علیہم السلام بخیرت امام شہید و او
 فقط غوثیت حضرت غوث اعظم خاصہ خواهند و این محض باطل و بالکل لاطال است
 ولایت و غوثیت حضرت تاقیام قیامت بلکہ ابدال با و بلا حد و نہایت
 باقی خواهد ماند و لازمان حضرت قادریہ و رزمیان امام علیہ السلام ہم حسب دستور
 راجع حضرت محبوب پاک خواهند ماند ۵

ہمہ شہر پر خوبان منم و خیال باہی | چکنم کہ چشم بد خو کند بکس نگاہی
 عام مردیان بہ نسبت پیران خود میگویند آنچه کہ میگویند حتی کہ بلا توسل
 در رویت الہی ہم اظهار استغنا میکنند چہ چاہے آن پیر پیران و چہ جاے
 ستر شدن آن مرشد مرشدان حاشا و کلا کہ نظر کسی نمایند در وے نبوس
 دیگری کنند سیر غیر و علیہ الرحمۃ ۵

ما بہ نعمتہاے پیر خود بسندہ کردہ ایم | نیست ما را حاجت آمرزش آمرگار
 در اخلاص و شرف فضائل و مراتب امام علیہ السلام بسیار مذکور گردیدہ حتی کہ
 صحابہ کبار از حضرت نبویہ پرسیدند آیا حضور بلباس امام صاحب باز بدینیا
 تشریف خواهند آورد پس چرا این ذکر نیامد کہ در آخر زمان غوثیت و قادیانیت
 حضرت غوث اعظم مفعول امام خواهد شد فعوضا شد من هذا الایمان
 و الا یقآن بلکہ غلامان قادری را کہ منصب ولایت عطا میشود آنرا ہم نقصان
 و زیادتے نخواہد بود و نہ عزے و قبضے چہ جاے مالک قادیان و ہم پیغمبرانید کہ پیر شد

ست پیران پیر خدا و رسول اند و بیکر حاجتی از ایام طفولیت نبوده بلکه همه پیران محتاج
 این اند و این اضافت پیری و استاذی فقط برای مشرف کردن پیران
 اذان است و پس و نیز می فرمایند که قید ثقلین در لقب آنحضرت ^{علیه السلام} غوث
 الفانی است نه اشترازی یعنی چنانکه جد امجد حامد محمود آنحضرت را نبی آخر الزمان
 و سید العرب سیکونید و حالانکه وی صلی الله علیه و سلم نبی اولین و آخرین سید
 آسمان و زمین و ماسیکون و کان الی حین است همچنان آنحضرت
 هم غوث جمیع عوالم از فلکیات و عرشیات و لاهیوتیات و جنات و انس است

به مصنفه حضرت شیخ بهار

مذکره ثانیه

سهروردی قدس سره البدر

و در ذکر آداب المریدین و المسترشدين باید دانست که صحبت حضرات
 شیوخ تر یا قیست کبیر که قلوب مریدان را چاق و بے آزار گردانند و خدمت
 پیران طریقت کیمیا نیست بر تاثیر که قلب ستمشده را ذوب خالص
 و زکاء کامل العیار نماید ولیکن مونسان بے ادب بوجه عدم رعایت ادب
 از آن کیمیای سعادت محروم می مانند و بچار این بد عنوان از آن کلمه پراگند
 بهره بر نمیدارند لهذا حرفی چند مجمل بطور انشودج از کتب معتبره مستندة غریبه
 و تازه سیه چیده بر آوردم و در اینجا ایرادش نمودم کسیکه اراده تفصیل دارد و باید که جمیع
 به عوارف المعارف و رساله تشبیه و کشف المحجوب و نفحات الانس
 و سبع سنابل و مطالب رشیدی و محفوظات و مکتوبات مشایخ کبار
 جمیع سلاسل مقدسه متداوله بکند صاحب کتاب سبع سنابل متفرماید

مثنوی

بست ذکر سیرت پیران عزیز

بر مرید صادق صاحب شینر

فکر پیران تازه ایمانش کند	قصه شان جلوه بر جانش کند
مریدان صادق را علماء و متایمان در مذاکره پیران خود است لذتی که در گرفتن نام باری تعالی و در گرفتن نام رسول الله است همانقدر لذت در گرفتن نام پرست نیز گفته	

فصل

ما از جناب پیر کلامی گرفته ایم	و از سر بر و کون پناهی گرفته ایم
ما را است ازین کلاه کلاه کلاه	زین تاج فقر شو کشتی شاهی
الحق کیست پیر است خداست	انکار ازین عقیده گناهی
ایشان آستانه پیر و سر نیاز	زین بخت و وجاهت پناهی
ما را بر است پیر خدا و رسول را	بر صدق این مقال گواهی

بدانکه مرید و نوع است رسمی و حقیقی مرید رسمی آنست که کلاه و شجره از مری که پیر
 شاید بگیرد و در اعتقاد پیران صادق باشد و هر چه پیر فرموده است بران ثابت ماند
 و هر چه نمی کرد ۱۰ است از ان باز ایستد و مرید حقیقی آنست که ظاهر و باطن او متابع
 ظاهر و باطن پیر و چهار حرکت است و سکناست او موافق حرکات و سکناست پیر باشد
 هیچ دمی و قوی مخالف راه و روش پیر نهد لقمانست از ابو قاسم که گاهی که پیرین
 و انس بود و چندین نفر از مریدان صاحب روزگار داشت با این همه گفتی میخواهم
 که در جهان مرا مرید بماند باشد که پوستش برکنده از گاه برکنم و در آفتاب آویزم تا به انیانرا
 معلوم کرد که مریدی چیست هر انچه چون ایشان مریدی کرده بودند قدر مریدی بیشتر
 پیدا نمیشد و تا صدق ارادت هر مرید را در پیش تصرف پیر باین پایه نامزد نمی شد
 او را مرید حقیقی نتوان گفت و چون مرید حقیقی کلی از ارادت و اختیارات شوی کرد
 در کمالت معرفت و سعادت شوی کرد و پست

تا ترک مرا و خود گیری صد بار	یکبار مرا و در کنار است نا بد
------------------------------	-------------------------------

و همچنین به شیخ بهر چه از قول و فعل و حال و صفت او به پند هیچ اعتراض نکنند
و مشغول به سایر تصرفات ظاهر و باطن شیخ باشند و در کل احوال و اقوال نظر اراوت
نگردانند تا در نظر لقیقت نشود و بزرگان گفته اند اگر مریدی مردود و ولایت شیخ نشود هیچ نیکی
او را بجای نمی تواند رسانید مگر مریدی صادق که بخداست پیوسته نیافته باشد
و بعد از این باز مانده انگاه او بخداست شیخ دیگر پیوند معذور بود پس تصرفات این شیخ
در و ممکن است تواند که آن مرید را بمنزل رساند و این مرید را باید که هر فتنی و فتنه
که از این شیخ حاصل کند از آثار قبولیت پیروی خود و اند چنانکه نقل کرده اند که روزی
سلطان المشایخ بر چو درول سوار سیرفت که با رسیدن به بخورشید و از کار خود دل
سقط گشت قلندری سوار آنجا حاضر بود و چو درول برگشت نمود گفت و بر یک گفت
به عقیده بسیار خندم پرسیدند که این کیست گفت قلندری است و خدایستی
کرده بود آنرا نیز گفتند حضرت مخدوم بنظر عنایت پیروی نکرد پس بهین نظر مخدوم
نیز نگار که در دست از باطن اوصاف گشت چنانکه علامت و استقامت همه بود
کشف شد قلندری بر قفس در آید قفس سیکه بود و بیگفت که فتنه پیروی
و در پیوستن مرا دستگیری کرد و عنایت پیوستن مرا شوق است حاضران گفتند
ای قلندری قلندری بگذار که این دولت و نصیب ترا از نظر عنایت محض بود
سلطان المشایخ رسیده است پیروا اینجا کجاست گفت ای یاران اگر
پیوستن مرا قبول نکرده بودی حضرت مخدوم این نظر عنایت نصرتی
که مرا مخدوم بخشیده از آثار قبولیت پیوستن است که نخست او را قبول کرده بود
بعد از آن مخدوم قبول کرد حضرت مخدوم را این سخن پسندیده آمد و فرمود
ای یاران پیوستن این قلندری بسیار زیاده و حضرت مخدوم شیخ سوار
قلندری را در وجه و شرح رساند که پیوستن قصه و این ماجرا بنام مخدوم شیخ باطل است

نبشت در صبح همین خواب بود و منقول است که حضرت سلطان المشایخ از حد مرود
بودند هر وقتی که بجهت زیارت و فاتحه در مقام خواجه قطب الدین بختیار قدس الله
روحه میرفتند آستان بوسی میکردند و هم اینجا فاتحه دور و دور میخواندند و باز میگشتند و تا به
خواجه نمیرفتند و میفرمودند که چون سراپا و خود من ناپاک است چگونه بدان مرقدا که
برسم فردوسی زیارت آمده بودند و بر عایت معبود آستان بوسی کردند و هم اینجا فاتحه
دور و دور خواندند و باز گشتند و بخاطر ایشان گذشت که آیا از آمدن حضرت خواجه را
خبر است یا نه از وی اثر مرقدا پاک ایشان برآمدنشوی

مرزنده پندار چون خویشان	من ندیم بجان که تو آئی بهن
دردم فرستی فرستم دزد و	بیای بیایم ز گنبد فرود

دور در شجاعت آمده که روزی حضرت شیخ عبیدالله احراری یکی را مخاطب ساخته
فرمودند که اگر در صحبت بهاء الدین قدس سره ترانسبتی حاصل شده باشد
بعد از آن بصحبت بزرگه و دیگر افاضی و از وی همان نسبت را باز یابی چه میکنی
خواجه بهاء الدین را میگذازی یا نه میگذازی پس فرمودند که از هر جایی دیگر که آن نسبت
باز یابی باید که آنرا هم از بهار الدین وانی و فرمودند که یکی از مریدان قطب الدین حیدر
بخانقاه شیخ شهاب الدین سرور و می افتاد بقایت که سینه بود روی بجانب و
پیر خود کرد و گفت شینا لله یا قطب الدین حیدر شیخ شهاب الدین از حال
و سبب آگاه شد خادم را گفت تا طعامی پیش و سبب برود چون در ویش از طعام
فارغ شد باز روی بجانب و پیر خود کرد و گفت شینا لله یا قطب الدین حیدر
که تا بهایج جاقرون گذاشتی چون خادم نزد شیخ رفت از وی پرسیدند که چون یافتی
آن در ویش را گفت سهل کسی است که طعام شام بخورد و و شکر قطب الدین حیدر
میکنند شیخ فرمودند که مریدی از وی باید آموخت هر جا که فائده می یابد از برکت

شیخ خود می یابد چه بظاهر و چه باطن و در کتاب مستطاب مطالب رشیدی
 آورده که روی پیر خود به وضو نه بیند و نه به وضو نزد روی حاضر شود که ترک ادب
 است و پیش روی با دیگری حکایت نکند و هر چه از پیر و مرشد خود شنود از حق
 و درست دانند و ظاهر و باطن اعتراض نکند اگر مخالف طریقت و شریعت باشد
 به قصور فهم خود حمل کند و هرگز در خاطر نیارد که جزوی دیگر هم هست که بخدا میسراند
 که باین خطره بالقطع شیطان ملعون در اعتقاد وی تصرف کند و از محبت پیر
 باز داشته هر روز خواهد ساخت و کافر حقیقی خواهد گردانید چرا که مرید را چنانکه
 در حدیث آمده است پیغمبر علیه السلام یقین باید همچنین در اعتقاد مرشد یقین لازم است
 و روی او را زیاده از قیله و اندو و دیگر آنکه با پیر محبت زیاده باید داشت که درجه محبت
 از درجه مریدیکه عابد و زاهد بسیار باشد و با پیر محبت کم داشته باشد زیاده تر است
 گو در عبادت ناقص باشد و اگر آب پس خورده پیر یابد استاده بنوشد
 و هرگاه که خرقة از پیر یابد پوشد و دو گانه شکرانه بگزارد و بعد از چیزی پیش پیر نقد
 و جنس بطریق نذر برود چون و سه آنرا قبول کند تسلیات بجا آرد و اگر زیارت
 قبر وی رود باید که گل و شیرینی و چیزی نقد با خود ببرد و اگر نتواند سبزه هم کافیست
 غرض خالی دست نرود حضرت شاه مجتهد در لایه لایه پیری قدس سره شیخ فاضل ووی
 خلیفه خود در مکتوبی نوشته اند که جان من مرید و قسم است حقیقی و مجازی و حقیقی است
 که متابعت پیر کند قولا و فعلا و قالبا و قالبا یعنی سخن مرید همچو سخن پیر باشد در حق
 و فروع دین و فعلا یعنی هر چه کند با اشاره پیر کند اگر چه طاعت بوده باشد و قالبا
 یعنی هواس و جوارح خود را از لوث منصیت پاک گرداند چنانچه وی پاک گردانیده است
 و قالبا یعنی دل را از جمله صفات مذمومات پاک گرداند چنانکه وی پاک گردانیده است
 و مرید مجازی آنست که قولا و فعلا متابعت پیر کند اگر چه قالبا و قالبا میسر نشود

و در حدیث آمده است که هر که مرید را در سخن باطل از سرایت بدو بزرگوار است و در حدیث آمده است که هر که مرید را در سخن باطل از سرایت بدو بزرگوار است
 و در حدیث آمده است که هر که مرید را در سخن باطل از سرایت بدو بزرگوار است و در حدیث آمده است که هر که مرید را در سخن باطل از سرایت بدو بزرگوار است
 و در حدیث آمده است که هر که مرید را در سخن باطل از سرایت بدو بزرگوار است و در حدیث آمده است که هر که مرید را در سخن باطل از سرایت بدو بزرگوار است

و محبت پیر ذول دارد و بدان امیدوار رحمت حق باشد و بر مردمان واجب بلکه
فرض است که هر چه فرماید در جان همچو جان بگمارد و آنرا در عمل آورد چنانکه نقل است
خواجہ شبلی قدس سره که پسر وزیر بود چون عنایت ازلی و اسکیه و سس شد
توفیق توپ یافت بعد از مدتی بخدمت حضرت جنید قمارس سرور رفت و گفت
بیتوجه ایسم که نا تو پیوندا کتم و اراوت آرم و سس گفت تو وزیر پخته این شهری فرماندهی
کردی هر چه بین ترا بقدر اینم توانی کرد پس پیوندت چه کتم شبلی گفت هر چه بقدر توانی بکنم خود
فرمود هر چه بقدر نامم میتوانی کرد گفت آری همان وقت فرماندهی بر باد داده و ترک ریاست
کرده سرترا شهید کرده اند و پشیمان پس خواجہ فرمود اکنون زنبیل بدست گیر و هر جا که
فرماندهی کرده خلق ترا بزرگ داشته اند برو و گدائی کن شبلی بجا اشاره پیر زنبیل
بدست گرفت و بهر دره که رفت جز طلا و نقره چیزی دیگر نیافت چند نگاه هر کسی
بمچنین سید او را ترا پیش خواجہ جنیدی آورد و رفته رفته بجائی رسید که کسی چشیل سید او
و کسی دانک و کسی هیچ ننید و آخر مشهور و مشهور بدیوانگی اش گردید تا روزی چنان شد
که زنبیل تنی پیش خواجہ آورد و خواجہ پرسید که چرا خالی است گفت امر و در هیچ ندانم
هر چه پیر فرماید میردامی باید کرد که پیر از آن چیزی دیگر فرماید والا گوید که هرگاه تخته اول را
یاد نکردی تخته دوم را هم نتوانی یاد کردن چنانچه نقل است که مردی بخدمت خواجہ
احمد اجل تبریزی رفته بیعت کرد و منتظر فرمان خواجہ شد تا او را از نماز و اوراد چیزی
فرماید خواجہ فرمود هر چه بخود نپسندی برو دیگری هم پسند آن هر چه رفت و بعد مدت
بخدمت خواجہ آمده عرض کرد که آنروز که هر چه شده بودم منتظر ارشاد و نماز و اوراد
بودم هیچ نفرمودند امروز هم منتظر تر بیت ام خواجہ گفت چون تخته اول را یاد نکردی
تخته دوم را چه یاد کنی مردمان از انفسید و گفت که تخته اول که ام است نواخته بگو
و فرمود که اول روز ترا فرموده بودم که آنچه بخود نپسندی برو دیگری پسند آنرا عمل کن و

حالا دیگر چه سیر سی آبی برادر مرد را باید که هر چه کند بفرمان بپیر کند اگر چه طاعت بود
 چون لطووعات و ادراود چرا که مرید هنوز بر تلبیسات نفس واقف نشده است میان با
 روحانی و شیطانی فرق نتواند کرد پس هر چه یاشارت و اجازت پیران و بزرگان کند
 عبادت و طاعت است و اگر نه فطالت و خسارت است آری سبقتی قبل
 از تزکیه و تصفیه چه واند که درین کار مارا که می آرد و برین کار که سیدار و نفس یا شیطان
 یا روح پس هر چه کند یاشاره بپیر کند تقاضاست که مرید به خدمت ابراهیم او هم قدم ببرد
 آمده مرید شد و چندان در عبادت افزود که ابراهیم شرمه شده و از وی اندر شید
 که باعث حیست بعد از فکر این حقیقت کشف شد مرید را گفت طعام خود بگذار
 و افطار همراه ما کن و طعام من بخور چون مرید چنین کرد و در عبادت و حلاوت وی تصور شد
 اندک اندک هر روز سگنداشتنتی که نماز فرض گذاردن مشکلی شد و خواجه دانست که ثمره
 لقمه حرام بود که شب زنده بیداشت و هیچ وقت از نوافل نمی آسود و طعام خود
 همراه ساخت از برکت لقمه حلال خواجه مرید را کار وین استقامت یافت و بمقام
 مردان رسید پس بپیر رفت راجی شناسید و بهر چه که ببود مرید است بلای می فراید
 جان من پیر شده اول آنکه در خدمت دهنی ارادت آرد و کلاه و شجره ستاند و در آنکه
 در خدمت وی خدا شناسد و خود آنکه از دست وی خرقه پوشد و حاصل پیر میافست
 که لب بلب و سه خدا شناسد چنانچه مشهور است که در خدمت بزرگسروی نشسته بود
 آن بزرگ پیر سیدی غریبه پیوسته و را بتر سیدی یا امام اعظم رح را گفت پیر خود را آن بزرگ
 خشکین شد و پیر سیدی چه دلیل گفت از بهر آنکه سالها است که در مذہب امام اعظم ام
 و هیچ صفات و نمیه از من بر طرقت نشده و هیچ وقت دل با نام رضیات بر نگذاشته
 درین روز که پیر گفتم بحسن تربیت او بجای رسیدم که هیچ ذمیه در خود ندیدم و بکنین
 خود را در مرضیات حق مائل یافتم پس این بهتر است یا آن این سخن شنیده

آن بزرگ شمرند شده گفت حق سیکونی پس ای برادر پیر آنست که در خدمتگاه
 راه حق یابد اعتقاد با همه پیران دارد و لیکن حق پیر نیست از همه زیادتر نیست که در آمده
 و طبیعت افسرده از نفس و حس زنده گشت آنتی با خستیدار المصنون که در کتب و کلام
 نوشته اند جان من اگر کسی خواهد که کار دین کند نیرو و مرشد را طلب کند که کسی خود را
 ندانست کردن تواند یا پیغمبر را در یابد تا او را تلقین کند و جمله راه دین نماید که از بزرگ
 و سید به مقام مردان و دینداران رسد یا پیر را یابد که خلیفه پیغمبر است و اگر نه راه را کم کند
 و در بادی بلا گشت افتد و دین را بر باد دهد و فریاد یابد که هر چه از زبان پیر بشنود آن را
 یا و از نو بنویسد چندان ثواب یابد که در حساب نیاید شیخ نظام الدین اولیا
 از پیر خود نقل کرده است که من پیغمبر و زوی سعادت آن مرد که هر چه از پیر بشنود
 هوش و گوش او بدان متعلق شود و در آثار او ایست چون مردی عیاد و قیام هر چه
 از پیر بشنود از گوش هوش و از آن بنویسد بعد و هر چه که تعلیم آرد ثواب عظیم است
 هزار سال در نامه اعمال او ثبت فرماید و بی عرون جای او علین باشد عیاد
 بهدین معنی تقیر غری گفته است که اینها ایند سید غری

<p>کی این برادر پیر کسرا گاه است بشد یقینم که مرشد افتد است طفل نادان و مرد کمر است حیف صد حیف آه صد است این سخن بهمن و افوا است پیغمبرین که بخوارند خود است همه در کاه اندرین راه است زبان که او در بنامی در گاه است</p>	<p>پیر پیر شش افشا است اندک اندک فوق آید پیغمبر هر که نگرفت و امن پیر سنگ پیری و مردی را هر که پیر پیرین بلین است پیر و سید که بهر شجاعت است پیر او ستاد و سید و فرقه پیر را صد و پیر و ان</p>
--	---

<p>که چه پیریز مرید دور بود پیر اگر حاضر است و غایب با دلب پیش پیر باید بود بند و پسر و سنگی خودم بکی ندامت بخت خویش در آب</p>	<p>الکفانش همیشه همراه نیست بالیقین از مرید آگاه است کوز سرتا قدم او بگام است در جبهه نم نیست انقدر چاه است مرشد هم کافیه شد نه شایسته</p>
<p>الضبط</p>	
<p>خوش آنکه خاک بره خاندان بر بود خوش آن که در این غریب نشانی ز خاک گریه پیران کند سر به چشم مکن بر خدا حرکتی خلاف او درین چه شبهه که مخدوم غالی کرد چگونه بندگی پیر را و گمان نکند بر تبه اش ز بسد تبه مرید کرد بگوشش بپوشش بشنود پیر چه میگوید تراپ خدایت او کین خدایت پیر است</p>	<p>که قبله دو جهان استان پیر بود خوش آن زبان که از زبان پیر بود تبرک است هر چه از نشان پیر بود بان طریقت که هزار و یکسان پیر بود هر آنکه خادم شود سلطان پیر بود همسکه سنده از زندگان پیر بود برازن مرید که از عاشقان پیر بود که این همه ختم از زبان پیر بود همسکه نائب پیر نشان پیر بود</p>
<p>تقرض آداب پیر بسیار است هر قدر که مرید بالیاقت خواهد بود آداب و خدایت پیر از وی بوقوع خواهد آمد حال مرید حقیقی و طالبان پیشین را چه گویم چه نویسم اگر خواهی که آداب شرائط الوساط شود فقیه نظر کن که بشیخ و بیسوط و بیسوط و بیسوط و بیسوط و بیسوط و بیسوط خبر نمیدارند ایشانرا باند که در خدمت و محبت و آداب کم از آن نباشد که بنده باشد و نوکر با آقا و آشنا با آشنای خود باشد و در بنیاب انصاف شرط است اگر نقد نباشد در مرید و پیر نقد چه بچه سان کرده شود قول خواهد چاره است که اهل لایوت بجاایت</p>	

کم اند و بدین تقریب گفتند که شیخی پیش یکی از اکابر نوشته فرستاد که اگر مرید سابق
 نشان دارد بدی برای بالفرض میدان بزرگ در جواب نوشت که اینجای مرید کم است
 اما هر چند شیخ خوابید برای شما بفرستم فقط هرگاه که در آن زمانه حال چنین بود و درین مانه
 باید دید و صاحب شجاعت سیف را بد که کسی با هم سیف الدین از خلفا
 خواجہ بہار الدین نقش بند بود یکی از ایشان سیف الدین تزاری مقبول است
 که ذکر خیر او بر زبان قلم آید و و کس سیف الدین دیگر یکی از ان سیف الدین مقبول
 و و هم سیف الدین مردود است و متحجرا بیان سیف الدین مقبول سیف الدین
 بالا خان است که از اعیان بخارا بود و نسبت از او شیخ محمد سیف حضرت
 شاه نقش بند داشت و از غایت زهد و ریاضت میراث شب نیک رسیده بود و در
 حضرت شاه و رکوبه از کوچه باغ بخارا میگذاشت و سیف الدین مقبول هم پارک
 آنجا بود و ناگاه شیخ محمد صلاح که شخصی از مشایخ اہل طریقت بود پیش آمد حضرت
 شاه شوجہ احوال شیخ صلاح شد و پروتیر گواری با هم روان شدند سیف الدین پیش قدمی
 کرد و چند قدم پیش از خواجہ روان شد و ترک ادب نمود و خواجہ را این حرکت بی ادبی
 سیف الدین پسند نیامد و بغایت ستا شده فرمود که سیف الدین باین بی ادبی
 خود را بہ باد وادی و عالم را بر خود خراب ساختی چنانچه بعد از چند روز سیف الدین
 وفات یافت و هم سیف الدین غار زمی است که اول از مجاہدان
 خواجہ نقش بند بود و آخر از صحبت کیمیا خالصیت آنحضرت دور و دور افتاد و مردود
 و سبب دور افتادگی وے آن بود که روزی خواجہ نقش بند در خانہ سیف الدین
 بعد عورت طعام تشریف برد و عادت آنحضرت آن بود که بعد طعام شیرین قدری نمک
 و بعد طعام تمکین قدری شیرینی از قسم قند یا سیوہ تناول میفرمود و چون آنروز طعام
 تمکین بود و بعد طعام شیرینی حاضر نبود خواجہ براہ خودش طبعی فرمود که سولانا سیف الدین

امروز طعام شبابی و هم شد این سخن بروی نهایت گران آمد و خواجه از گران طبع و
 بنور باطن واقف شد و فرمود که سید الدین از سخن ما رنجیده شدی آری که
 در دلت که محبت ده هزار دینار باشد محبت خدا و حب شیخ و دل او تنگی چونکه
 سید الدین هر وقت آرزو نمیداشت که ده هزار دینار از سر بخیزد و جمع
 باشد خواجه از او اولی او خبردار بود و بعد از آن خواجه بحالت نهایت رنجیدگی از خانه
 و سه برخواست و باز او را نزد خود باز نمود و فرمود که سید الدین از جناب حق هر روز
 تا حیات از مراد خواری دنیا باشد و رفته پاس لاله اوار است سبب ارادت
 آوردن شیخ محمد صادق در خدمت شیخ ابوسعید بنقل متواتر از پیران ما چنان
 به پیوسته پیوسته که چون شیخ ابوسعید از خدمت شیخ نظام رخصت گرفته و رخصت
 گنگوه آمده بر سر دست داشت و نشست و لیکن خود را از اخبار پوشیده میداشت
 و در آن ایام شیخ محمد صادق نو جوان بود و جمال با کمال داشت روز عید جامه
 فاخره پوشیده بسلام عم بزرگوار خود بنزدگی ابوسعید بیاد روی حضرت بخاضران
 مجلس خود فرمود که نور ولایت خود را در جبین این پسرک تابان می بینم و سپهر انسا
 دل و پیرا بکشد جذبه باطن کشیده در حال ورود شیخ محمد صادق ارادت پدید آمد
 و بنزدت و سه حضرت ارادت آورد و می حضرت او را شغل نفسی و اثبات و هم
 ذرات امر نمود پس و سه بموجب امر و سه حضرت شب در روز بوزن شکر کشید
 گشت چون مادر و پدر و سه قدس نمره بر این بحر طلاع یافتند گفتند شیخ ابوسعید
 پسر ما را همچو خود از کار دنیا بیکام و معطل میگرواند چون این خبر بشنید ابوسعید
 روی حضرت بشنید محمد صادق گفت که پدر را در تو چنین میگویند ارادت تو نسبت
 می گفت که بنده را چه اختیار را ده سن آنست که حضرت پیوستگی آن شارت
 نمایند من جزوات بابرکات شما چیزی دیگر از دنیوی و اخروی میخواهم بگردد و بیست

حقیقاً اگر هم بصورت حضرت پیرستگیر خواهد شد و این دیدن را نیز نمیخواهم
 این قول مثل قول حضرت گنجشکر است که فرموده اند اگر خدا تعالی مرا در روز قیامت
 جمال با کمال خود بصورت پیرین خواهد نمود و خواهد دید و الا چشمم را نسوزد نخواهم گشت
 و همچنین حضرت سلطان المشعل فرموده اند چنانچه میخواستی محمد را سبیل شمشیر رحمته علیه
 که با شتر ضای جناب مخدوم سید احمد صاحب قدس اند سره کلام ایشان از زبان
 فارسی در آورده کتابی پرداخت و موسوم به لفظ المستقیم نهادنت در این کتابت ثلثه
 کتاب مذکور که در بیان حب عشقی است می نویسد از قاعده کسوم از جمله آن شدت
 تعلق قلبیست بر شد خود استقلالاً یعنی بی آن ملا خطبه که این شخص ناودان فیض
 حضرت حق سبحانه و واسطه هدایت او است بلکه بکلیت که متعلق عشق همان
 سیکر و چنانچه یکی از اکابر این طریقی فرموده اگر حق جل و علا در غیر کسوت مرشد
 من تجلی نماید بر آئینه مرا با و التفات در کار نیست انتهی را هم گوید مصنف
 در اینجا طریقی ثالث وصول الی الله تعلیم میفرماید که آن فقط رابطه القلب
 بشیخ خود است بقول مولانا شاه قلی الله که طرق الوصول الی الله ثلثه و ثانیاً
 اول رابطه بشیخ و بقول حضرت مجدد که تنها فی رابطه موصل نیست و رابطه ثانیاً فی التماس
 ذکر موصل است تفصیل این سخن در رساله تصور شیخ گذشت انتهی میگوید محمد سبیل
 بنی و لیل شرعی در اینجا سوا فی نسخه قلبی امر شیخ علاج مرض خود ندیدند چنانچه در بده المقلات
 است حضرت مجدد سید صاحب الله را می نویسند که تا توانید راه قلب را از دست
 ندیدید که قلبی بشیخ طریقت شمرات دارد و در خلاف طریق او خطا است نه یاده
 چه نویسد انتهی و امی صاحب هوش پرستی شکل است بهمه افعال و اقوال تابع
 او می باید بود که تبعیت و سبب تبعیت خداست و من انی الله یقلب سبیل
 اول اینجا است بر قول و فعل او اعتراض نباید که او طبیب حاذق و حکیم صادق است

و فاعل الحکمین لا یخلفون حکم الحکمة پیروید و معرفت است هر که برستی و روان
در درآید سیر باغ کنش بر رفتار و روان برده نیست موقوف بر دست و دست

ای علی از جمله طاعتها راه چون گرفتنی سیرین تسلیم شو صبر کن به کار خضراعی به نفاق که چه کشتی بشکست تو و هم من دست او را حق چو دست من تواند	هرگزین تو سایه لطف ال چپو منو منی نه بر حکم خضر تا نگویید و ترا اندازاق و که طفلی را کشد تو منو کن پس بیا بعد فوق آید شیم براند
---	---

باید دانست بر پا نیست هر کس استعداده و به است هر که او را به است
مجا به کثرت کار است مجتهد تمام بر دست واجب و هر که را به نقطه تجلی

باید است و بر این مبنی حصول بشمار شود

اگرسانیکه یزدان پرستی کنند با آواز و ولا به پستی کنند

و مولانا مولوی محمد قدس سره است صاحب حلیم صفت الهی
القادر می به او است الهی برین می آید که بزرگان فرموده اند که کتب
که ایمان کن که لا تقوی می که یعنی کسی که او به نیست نیست او را ایمان
و نه تو به هر یک که او به پیرو و ضرور نگردد و الا خیر الدنیا و الا خیرة کرو پس
پیش پیغمبر اذن او به اقل و کس به و او را و ذکر مشغول نباشد که هیچ شغلی بالاتر
از مشاهده به نباشد و وظیفه خود را بگوشت رفته بخواند اگر گوشت نیاید پیش نیست
پیش به کند او و به نماز فرض و سنت در حضور او و انکه و باید که در هیچ وقت
پیش به نیست ندیده باشد پستی پس رو در روی پیرو باید که در مقام پیش پیش
نرو و از بیرون باشد و اگر از پیرو راه و و چار شود اصل کفش از پاکشد بعد طاق
کند و اگر پیش پیرو حکم و اما است کند بعد از نماز و معانی مختصر خوانده بر خیزد

پس پشت پیرآمده سنت بگذار و تیز بایک از جان و عزت و مال خود هر چه
 بکار پیر آید از آن دریغ ندارد و این آثار آن سعادت کونین برای خود پسندارد
 مرید و اتق را خدمت پیر بکند و زده کردن به از چهل حلقه و از عبادت هزار ساله است
 و هر چه پیر فرماید همچنان باید کرد و خلاف قیاس نباشد غرضی نباید کرد و نقل است
 که دو برادر پیر یک پیر بودند پیر را در باب برادر خود نظر شفقت بسیار بود و روزی
 برادر بکلان پیش پیر آمد و ازین رشک سخن گفت پیر فرمود که اشتی در عاقلان
 است آنرا بالای بام بسیار می گفت اشتی بالای بام چگونه خواهد آمد پیر از برادر خود
 و سر فرمود و فرار رفت و دست بر اشتی افکند و فرمود که و تا ویر بر بام رساند پیر گفت
 پس کن من نیکو میدانم که اشتی بالای بام نتوان آمد من امتحان شایسته نمودم
 از شما میگردم تو سخن من رد نکردی و این برادر خود کرد پس چرا تو لطف زیاده نکردی
 بشهر است که محمود غزنوی پادشاه وقت بود از نام غلام خود را بسیار دوست
 میداشت غلامان دیگر رشک بودند که چه سبب است که ما را با پادشاه میزد
 و دوست میداد که ما هم خوب صورت و بنده و پیغمبر و زده پادشاه فرستاد غلام
 که در چاه در آورده و سطل چاه قنبر گیر چون و سطل در چاه افتاد بر زمین رسید
 و در میان ماندن نتوانست پادشاه فرمود که چرا در میان متوقف نشدی
 غرض کرد که در چاه سطل ایستادن محال است چنان از دو سه غلامان امتحان کرد
 پس از این فرمود که تو در چاه برو و در میان آن باش و می نیز اندرون بیفتاد
 و در میان ماندن نتوانست چون پادشاه فرمود که چرا در میان نماندی گفت
 تقصیر است این بار همچنان بنمایا هم آورد و دو سه بار همچنان کرد و همچنین بود و او
 و هر بار میان تقصیر خود کرد و پادشاه از دیگر غلامان فرمود و دیدید او بایز
 که هر بار خود را تقصیر میزد و برین محبت نیاورد و هر چند سبب داشتم که در سطل

چاه مانند محالست که برای امتحان ادب و اطاعت شما گفته بودم پس این
سبب ایاز او دست بسیار میدارم و نیز میزداید که پیش پیرو و تعریف
و نیکوگی و کینه نکند و در حضور او اختیار التفات نماید و بالکلیه متوجه او نشیند
که او نائب رسول خدا صلی الله علیه و علی اله و سلم است و متابعت و حفظ هر چه
او عین متابعت خدا و رسول است و تعظیم نائب عین تعظیم نبی است
و هر چه ملائکه پیرو برسانند و بپایانند و در بیانیکه دوست پادشاه نکند و بپایان
نیز از او و وزیر امور کلی و جزئی اقتدار بپسیند چه در خوردن و نوشیدن و چه در گفتن
و طاعت کردن و در هیچ اعتراض حرکات و سکنات او نکند و حرکات و افعال
او را چه افعال خود و چه از او و از خود و حضور بپسیند بکنند و نیز فریاد بکنند که از سخن پادشاه و از خود
نشود که آن مردان بپایان نیز خود و بپسیند و در وی و بپسیند و در وی خواهد شد و نیز باید
که پیش از هر کار یک حکم فرماید و آنست که هر وقتی اقتضا مال آن زمانه دارد
و الا امر و خواهد شد حضرت قطب الدین بختیار کاکی فرمود که وقتی من در نماز نفل بودم
و پیر من مرا آواز داد فی الفور ترک نماز کردم و بستم پیر سید چه سیکردی گفتم در نماز نفل
بودم فرمود از سجده خوب و نیکو کردی که قاضی بختیار است از نماز نفل مستعد بودن و کار
پیر و برید و اجابت که اعتقاد کن که نیست هیچ یکی از شاخ بریدنی زمین
کاملتر از پیر خود و فایده مشرب گردان آنکه اگر در دل مرید ترویج باشد و قطب
و قنصل فایده ندارد و از جمله ادب مرید آنکه سخن نکند در حضور پیر مگر ضرورت
و ظاهر نکند چیزی از خوبهای خود و در حضور او و ملائکه خود و در حضور او
نکند که وقت نماز بپایان بپسیند و بستم شود برای خدمت پیر
و چون سینه حضور پیر شود سکوت و زرد اگر چه جواب آن از شد
و آنچه از جواب آن بزرگان پسر عاری شود قبول نماید اگر چه جواب پسر عاری باشد

و آن نیکو بر قصور فهم خود حمل کنند یا تا ویلی نیکو کند اگر بر سبیل ایمان و خدمت و سه
 عرض دارد و هم روا باشد با بیگانه اصلاً نگویید و بدانکه بوسیدن دست و پای پیران
 و بوسه دادن بر آستان و زانو می ایشان و سرافکند پیش ایشان از غایت اواب
 مریدان است بپیران و نشان عظمت و جلال پیران و علامت خلوص و نیاز
 مریدان است و خالی از ثواب و حصول درجات نیست و چون که اکثر از این کار و کار
 اخراجیات سنکرانه بر کثرت اخذ بیعت گوش خورده بودند تا جبر می شود
 و ذکر سیری و مریدی و در میان آمده حرفی چند برای دفع اغتشاش
 معترضین از کتب معتبره نقل میکنم که مولانا ضیاء الدین بر فی قدس سره
 از عظمای خلفای حضرت نظام الدین سلطان المشایخ از شیخ بر دعایات و مصداق
 عطایات شیخ خود بود و مجموعه لطائف و ظرائف بود و در شیخ اکثر حکایات و کلمات
 خوشگفتی و بنحوا چه فرمود و سیر حسن علامی سنجری صحبت گرم داشت و هر سه بزرگوار
 با هم و یکجا زندگی می کردند و جامع کتاب تواریخ فیروزشاهی هم ویست که به موجب
 حکم سلطان جلال الدین فیروز شاه ترک خلجی جمع کرده بود و می در حضرت نامه خود
 آورده است که وقتی من خدمت حضرت نظام الملک و الدین حاضر بودم
 در آنوقت در دل من گذشت که مشایخ سلف در گرفتن بیعت مریدان بسیار
 احتیاط میکردند و شیخ من با طفت و گرم خاص عام بلا احتیاط دست بیعت میدادند
 و بنیان چه حکمت باشد و خواستم که سوال کنم فیروز خضره من تمام نشده بود و سخنی
 بر زبان نرانده بودم که شیخ بنور کشف بر خضره من آگاه شده و فرمود که حق جل و علا
 در هر عصر به حکمت کامله خود خاصیتی آماده است که حسب آن دوران عصر خاصیت
 پیدایمی آید و طبیعت برای عمل بصیر با یکدیگر شباهت بسیار و حاصل وزارت مرید
 انقطاع از غیر حق است و اشتغال بشد و بزرگان سلف تا مرید را انقطاع کلی از غیر حق

دست نمیداد و دست بیعت نمیدادند اما از عهد ابو سعید ابو الحنجر که آیتی از آیات الهی
تا عصر شیخ سیف الدین باخرزمی و از عهد شیخ الشیوخ شهاب الدین عمر سهروردی
تا عهد ولایت شیخ فرید الحق والدین برادرهای این بادشاهان هجوم خلق بکثرت میشد
و امر او و وزیر او ملوک و خاص و عام حاضر شده خود را از خوف آخرت در پناه این عاشقان
الهی می انداختند و این شیایخ از راه لطیف عام دست بیعت بخاص و عام نمیدادند
و هیچکس نتواند که بمطالبات مجبوران خدا را مقیس علیه سازد و من هم نسبت به بیعت
پیران عظام و دیگر فتن مریدان احتیاط نمی کنم که درین چند فوائد حاصل اند اول آنکه
ستواتر می شنوم که این عمل بیعت بسیار که سائر انزیریان من از تقاصیر باز نمیدارد
و نماز با جماعت میگزارد و در او و اولاد او قفل مشغول می شوند و اگر من در ابتدا با ایشان
شرط حقیقت ارادت بگویم شاید که از ایشان بر نیاید و از بنقده ثواب هم محروم بمانند
دوم سبب آنکه در خاطر نگذارم و یا وسیله انگیزم و یا شفیع در میان آرم شیخ کامل و کامل
و زودان بیعت مرا اجازت فرموده و می بینم که مسلمانان بعد از اضطراب پیش من آیند و میگویند
که از چه گناهایان توبه کرده ایم من به نیت آنکه شاید که سخن ایشان راست باشد
دست بیعت سپید هم و خاصه تر آنکه از صاف و قان می شنوم که ارادت مروا بن سید
از معاصی باز نمیدارد و بهوم سببی قومی تر از همه اسباب آفت است که روزی پیر و شفیع
من فرید الحق والدین قلم و دوات پیش من نهاده فرمود که تعویذ یا بنویس بجای بندگان
بد من از تفویض اینکار و در دل تنگ شدم چون آثار ملال مزه روی من بشناخته فرمود
ارشاد کرد که نظام الدین همین وقت ملول شدی و قتی که حاجت بندگان بسیار بر تو
هجوم خواهند کرد و حال توبه خواهد بود من بر پای شیخ در افتادم و گریه کردم و عرض نمودم
که محمد دوم از بزرگ گروانید و بغیرت خلافت خود مغرر ساخت و من فقیری ام از اختلاط
خلق متغیر و این کار خلافت بسا کار بزرگ است سر انجام آن اندازه من بسیار نیست

باستماع این عرض خواجہ را حالتی رود و او را است بشت و در آن روز یک وقت طالع
و بیشتر بنشانند و فرمود که نظام الدین بدانکه فردای قیامت مرا در ویرگاه سبزه نیاز
آبروی خواهد بود یا نه اگر خواهد بود با تو عهد میکنم که پامی خویش در بشت نه نهم تا ایشانرا
که تو دست بیعت با ایشان داده باشی با خود در بشت نهم پس من بدین سبب
با کثرت و مان دست بیعت میدهم که خلق خدا گنگار است و توفیق نکوئی کمتر
پس آن هر قدر خلق که بوسیله حبلیه پیوستگی من از آتش و دوزخ خلاص باید بمانند
است انشائی تا اینجا حالت پیران و بیان عقیدت و ادب مریدان علی العموم
بود و حالا شمره از ذکر پاک حضرت پیران پیرو میران پیرو مادی زمین و آسمان شش و هجده
و ملائکه و انسان و فضیلت و مرتبت مریدان و تنبیهان پیرو پیران و افضلیت
و اکمایت طریقه انبیاء علیه قادریه بر جمیع سلاسل مقدسه مشلول از کتب معتبره
و اقوال محدثین و مورخین مذکور میگردد تا این مذکره هم خالی از برکت و عظمت نباشد
علی صاحب الشارح و التبیان باشد باید و نسبت که علوق را تبع از شرف متبوع
و مرتبه فیض انبیا از بزرگی پیروی و فضیلت و مرتبت این است هر گونه که علمائش
مثل انبیای بنی اسرائیل اند و خیر است یکی از القاب تطایبش محض بوجه شرافت و بزرگی
حضرت نبی اکرم سلطان الانبیا الشرف بنی آدم صلی الله علیه و سلم است و موجب
افضالیت و اکمایت این شریعت غر اوبلیت بیضا افضل و اکمل شدن
حضرت خاتم الرساله پس حضرت غوثیت نور چشم خاتم الرساله چون با اتفاق
جمیع بزرگان دین بادشاه اقطاب و انقیاد مالک رقاب اولیا و اصحاب هستند و جمیع
اقطاب و اغوات و افراد با کمال اولیای بل و افضل و اکمل و اعلی اند و کسی که اولیای
معاصرین هم مثل سابقین و لاحقین رقاب اطاعت بسو چشم زیر پانی مبارک
آن مالک الرقاب نهادند و از سائنه صد با شوار و بدین قائل فضیل کمالی و اکمایت

واعلمویت و فوقیت علی الاطلاق انجناب شده بسمت تمام عرض شدند اشعار	
گویم ز شناسی توحید غوث الشکلیکم سرور قدست جمله نهاده و گفتند	محبوب خدا این حسن آن کجاست تا الله لقد اقرک الله ملکینک
ایضا	
یا غوث زمانه شیخ حمید القادر زادید ترا قدست احیاء و امانت	از و است تو چاره غدا فی ظاهر در صورت سید سیدی و پستی قادر
ایضا	
سید من بجهت خود بان کجاست ببر و دیده کی توانم کز تو سپهریم	تو زیاده ز ما بی و و گران کم نشد و نه از و پیره باید که ترا کند ز غار
ایضا	
نیو جهان کجا بروی که تو شاهان بهینش دست جهانم که سارید تو با هم	ز تو دل کجا گریز که تو سواران چکنم چه چاره سازم اگر از ورم برانی
بچه نیست کند جهان که سده از تو جیر بشناسی تو ز بانم ز سید گنگ گشتم	بشویج کنان تو به یکس شناسی پس ازین مگر گویم زبان بی زبانی
<p>چهارمین طریقت افضل طرق و اسرع الوصول الی الله است و تابعا نشاء شریف تابعا و در حمایت و حرست آنحضرت در حفظ و امان بوده اند چنانچه خود حضرت غوثیت اشارت با بشارت بنیعی میفرماید اِنِّیْ اَخَذْتُ سَبْعَیْنَ مَوْثِقًا مِنَ اللّٰهِ تَعَالٰی اَنْ لَا یَمُوتَ قَرِیْبٌ مِّنِّیْ اِلَّا عَلٰی التَّوْبَةِ وَ لَا یَمُوتَ یَعْنٰی فَرَسٌ وَّ غَوَیْثٌ اَعْظَمَ خَیْرًا مِنْ تَحْقِیْقِ کَسْبِ نَفْسٍ بَارِعَةٍ کَرَّمْتُمُ از الله تعالی بر یکدیگر میفرماید پس بغیر از توبه و ایمان ایضا و فی فی کل طوالة فحل لا یقاروی و فی فی کل أرض حیل لا تساقی و فی فی کل جیش سلطان لا یخالف و فی فی کل منصب خلیف لا یفزل</p>	

یعنی مراد بر هر طریقه فعلی است که بقاوست کرده نشود و بر زمین خیلی است که سابقت کرده شود
 و مراد بر لشکر سلطان نیست که مخالفت کرده نشود و بر هر منصب خلیفه نیست که عزل
 کرده نشود و الاخصا از آن یکی یعنی یکی را کسی که از کسی کالستفا و یکی الاخصا
 که دست من بر سر مریدان من مانند آسمانست بر زمین و نیز فرمود که بدست
 من سجلی داده شد بقدر دلازی انتهای نظردیم که نام اصحاب و مریدان من که
 تا قیام قیامت نسبت خود به من درست خواهند کرد و در آن سجد شربت یافته است
 و حکم شده که این همه را به تو بخشیدم و از مالک و فرخ پرسیدم که هیچ یکی از اصحاب من
 نزد تو نیست گفت فی مان ای گدای حضرت قادر به خوشوقت باشی بشنوی که چه بگوید و اشکها

شاه گیلانی که مردم را چو نور دیده است	ما غلام او که ما را حق پوی بخشیده است
از گدایان سرگوشش بهستم را چه کار	کز جلال و بیستش و فرخ بهم زیاده است
الاخصا وی فرموده اگر چه پند شود عورت مریدش در شرق و غرب با شرم و شرم او را بهیست	
هرگز باز توئی زار نکرد هرگز	چون تو غمخوار و کی خوار نگردد هرگز

شاه گیلانی ترا حق در وجود	رحمته للعالمین آورده است
هر که شد بان تو مقبول خد است	گر چه هر نا کردنی را کرده است

و الاخصا فرمودند ای مریدان من و مریدان اولاد و اعقاد و خلفای خاندان من هم
 بعضی را به جلال او که قدم بر نهانم از پیش رب خود تار و نه تگند برین شمارا بسوخت

بر نهانم قدم از پیش خدا	تا روانه نسازد و من بشما
جانب روخته نعیم بهشت	پاک پاکیزه عین بهشت

و صاحب نسایم شریفه سیفر ناید تقاضاست از شیخ سعد قیلوی که هر که بد است
 حضرت شیخ چنگ در زندجات یابد و از حضرت شیخ رضی الله عنه و از ضباه پرسیدند

که اگر شخصی توبه خود را منسوب سازد و ادا دست بیست توبه نموده و خرقة نکرتنه باشد و صاحب توبه
 بعد دست بیست یا نه جواب فرمود که اگر همین بتو تسل شود و مرا یاد کند و مرا حق تعالی قبول کند
 و اگر بتسلیل کرده بود توبه اش روزی شود و او را از اصحاب من است و حق تعالی
 بسبب دعدہ کرده که جمیع اصحاب و اهل مذہب و هر که مراد دست دارد
 در پیشست و در آرد و هم در کتاب بجهت از جماعت شایخ کبار نقل کرده که حضرت شیخ
 رضی اللہ عنہ برای مریدان خود تاقیامت ضامن شده که هیچ یکی از ایشان بی توبه
 نخواهد مرد و در مناقب غوثیه کورستان لایقہ الثانیة و الثانیون فی تخلصہ
 مریدانہ لیس فی الحق و رسوله سواہ من عذاب المنکر و الذلیر عند السوا
 آورده اند که مریدی از مریدان حضرت غوثیہ محبوبہ رضی اللہ عنہ با حضرت اعتقاد داشت
 و در آن حضرت چنان محو بود که از شناخت خدا و رسول صلی اللہ علیہ وسلم و نور دین
 فرامانده بود و نجات یافت در قبر منکر و نکیر از و سوال کردند که من ربک و من نبتک
 و ما دینک گفت مرا نیمه شیخ خود را می دانم فرشتگان ازین جواب او تحیر داشتند
 و بدرگاه حق جل و علا رفتند و عرض کردند که ای بار خدا یا بنده تو چنین کسی گوید
 فرمان حق تعالی شد که بروید و او را عذاب کنید فرشتگان آمدند تا او را عذاب
 کنند روح مطهر حضرت غوثیہ محبوبہ رضی اللہ عنہ حاضر شده به نکیر و منکر گفت
 اگر چه وی خدا و نبی را نمی شناسد اما اقتدا بمن کرده است و من همه را می شناسم
 او را بمن بخشید فرشتگان باز بدرگاه حق تعالی رفتند و عرض کردند که بار خدا یا محبوب
 و محبوب تو غوث اعظم سلطان سید عالم القادر بر خلقی اللہ تعالی عنہ چنین کسی
 فرمان الهی شد که او را عذاب کنید منکر و نکیر فرمان قادر قدر باز آمدند و حضرت
 بیست نمودند حضرت غوثیہ محبوبہ پروردگار از دست منکر و نکیر گرفتند و گفتند
 اینک من این گنایان بگذارد و گرنه چندان آتش عشق حق در باطن دارم که اگر این گنایان

[illegible]

شهر نیز انکسار سید و درخواست که واسن عیشش را پاره نماید آن عقیقه
 جزینا به پیرویش پناهی نداشت چون از دست آن فاسق پناهی ندید بنال انبیاء
 یا غوث اعظم انبیاء یا غوث الثقلین انبیاء یا شیخ محی الدین انبیاء یا سید
 عید القادور در آن وقت حضرت غوثیه محبوبه رضی الله عنه در مدینه خودیش
 وضو میساختند و تعلیم جوین در پای مبارک بود چون فریاد آن عقیقه بگوش مبارک
 آنحضرت رسید فی الحال تعلیم جوین از پای مبارک کشیده طرف آن غار را دادند
 آن فاسق بخواست که آن محبوبه را بحدث فجور آلوده کند آن قیقاب به سرش رسید
 و چندان بزد که مغزش بر پشان گشت و پاک شد ضعیفه قیقاب را گرفته بدمت رسید قطعه
 که بر داده بود بحضور چهار معبر و خدا شست بر شمع شعله + شمع چرخ و یار است را
 که باشد چو تنوشتی بان + چه پاک از سوچ سحر آزار که دارد لوح کشتیان + ایضا + المذنبه
 الشاکیه والعشرین فی تخلص الله تعالی مرید + من تاثیر نار الدنیا والاخره
 بیان عظمت الله قاضی عمو طوسی بن نظام الدین بن میان محمد شاه بن حضرت
 قدوة الیسار العارفین حضرت مسیان و حیدر الحق والدین علوی
 رحمة الله علیه نقل میکرد که در بر بان پور متصل خانبه من بهند و سنی از قوم کشری زنا و بورد
 و بجناب مستطاب فیض آید حضرت غوثیه محبوبه رضی الله عنه اعتقاد و بیگانه گشت
 چنانچه در روز عرس شریف بنامها خرج میکرد و طعام اقسام و گوشتاگون می پخت در روز
 بسیاری نمود و اکابر و فضلا را می طلبید و فاسق او قبا ئل او و برادران مسان که بجا
 سوختن کافر نسبت برده و بهیمه روغن بسیار و پراقتش دادند و در روز و از شرک و هر چند
 بر بهیمه روغن می انداختند و پاره چای چوب سوخته می افکندند سر سوس و او نسبت
 قبا ئل او تا چارگشته اتفاق نموده که در تابی که رووی روان است بنیازیم و روان
 سازیم و آن اشنا و رویش و از پیش صاحب دلی را از حضرت غوثیه محبوبه رضی الله عنه

در واقع معلوم گشت که فلان هند و پیش فلان کس که یکی از فرزندان من است
 به کام طیبیه شریف شده و داخل سلسله اهل اراوت است که شریف است و سعید آمد نام دارد و در
 غسل داده و نماز جنازه او که از دره و فن کفیه که وعده پروردگار نیست که بر مرید من است
 و بنیاد آخرت کارکن و از ایمان سلامت پیروز است *بسم الله الرحمن الرحيم* و شهادت
 فی مراتب مرید به رضی الله تعالی عنه و بفضل مریدان خود فرموده اند
 البقیة منا بالقیمة والفرخ لا یقوم بقیة از قیمة است هزار است
 و چو زهرا قیمة نیست یعنی مرید مبتدی من بقیة از قیمة است هزار مرید دیگر است
 و مرید متوسط از قیمة نیست و این قول پاک است حضرت رستم آمده عنه مبتدی را
 تشبیه داد به پیغمبر و متوسط را به چو زهرا و از تشبیه مبتدی به چو زهرا معلوم بود
 چنانکه مرتبه اول پیغمبر میباشد و مرتبه دوم چو زهرا و مرتبه سوم خورشید چمنین مرید را نیز
 سه درجه است درجه اول مبتدی است و درجه دوم متوسط و درجه سوم مبتدی پس
 باید دانست که مرید مبتدی حضرت قطب الاول و آخرین قوس الجحش و الانس
 و السلام که الله تعالی برین رضی الله عنه افضل و اکمل است از سید گان دیگر و مرتبه متوسط
 و مبتدی را تنها نیست که از پیران زبان هم گوی سبقت برآورده اند بی سعادت کسی که
 خود را در سلسله اراوت و بی منتظم دارد و به مقبل مریدی که باقبال دولت سلسله علیه
 غوثیه قادر بر اراوت نماید و در سایه حمایت آن شاهنشاه ولایت درآید و چه در پیشگاه

پادشاه و وزیران و کارانین خانوادہ برآید و به دیگری برآید انشاء

از همه والی که قرار بر تربیت	هر که در سلسله قادر است
پیران و سلسله و به جملہ	سلسله قادری از جملہ
حاکم این جملہ تربیت بود	شاه نه محکوم رعیت بود
حسب و ان سلسله را بکنند	هر که در این سلسله و سستی از نه

<p>چم که شوی چاکر پیر کبیر چوزه او زانه تو قیمت شمار قیمت او را که شناسد که چند بیج و شیرایش همه سود جهان هست علی رقیه جیلونی اند مریدان همه عالمی مقرر بمهر و وزخ نرود پای شان</p>	<p>حضرت گیلانست شجره پیر بیفتد او بین که پیر زده پیر هست خروشنش سبکبار باند شاه و کونست و کونش و کان گفته پندین قندسته نه نویس مریدش نرود و رستقر جنت فروس بود جای شان</p>
<p>و در کتاب بنابر شیخ ابو الفرج ابن الجوزی نقل میکند از حضرت شیخ علی بن الهمیتی که میگفت ایس مرید شیخ اسعد بن مرید الغوث الاعظم السید عبد القادر الجیلانی رَضِیَ اللّٰهُ عَنْہُ یعنی مریدان پیران یکسر شوند و فاضلتر نیستند از مریدان حضرت غوثیه محبوبیه و حضرت شیخ بقا بن سبط میگفت رَأَيْتُ أَصْحَابَ السَّيِّدِ نَا الْغَوَاثِ لَا تُعْظِمُ رَضِيَ اللّٰهُ عَنْہُ كَلَّهْمُ أَقْرَبُ الْأَوْدَادِ فِي حِفْلِ الشُّعَدَاءِ یعنی هم مریدان حضرت غوثیه را همه روشن و تابان اند در مجلس سعادتمندان یکی از شاخچ پر سید از حضرت غوثیه محبوبیه از حال مریدان فاجر و مبتدی فرمودند البازلی و الفاجران الباعین مریدان نیکوکار از آن سن اند و سن از آن مریدان کنا به کار آمد ایضا آنحضرت فرمود در زبان حسین بن منصور حلاج کسی نبود که او را و شکری کردی و از نفرشی که او را شده بود باز داشتی اگر سن و زبان او میبودم او را شکری بنیکوتم تا کار او با نیکی بشیر و سن و شکری می کنم هر که از مریدان سن مکسب بلغزد و از پانی در آید تا روز قیامت و هر چه نگوید است از این نجیب سبزه رحمت حق علیه که خبر کرد و مراد سن که از شیخ حماد و باس هر شب آوازی همچو اوایل یعنی کس انگیزد می شنیدی چون این معنی بحضرت مالک الرقاب شفیع المریدین</p>	<p>و در کتاب بنابر شیخ ابو الفرج ابن الجوزی نقل میکند از حضرت شیخ علی بن الهمیتی که میگفت ایس مرید شیخ اسعد بن مرید الغوث الاعظم السید عبد القادر الجیلانی رَضِیَ اللّٰهُ عَنْہُ یعنی مریدان پیران یکسر شوند و فاضلتر نیستند از مریدان حضرت غوثیه محبوبیه و حضرت شیخ بقا بن سبط میگفت رَأَيْتُ أَصْحَابَ السَّيِّدِ نَا الْغَوَاثِ لَا تُعْظِمُ رَضِيَ اللّٰهُ عَنْہُ كَلَّهْمُ أَقْرَبُ الْأَوْدَادِ فِي حِفْلِ الشُّعَدَاءِ یعنی هم مریدان حضرت غوثیه را همه روشن و تابان اند در مجلس سعادتمندان یکی از شاخچ پر سید از حضرت غوثیه محبوبیه از حال مریدان فاجر و مبتدی فرمودند البازلی و الفاجران الباعین مریدان نیکوکار از آن سن اند و سن از آن مریدان کنا به کار آمد ایضا آنحضرت فرمود در زبان حسین بن منصور حلاج کسی نبود که او را و شکری کردی و از نفرشی که او را شده بود باز داشتی اگر سن و زبان او میبودم او را شکری بنیکوتم تا کار او با نیکی بشیر و سن و شکری می کنم هر که از مریدان سن مکسب بلغزد و از پانی در آید تا روز قیامت و هر چه نگوید است از این نجیب سبزه رحمت حق علیه که خبر کرد و مراد سن که از شیخ حماد و باس هر شب آوازی همچو اوایل یعنی کس انگیزد می شنیدی چون این معنی بحضرت مالک الرقاب شفیع المریدین</p>

سیدنا سید ابی محمد محی الدین شیخ عبدالقادر جیلانی نقل کر دے حضرت بصیرت
 شیخ حماد تشریف بردے پیر سید بدیت صحبت و پاس این سنا چسیت ہر راز
 این نتمہ و آواز چسیت + شیخ حماد فرمود کہ مراد و ازوہ ہزار مرید اند ہر شب ایشانرا
 یاد میکنم و حاجات ایشان از حق تعالی میخواہم و ہر کہ از ایشان بگناہی مبتلاست
 در خواست میکنم تا در آن ماہ اورا توبہ دہد یا از جہان بیرون برود تا ویری در گناہ نماند
 پس آقای ماضیہ المردین حامی و والی لوطالبین فرمود کہ اگر حق سبحانہ و تعالی مرا
 نشراتی دہد در حضرت خدای خود درخواست کنم کہ مریدان تہا قیام بیت علی توبہ نمیرد و
 بدین ضمان ایشان باشم شیخ حماد گفت کہ حق سبحانہ و تعالی مرا شاہدہ نموده بدیت
 آنچه او از ریت خود درخواست کرو + از کرم اورا بہانہ نہ ریت کرو + و حکم ارشاد گردیدہ

تمسک بنا فی کل حول و شدۃ	نعینک فی الاشیاء جہا بہمتی
اذا ما مریدی فی البلاد بشار	دعانی اغشہ حیث کان ببلدۃ

الضمان

مُریدی لا تخف الله سرائی	عظائی رفعة نلت المسال
مُریدی هم و طیب الشح و طیبی	و افعل ما تشاء قالوا نعم عال

لیعنہ

اسی مرید خاص من خوش حال باش	بشرق بر اہل حق برگوی قاش
ہر چه خواہی کن توان اسی مستمند	ہست نامم پس بزرگ پس بلند
اسی مرید من توان آفت سنال	رہب من دادہ ہر رغبت کمال
اسی مرید خاص من بگذار بہیم	حق غفور است در حیمت و کریم
اسی مرید خاص من بگذار ہم	از شکایتہای انہل من چہ غم

منوی

از سلاسل که عروۃ الوثقی است
 همه فرج اند و اصل شان این است
 هر که در قیامت یافت نظام
 عظم این سلسله بعون خدا
 نعل بالنعل میرسد به جنت
 بدعتی اصل باشد آن نامرد
 ابتدای همه سلاسل او است
 شده شیطانی از ویران
 کبر و از و کبر شده
 شهر ز رویه را لطافت از و
 بر همه مالک القاب است او
 هر که زورده بود او را شمشیر
 بر همه سید اسلاسل دین
 بهمت او چو مهر ز شای فاش
 سبک درگاه آن شیخ جیلان
 رافضی را از و عنایت نیست
 رافضی را با و تقصیر بود
 بیشک این سلسله چو سلک
 بیکمان جنتی است آن مرد

بیشک این سلسله بلطف خداست
 این سخن که بگویش بیدین است
 شده مقبول حلالی سلام
 پاک از بدعت و ضلالت است
 در خفا و جلی سخن طلحه
 کاشخاف از جناب آن شه کرد
 انتها سوره به متازل او است
 چشمتی هم ز فیض او منور
 و رو و آفاق سبب نظیر شده
 نقش بندید را شد رفت از و
 همه نجم اند و آفتاب است او
 هر که ز خوشه چیدن در گاه شمشیر
 در همه ستفید کامل دان
 نیک ز و نور کی بر و خفاش
 بهتر از شیر نای هر دو جهان
 خارجی را از و هدایت نیست
 خارجی را با و غنبار بود
 در گلو سبب بهشتیان خوشتر
 کشف اخویش این مرد کرد

و هم چنین می نویسد که گفته است نظم

که به شیران شرف دارد و سبک درگاه جیلانی

سبک درگاه میران چو خواهی قریب ربانی

شیخ باشی سعادتمند پیشکده آن جمال را دیده باشد و در آن کوشکیه آن آواز
شنیده باشد و طالع منتهی شخصیکه بدان در نه گشته باشد شیخ علی بن موسی گفته
که هیچ خرقه را بابرکت نرفته هیچ طاقیه را نرفته و طاقیه پیرسیران مرشد در شان
شیخ سید عبدالقادر و مریدانش ندیده ام و هیچ روزی را بچارک ترازان روز که جمال را
سید پیدم ندیدم کی از اهل بین گوید که غریبت اسلام کردم و در خاطر داشتم که پیش بهترین
اهل بین باین سعادتمند مشرف گردم و در خواب دیدم که حضرت عیسی علیه السلام پیش من
به بند او برود و شیخ سید عبدالقادر اسلام از که پیشترین اهل بین است و شیخ ابو
ابن مزوقی گفت شیخ سید عبدالقادر شیخ و امام ما است هر که در بین زبان براهی و
وحالی یا مقامی باو میزند پیش شیخ سید عبدالقادر امام او است و حق تعالی
عند گرفته است از جمیع اولیاء الله تعالی که امر او را قبول کنند پیشکده آن رسول الله
صلی الله علیه و سلم تبوسل او را کرد و بعد میسرید و بین زبان از شیخ و سید با سید
عبدالقادر حبیبانی باولیای وقت میسرید و تاقیاست خواهد رسید و در
بمقام جمیع اولیاء الله اطلاع دارد و با هیچکس از برترین شیخ علیه السلام اطلاع نیست
و بجای دیگر چنین فرایند نیز نقل میکنند که از چهار جبهه اهل سید و نشان از وضع
و شریف و حصه مرید حضرت پیر و تنگ غوث نظامین شامی الدین سید عبدالقادر حبیبانی
علیه السلام اند اما شریف بیشتر و یک حصه مرید شاه دارا اهل افلاک بیشتر و نیم حصه مرید حضرت
خواججه معین الدین چشتی و نیم حصه مرید مخدوم بهار الدین زکریای لسانی قدس الله از
اشرفی مذکور است از شیخ ابو الحسن علی بن محمد بن احمد بغدادی معروف باین مقام
رحمه الله علیه که گفت شبی در ایام طفلی در تاریخ سنه ۸۱۰ هجری در خمین و خمساته در خواب دیدم
که آب شریعی خون دریم شده است و ساک آن حیات و حشرات و آب بر سر من
و می افروزد و من از آن بگریختم و در خانه آمدم مردی دیدم از درون خانه فروخته بهمن و او گفت

بدین تمسک کن گفتیم این مروه نتواند برداشت فرمود ایان تو ترا خواهد دانست
 کناره آن مروه بگرفتیم و در آن یک آن مریا فتم بالاسی تختی و نخوت من ساکن شد
 گفتیم یا اذنی من یا علی یا یک من انت فرمود من پیاسه تو ام علی بعد علیه سلم
 از بیست آن در روزه شدیم گفتیم یا رسول الله و ما کن در آنکه بپیریم بر کتاب الله و سنت تو
 فرمود نعم و شیخ تو سید عبد القادر است سه نوبت من این التماس کردم بهر چه عیب
 هر سه بار واد چون بیدار شدم آن خواب را به پدر خود گفتم آنخو و به فضل الابدال و الاقطاب
 و الاواد سیدنا عی بن سافریگو یک که هر که از من مرید شدن و زرقه گرفتن خواهد نمود باطل او را
 در مریدی خود سیکیم و خرقه بپوشانم بگردان پر پر از آنکه ایشان به واره در مریدانی
 مستغرق اند و کسی بجز آنکه داشته پیش نراند آب سبونی آید حیف صد حیف از زمانه
 کجا و آن مقام و صاحب مقام که آنچنان افضل الاقطاب و الاواد مثل حضرت عی بن
 سافری نسبت به خادم عام و مریدان بتدی آنحضرت اینقدر رعایت ادب سیکوند و علا
 وجود و ولایت عتقا است و اگر کسی ولی هم گردد و لکن خاکپای آنحضرت شدن نمی تواند
 بعضی مشایخ سلسله چه جز آنها سیکند ولایت و کز آن با میزنند و چون قادری بتدی
 حامی رومی یا بند سیکون که در طریقه شمار یا ختمه های بسیار است و چله با و را باید کشید
 بیا و دست ارادت بمن ده و در طریقه جدید ده با و داخل شو یک توجه از فرش تا عرش
 پیش رویت کشوف منایم و یک نظر جمیع لطافت را جاری سیکم و صدای الله
 از آنها بترسم ما بشما بقتل این لطافت با جمل خوب است یک دو لطیفه ظریفانه و درین محل
 یاد می آید و لکن ایرادش درین کتاب مقدس مناسب نیست فی الجمله این چه
 شیطانیات اهل سکر و مجانی نیست و مملات مجازی با تقدس چه الهذیان مریدان
 و مستغنیان مستترشان و مستقدان این خاندان قادریه و اگر به مقدسه معتبره باید
 که غیب نوشته دستور العمل فسا حکم شریفه معقل شوند و پانصد و شصت و طریقه انزل شده

تسبیح و تحمید بر این ارباب ذوی الالهیات و افصح مدوشتن و ملاح و منبرین است
 که طالب بقا کمال بنیاد علی القوائد خاصه بنی نوع انسان است و در این راه و این مقصد
 مقتضای فطرت و اقتضا جلیلت طالب مقصود و مقصد و این مقصد و این مقصد
 و در تحصیل آن مقصود و توسل به چیز فی و اعانت از کسی میخواهد پس اگر کسی نخواهد که این مقصد
 از وی پرده غیب جلوه گزاید و بطریق سهولت و آسانی و بهیشت شرف و شوارعی بر او یابد
 و دست از روت از غلوه ص نیت و حسن عقیدت بدین عالم غایت حضرت قطب الای قیام
 رضی الله عنه و از دیگر از محفوظات آنحضرت رضی الله عنه و از کلام سائر اولیا و پیغمبر
 معلوم و مفهوم است که توحید و توحید پر فتوح آنحضرت رضی الله عنه ابواب مقاصد و مقاصد
 بر وی مریدان و معتقدان به تفسیر و پریشانی و وعده قبول نگرانی مفتوح است و نیز کتب
 معتبره معتبره معلوم گشته که اعانت و امداد و رضی الله عنه این اعتقاد الی پیغمبر و اولیا و
 بنیاد سائر اولیا که بدست تاثیر ارواح ایشان از غایتی و در مان اعانت ایشان را نمایان
 اما طریق توحید با آنحضرت که سرایه سعادت چارویانی و حاصل و دست و دجبا نیست
 سو قیست بر شرطی چند بشرط اول آنکه بغیر از محبت آن حضرت محبت هیچ کس نباشد و اولیا
 و در اول و نباشد و توحید پر روح ایشان نگردد و نیز که آنحضرت را عالم شمس و غیرت کمال
 و نشأ جلال است و یحیی که الله نفسا بشرط دوم آنکه توحید هیچ کس نباشد و اولیا
 با مرتبت ملازمت آنحضرت مساوی نداند و در فکر فضا تل و فیما چند آن سبانه کنند
 که از انجا توحید مساوات شود بشرط سوم آنکه چون جمیع امور و همه امور با آنحضرت
 نموده باشد بدگری ملحق نشود بشرط چهارم آنکه در هر امر و در هر چیز با آنحضرت ملحق نشود و ملازم
 عقلا با وجود و نور عقل مرده دانی از تدبیر آن عالم آیند و بجز خود و معترف شوند در مثل
 این امور آنجناب را ملازم و کجا خود سازد بشرط پنجم آنکه بعد از توحید با آنحضرت و در مثل
 مطلوب دغدغه و تر و دنگند و یقین دانند که الهیه که حصول خواهد شد و نیز که این مقصد

بدان حضرت که بندگان از جمیع شایسته کلمات و مضائق لیلیات و نبوی و اخروی مکنون
و محفوظ خواهد بود و اوقات و مقصود است و در جهانی او محصل خواهد شد چنانکه مرید
از آن حضرت که بگوید که بتی بهر استعانت کند که کشف است غنا و سر که در شادی بهر نماند
فَلِجَهْتُ غَنَةً وَبَرَكَ وَرَحْمَتِي بِهِنَّ تَوَسَّلُ جَبْرِيَّةً قُضِيَتْ لَكَ وَرَبِّهِ
از بیات تصدیقه تائید نیز این بشارت ظاهر است ان شاء الله

تمت بنا فی کل هول و شدت	تعینات فی الاشیاء جبریه
انا المریدی ناصر اعند ضیمه	اذا ما اهتدانی عند ضیق بلایه
اذا ما مریدی فی البلاد بمشرق	دعانی اغشده حدیث مکان ببلد
مریدی اذا ما کان فی المشرق غایبا	اغشده اذا فی الغرب نادى به

چیزی سعادتی که ازین شایسته بدایت و بگوید و اندرایی دیگر که غیر شرف و نور و نور
نباشد قبل از توجه خود و گردانید بدانکه دلائل شرف آن حضرت بر سایر اولیا بسیار است اول آنکه
آن حضرت از روی شرف از وطن فرزند شایسته حضرت رسالت پناهی است و معلوم شد
و سلامه اگر خیا تاوین نسبت کسی را با آن حضرت زینت شکر است واقع شده باشد
بکثرت ریاضت و مجاهده و در پی رقبه و مشاهده و حسن سیرت و صفای طبع است
و بزرگوارند فوائد عظیمه و سواست از جانب حق عز و علا ممتاز و مستثنی خواهد بود و دیگر آنکه
اگر کسی که بار جسم اشد که اسامی و القاب نامی ایشان در کتب معتبره و متداوله
نماید و مستطوره است خود را خاوم آستانه آن حضرت و پاک و در دنیا و آخرت و پیروان و پیروان
و بهر چه پیچیده اند و پیچیده و این معنی را سبب شایع است و نبوی و اخروی خود
میباشد و نیز مریدان و مستقدان آن حضرت که کثرت تربیت او شرف شده اند
و بکثرت علیه و صاحب سینه رسیده اند و از آنکه که عدد و حصر آن ممکن نیست
این صفات بایکات که مستلزم انواع سعادت است خاصه آن حضرت است

و از دیگری مثل اینست بنقول نیست پس بخودی را که آئینه دل بسبب رنگ سبب
تیره باشد باید که بصیرت ملایم کلام را به یکبار صدم افند روشن و مجاز گردد اگر بصیرت
و دیده بصیرت نیست غبار را کنار خیره باشد باید که مثل مطالعة کتب معتبره متعدد و محل و دنیا گرداند
تا جلایاب حجاب با کمال از میان ل مرتفع و مندر گردد و شاه متعصب را بعینه مشاهده و ملاحظه نماید
و ما انما نشرع فی المقصود و المرام و علی هذا التوکل من الاول الآخر الکلام

ذکر اول و عنوان بی اول

در بیان ششمین گونی شاه ابوالقاس صاحب قدس سره و پاره نزل
احمدال سید سندی بغدادی اعنی سیدنا و مولانا سید شاه
ابو محمد عبد الله القادری الرزاقی البغدادی الحسینی الحسینی الحسینی
از اشرف الاولاد بغدادی و شریف ترین و بیگانه او و سید انوار
فرشته مال برادران و پسران و دختران آنحضرت رضوان الله
تعالی علیهم اجمعین منع کرامات باهره معظم و محترم فی و در خصوص
شجره مطوله مفصله که از بغداد شریف همراه آمده بود

کاشفان و قائلان معانی و واقفان حقائق باطنی و موشحان اخبار نهان و مفسران
اسرار کین فکال بوقائع نگاری و افعات کرامت آیات بدینگونه پروانه اندازد و بر جمیع
و اظهار صریح این اخبار صد اوقات شعار چنان ساخته که در موضع پیاپی و درین مضامین
سیدنی پور عالمی با غفل و فاضله بی بدل آن شناسه روز معقول و مستقول و اما علوم فقه

<p>بخت خوابیدنش بیدارند شد و از شجر مراد خود بری بخورد</p>	
<p>و ده که کل روشنی در چشم عالم بین نماند</p>	<p>برگ میش و شادوانی در شل غمگین نماند</p>
<p>چون خبر شریف از زانی آن عارف معارف گشت</p>	<p>گشت گشت گشت گشت گشت گشت گشت</p>
<p>اسرار ز لایه و ابجد به عالم غیب دانی محرم غوامض و رموز پنهانی قطب دوران خوشی</p>	<p>سیدنا و مولانا سید شاه ابو محمد عبد الله القادری الرزاقی البغدادی الحسینی الحسینی رضی الله تعالی عنه یافت</p>
<p>ششم از تصرفات و کمال معظم و مجتسم الیه دریافت حاضر زود و ملتجی شد فی الحال</p>	<p>از زبان فیض ترجمان ارشاد گرفته</p>
<p>قدیمی نکو کاریکی پسند</p>	<p>بکامی قضا در رحم نقش بند</p>
<p>زارا کند قطره سوسه بیکم</p>	<p>ز صلب آورد و نطفه در شکم</p>
<p>گشت مراد تو سر بر کرده و مقالبه فتح البابی بتوسعه امشب افشا و بعد تمام</p>	<p>نطفه بر جم قرار گیر و بعد صند قریب فرزندى از جنم بود و در آید باید که اثر انعام عالم فی الحال</p>
<p>موسوم سازی و بقیه العمر بفرستی و فرزند غایب با پروری</p>	<p>از ان نهال شرف تازه گشت گلشن ملک</p>
<p>و اعنی با استماع اینگونه نوید فرح افزا از شاد و شاد و اینها بر خود چنان بالید که در پیران</p>	<p>نگینید ترانه های خرمی آغاز نهاد و گلبانگ منت و کامرانیها بر و علی القوارین و تازه را</p>
<p>بر وجه عاقل خود رسانید و از اشارت پر بشارت آن مستجاب الدعوات مقبول خالق</p>	<p>کائنات آگاه گردانید و وجه عقیده بشوی خود و تجلیانه بگفت که گاهی بی باغ اسید انیسیم</p>
<p>مرا و نوزیده و از به تی گل کامرانی و مقاصد به من آرزو و تمنا نچیده پس اینک کن ای</p>	<p>فرار سپیده چگونه علامت حمل ظاهر شود و نطفه قرار گیر و شوهرش بخا و پس رسیده صورت</p>
<p>حال بوقت عرض رسانید از حضور پر نور ایمانے رفت که بر کلام صداقت التیام فقیران</p>	<p>کذب و بطلان را داخل نباید داد و حمل بر شک گمان نتوان ساخت تو و موسسه</p>

نفس را بکار می و قدرت قادر بی چون نیکو مشاهده سازی **س** مطلق آن آواز
از آنکه بود و اگر چه از حلقوم عبدا شده بود و چنانچه بعد از اوقات سعیده فرزند می بیند
نخاسته آن نیازمند متولد گردید و از بشارت و کرامت جناب تقدیر سحاب ضعیف شده عنه
شهادت کلی رسانیده خانه ویرانه اش آبادان شد و دل باور و پدرش کار و مسکن و گشت
پوشیده سپا و که همچنین تا تشریف داشت آنحضرت رضی الله عنه اکثر بر و مان لک بپند
بنگال و غیره از عافیت و تقبالت حضور فیض گنجور سادات و نصرت حاصل نموده و بهر
حوال و تقاضا استعانت و استمداد از حضرت ایشان نموده که سیاب و فائز البرم شدند
و نیز بر انسان از در حال و نسوان بلکه حیثان پران هم درین خانه داده قادر بر رزاقیه بعد حضرت
سید سندی بنیاد و بی و داخل شدند و دوست بعیت بعد از شوق و رغبت بخدمت
آن شیخ الشیخین ایچا و افا می و این و او و هم بسیار جاه بیشتر تصرفات و کرامات از آن
ذات پاک صفات ظاهر و روشن گشت از آنکه از آن لقبید تحریر کرده شود همانا و فقرنی
ترتیب یابد و رساله بطوری استیجاب از اینجا که اینها تالیف حالات و خرق عادات مدوح
خود هم پیشه جناب تقدیر سحاب کرامت انشای سحاب سید و تا و مولانا سید شاه
ابو الحسن فی اکر علی القادری الرزاقی البغدادی الحنفی الحسینی خلیفه برحق و طاعت صادق و زیدنا
و مولانا سید شاه عبدالقادر الرزاقی البغدادی رضی الله تعالی عنه و این مکتوب و در نظر
است از آن تن از دم و پیمنا و تبرکات فقط در روایت سابق الذکر در عنوان این کتاب خیریه
شامل کرده تا که رساله از آن سعادت بهم به بهره نباشد و درین صفحه چندین باب
تحریر آن و فائز بطوریکه با و قلم و زبان آن گونه تا ب زبان فرسائی کوشیده کتابت از آن میل
و رسم انبیاء کشیدن و بجز او گرفته آورده و در کتاب را بگویم چون توان دانست **س**
که صد هزار قرن آنم وصف پیشه از صد هزار گفته نباید گزینی و مذکور است که در هنگام
تشریف آوردی آنحضرت جلیل المرتبت مع فرزند آن پاک نژاد و مستورات پر و گسیبان

بشوق عصمت و عفت نهاد خلیفه بغداد تعظیم پیش آید برای حفظ طاعت و امنیت مردم
 پروانه را بدای حواله ایشان نموده در آن حالات نسب و حسب یعنی گزینی نامیده آن مساوات
 مبارک صفات مفصل و مرقوم است و به سید سندی نامزد بوده هنوز آن سند یعنی
 پروانه را بدای سبیل بطغرای خلیفه بغداد موجود است بر کتب کمال حالات صنادید بزرگان
 آن فرخنده آیات بشجره مطول و مفصل که از بغداد همراه آمده مرقوم و مسطور است نقل آن
 همگی و تمامی را در اینجا برداشتن حمل بر طوالت نموده از آن بازمانده و به سبب این مشهوره
 پروانه ختم آن اینکه سیدنا و مولانا سید شاه ابو محمد عبد الله القادری الزرقانی الجیلانی
 البغدادی رضی الله تعالی عنه مع چهار فرزند خود سیدنا و مولانا سید شاه ابو الحسن علی القادری
 الزرقانی و سیدنا و مولانا سید شاه زین العابدین القادری الزرقانی و سیدنا و مولانا سید شاه طاهر
 القادری الزرقانی و سیدنا و مولانا سید شاه رجب علی القادری الزرقانی و مع برادر خود
 که هر یکی از آن دوران زمان تاریخ و ثبت بر سر داشت و بواسطه طبعیت در بر و مع برادران
 خلیفه برحق حضرت حضور عالی اعظمی سیدنا و مولانا سید شاه ابی احمد طویل علی القادری
 الزرقانی الذکر می البغدادی از بغداد و شریف شریف الزرقانی فرزند و هم دیگر جوان و نبات
 و از واج طایبات همراه بودند اینجا صورت بر همین قدر گفتا نموده شد اگر کسی فضلا احوال
 ایشان دریافت کردن خواهد بشجره مطول و مفصل بغدادی رجوع کند - تذکره سید سندی
 سندی البغدادی رضی الله عنه به حضور می بغدادی هم ملقب بود و وجه لقب حضور می بغدادی
 آن بود که اکثر مردان و طالبان شاغل و ذاکر و فکر ایشان از زمین توجه سامعی رضی الله عنه
 بشرف و زیارت حضرت سرور بنیاد و آل اطهار و اصحاب کبار و عوشت الابرار و دیگران که اولیا
 رضی الله عنهم بار بار پیشتر مشرف می شدند و کشف القبور و کشف القلوب و کشف الملوك
 بلکه کشف العرش و کشف الغیوب بسیار از مردان و می رضی الله عنه را حاصل بود و این
 قوت که است با اولاد و احفاد وی حضور می بغدادی سید سندی هم نیز حاصل بود و است

که حاجت تحریر می دارد و بخواهد بیان چه دوی رضی الله عنه همچو بزرگان خود شرف از دست ببرد
بیعت از دست پدر بزرگوار خود پوشیده و اخذ فرموده اند و قدم بر قدم جدا می کردند و داشتند
و به شرف سوری و به سیادت بانی مشهور و معروف بودند و جمیع خانواده و سلاسل و
جمله طرائق حضرت اولیاء الله و گرفتار بیعت و ارشاد و تلقین از خدمت والدیه می شدند
ما ذون و مجاز و هم صاحب محفوظات در مسائل وارد و کتب تصوف بودند و گاهی شش
آبایی کرام خود را از راه و در و سلاطین و قضا و در تباط و ششندی و نه شش روی
و فلوس از دست مبارک خود فرمودندی بلکه نگاه هم بدین است نکردند و نه گور است
که خطابات و القاب حضرت سید سندی بغدادی که از درگاه عالیجاه او سحانه و نه سحانه
و رسول مقبول مجتبی و غوث هر دو سر اعلا گردیده و حضرت ایشان بدان مخاطب لقب
شده باعث شرف و امتیاز این اولیاء و الاصفیاء وقت خود بوده اند و لا تعد و لا تحصى است
مگر هر قدر بیک از آن و به تنیاب سوره عفی عنه شده باظهارش پرداخت تا که محبان مطالب
و مردان و به تنیاب این دست شریف این فاضلان قریب مقام و طو مرتب حضرت سید
سندی بغدادی بقدر رسائی فهم او از آن خود با معلوم کنند و از و خطابات بلکه سیر و تاثیر
تبیغیاب شده باشند و یکدول رسیده باید دانست که چونکه حضرت سید سندی بغدادی
رضی الله عنه ازین دیار اجابت اشرف البلاد بغداد فرموده بهو تجارت و نه حضرت
نموده آسوده اند تا برین از تحریر تاریخ انتقال ایشان باند و مجتبی و اندام عالم

خطابات حضرت سید سید بغدادی

یا قطب البلاد یا غوث الاوقاف یا سید الانسداد
یا حمید البلاد یا ابا محمد یا ابن احمد مختار یا ابن سید کرار

يا ابن عوف الابرار عوف اعظم يا سلطان السارفين

يا برهان السالكين يا تاج المحققين يا سراج البصيرين

يا سيد السادات يا حبيب الكائنات يا محبوب الطرفين

يا صحيح المنين يا ذاك الامات الحبيب يا ذاك النقاات العلية

اي سيد شاه عباد الله اي خدوم عباد الله اي مولاي عباد الله

اي سلطان عباد الله اي نوران عباد الله اي نائب عباد الله

اي محبوب الاله اي مطلوب درگاه اي شاه ولايت پناه

اي مولاي كرامت و شگاه اي عارف حق گاه محبوبي مطلوبي

نور البصري نور العيني زبدة الاوليا اي عمدة الاحقيا

اي فاني و انت محمد مصطفى اي فاني في الله يا الله

مرجع الجن والانس والاملاك لا نظير له ولا شريك في لولايته

سيد انظار الله اي طائر قدس شهاب قدس البقرة او

الجميلاني الحسيني الحسيني رضي الله تعالى عنه

فكر و دم

الحسنی الحسینی البغدادی و سیدنا و مولانا سید شاه مطلب علی القادری
الذی راقی الحسنی الحسینی رضی الله تعالی عنہم و رضوانہ علیہم شیخ چون
پیر بزرگوار و برادر محمود را عیازم سفر دیدند تن به ترو و سفر دادند و بقیعت
بود و عظم خود حضرت غوث ثانی را اختیار کردند پس این پنج تن پاک نور و یدگان مخاطب
لو لاک از اشرف البلاد بغداد روانه شدند و بنگاله شدند و چون ماه سنزل بمنزل مله
مسافت کرده و مثل آفتاب عالم تاب از شهری شهری ارتحال فرموده و داخل بنگاله شدند
و روزی در سوختی از مضائقات بیجهوم قریب خوشگری که بر سر راه ست رسیدند
و میخواستند که وضوی تازه بگیرند و در آنجا ساعتی بپایمانند که مردی از آن راه بگذشت
و نظرش برین حضرات افتاد و اگر چه آن مرد و ناخیلی مضطربانه تیر تیر میرفت لیکن جمال
با کمال آن و در او حدیقه زهرانه بوجی بود که نظر کسی بر آن حضرت افوتد و حاضر خدمت نشود
آخر آن مرد حاضر خدمت با برکت شد و ساعتی بچهار رحمت آنحضرت نشست حضرت
غوث ثانی بمقتضای مکارم خاندانی و اخلاق بر حمالی پرسان حالش شدند و چون غبار لال
از واسن حالش بپدید بود و آثار سیگلی از رویش پدید و چه حیرانی و سر سیمایش را استفسار فرمود
مرد که این مقال بنده نوازی را بر آن آثار کمال و بزرگی که از حین بدین آن بزرگان دین
چون مهر شیر لسان و فرزندان بود و صدق صادق یافت قطعا دانست و دولت اقبال
را با وی رکاب اندر رکاب ده نصرت توانید را با وی عنان اندر عنان بدست گفت
که قایم اقبال بمنزل مراد رسانید و سائق تقدیر باشد مقصود دهد و شگردانید فرصت را
غنیست شمر و جمال خزن و طلال خویش به صد الحاج و زاری بدین شمع گزارش نمود و عرض کرد
بکامی آفتاب کشور وای سایه خدای بی چون ترست چتر تو از سایه بهاس
ای فرشتگان آسمانی بقالب انسانی حاجت عرض چیست پدید او پنهان بخدایت شما
یکبست پسری وارم که از خدمت و از باقسام امراض مبتلاست هر چند بمعامله پروا ختم

و در تپش شیار خود بسیار ساقم چون شمع گداخته که از راه نذرینته درو به تحقیق خواهد
 بلکه روز بروز سر باشته و نهاده **س** دارد و سبب در شعله نیجا چیداسیدست و زایل
 شدن عارضه و صحت بیمار. حالا حالش خفیه تغییر شده و همه اشخاص خانه را ناس کل
 روداده برای چاره گریش نزد طبیبی منیرقم و لکن چون عیسی انسی را یا قتم دیگر پروای طبیب
 چه دارم اگر بشد تا بنده خانه قدم رنج فرماید و خاکپای خودتان تو بیای چشمان کنید و
 از تناول ناخضر بایستت و احسان برگردن جانم نمیدید هر یک بنده بغیر از ارحم
 بزرگانه و بفرموده نوازی خسروانه نخواهد بود **س** از تاب آفتاب حوادث چه غم خوریم چون
 سائبان لطیف تو باشد پناه ما حضرت حضور عالی غوث ثانی ارشاد فرمود خدا تعالی
 شافی ست شوکلا نه نامش کانی ست انشا الله تعالی فرزند دل بندت شفا خواهد یافت
 خاطر جمع دارید و خانه خود را باز پس دید و عونت قبول کردم اتهام ضیافت با سپردن همان
 مرض کفایت اگر چه بظاهر این امر اتهام از آن فریض ناتوان غیبی بعین می نمود و لکن چون که
 آن مرد صاحب اعتقاد بود و جز بجهت سبب و طاعت لب نکشود و بر جناح استعجال مریدیت
 خانه نموده بقایت خوشحالی و رضا کی بر بالین آن نقش قالین سپه پورده بستر خفاقت ثانی
 یعنی پسر بخور رسید و سر گذشت و یار خود مردان خدارا بیان نموده فرمان اتهام ضیافت به
 آن محترم که از غایت شداد امراض مدله ذم و اسپین می شمرده و شازین شرور روح افرازا
 خاست و گفت **س** روم بکوی وی از سر ریستان فکتم و عیار خاک در شمع شمای
 دیده کنم و آن فرمان اتهام در جان بخش ترا روم عیسوی یافت و توانم با کولات و شکر
 مسیاسا محنت نمود و بجهت آنحضرت بی استعانت کسی و چیزی تقریباً بشیم که در راه او تو
 کرامات غوثیه غوث ثانی ملی کرده رسید و بعضی خدمت والا مقام رسانید که امی خاصان
 و وارثان مصطفی چون این نیم جان بلکه بیجا از سر نو زندگی بخشید و این فی شری
 سالها سال امید می چاق و توانا که بید و بایستت و احسان برگردن جان ما خواهد

پایه ای قدر بهم بفرمایید که از قدم بیست و نهم خودتان بنده خانه را بشکافند
کنید که نظر کردن بدر و ایشان بزرگی را بپذیرید و سایر آن با همه شصت نفر را
بود بر سرش و فی الجمله آنحضرت بابرکات تشریف فرمای خانه آنحضرت و آنانشند و کلاه گوشه
عزت را تبارش را بافتاب رسانیدند و ز قدر و شوکت سلطان گشت چندی که
از التفات پهلوان سرری و بقیانی و کلاه گوشه و بقیان بافتاب رسید که سایر بر سرش
انگشت چو تو سلطانانی و آن پسر و پدر و هم جمعی کثیران موقوف از اکابر و اصاغر
بعائنه این کرامت ظاهر و خرق عادت با همه از شرف بیست شرف شدند و حلقه
اطاعت را بگوش عقیدت کشیدند و چون آوازه این چنین عظمت و ائمت و کرامت
و خرق عادت حضور عالی غوث ثانی جابجا شتهار تمام یافت مردم از هر چهار طرف
بهجوم آوردن و جوق جوق در سلاک مریدان تقاریر از اقصیه و اکرید و داخل شدند و آنجا نشاند
رفته رفته این خبر کرامت و ولایت اثر گوش گذار حضرت سجاد و نشین مقام خوشگویی
که یکی از اولاد اعدا و ملائمت پناه کرامت دستگاه سعید و اولاد سعید شاه
عبدالله اکبر مانی قدس سره العزافی بودند و دیگر و استماعش حضرت صاحب
سجاد و مردم و مشهور به جمعی ولایت و تصرفات خود و بزرگان خاندان و الایته بار
خود خیلی بآفتابند و بقیه پادشاه فرمودند آن فقیر تازه داری کیست و در ولایت خود سواد
و جوادش چیست خود را نوشت و وقت و از اولاد و محبوب سبحانی مشهور بیکه حال آنکه
از ادب فقیر و بقیه پادشاه و ولایت گیران می آید و بلا اجازت صاحب ولایت
بیعت از مردم بگیرد باید که یک نفر از خدام ما برود و فی الفور حاضرش کند پس پادشاه
سجاد و نشین خادمی رشت خود جفا جو حاضر خدمت بابرکت حضرت حضور عالی غوث ثانی
شد از خشم و غیظ محمد و هم خود خبر دهد و پیغام طلبی برساند و لکن چون نظرش بر چهره مبارک
افتاد از آن عظمت و جلالت الهیه که چون آفتاب قیامت فروزان و همان بود و بیعت

و بهر آنکه در دانش ما نبود و طاقت رسالت و تدبیر ست سفارت بر بالکلیه نمی گزید و یکدیگر چند
 چون تصویر بر دیوار متحیر و خاموش ماند چون بخود آمد و چهره پیرینه و توانست اینست زین
 خدمت بهر سبب و فوطه برگردان گشته اند و دست بسته عرض داشتند که سجاد و شعیب
 خوش شگرمی ملازمان حضرت را طلب داشته است و این کمیته خادم را بفرموده این
 در خدمت بابرکت فرستاده ارشاد شد که عالم قدس شعیب و لوای فلک نرسیده
 حضرت محبوب سبحانی مظلوم ربانی بخوش صدائی قائل تحمل پس بلا در انداخته
 مسکین تحت حکمی و وقتی قبل قبلی قدس فاکلی شیخ ابی محمد محمد الدین
 سید محمد القادر الجیلانی الحسینی علی حده و علی الصلوة و السلام طلب
 کسی از جاسه خود حرکت نمیکند تو باز پس برو و خود را بگو که ازین گونه گستاخی
 و سب پر و اینها باز نماند خادم بیچاره ترسان و از آن پیش خواجه خود باز پس نماند و حرکت
 را بیان کرد ازین جواب لا جواب نماند و فیروز و نصیب حضرت سجاد و شعیب علیهم السلام و ازین جهت
 سابق مشتعل گردید و چسار کس مشتعل خاص خود را حکم داد که بهر بیعت
 نزد آن فقیر روید و بهر صورتی که توانی فی الفور حاضر آید ایشان
 چون حکم پیرو شد خود یافتند به تنهایی تمام به جانب نشاند و از آن قطع راه کردند و لکن
 چون به خدمت بابرکت رسیدند تقسیم جدید پیش من خصلت الله خافه است و شئی
 از وجهه و جبهه آنحضرت مطالبه کرده بودند و خواست را از سر با حقیقت و از غایت عظمت
 و نهایت بیست و در لایحه افتاد و حضرت غوث ثانی مرکز باطنی ایشان در یافتند و نزد
 پیران را بگویند که در شهادت گذشت حالا عند زبان این علما مان حضرت محبوب سبحانی
 چاره کار خود بایب و تعظیم باید چیست نه گستاخی و سب ابی این بیچارگان بخدمت پیغمبر
 مراجعت کردند و از اجزاء عالم ساختند و بجز و دریافت این واقعه گریستند و سجاد و شعیب

بجانبش آمدند و حضرتش را اینگونه گفتند

<p>گرفتند و نشسته زردی زرد که از آتشین دل به بالشت نشست</p>	<p>به تنه می بسجستان یاد کرد ز خشم و ز گرمی چنان بفرخت</p>
---	--

فی الحال حکم داد که اسپان را زین کنبه و عساری بر فیل بنیدیدن خود با صاحب
خویش نیز هم و احوال آن فقیر را بیک جنب نظر سلب میکنم و لکن این اسکا که تابع فسرین
تطبیع زمان سایر حیوان هم میشوند فیل و اسپان با وجود جود و جود فیلیانان سانسین
بسنواری نموده شوره پستی و درونیا آغاز نمودند ناچار حضرت صاحب سجاده قدس سر پا لکی
سواره حاضران مقام قدسی الاختشام شدند و بمقابل آن بزرگیمانی و دلاور کارزار و غالی
شیل سید الله الغالب حضرت علی بن ابی طالب آمدند و دیدند که آن آشنای نبوی است
و ما بر سر لافتی از غایت حلم و ثبات چنانکه خاضه اولیای کبار و اصفیای فی حق است
مراقب نشستند و به شاید و به مانند حق مشغول اند چون صاحب سجاده حضرت نشست
و دلایت تاب را بدین حالت دیدند خیال کردند که تاب مقابل و چهار چشمی نیاروده مگر غرض
کرده اند به شجاعت و غرور و سحر زبانی بر آورده گفتند که ای فقیر اگر هست مردانه داری بسا
و بمقابله مردان بر آقا حق و بطلان ظاهر شود و نجوت و غرور از سرست بدرود
که ای بزرگوارین دایری کند که سرخچ بر صیدین افکند و شل این لالت و گرافها
بسیار کردند و اعتدال بنظر ارباب رفتند شانه زاده و جهانی قوه العین محبوب بچانی حضرت
غوث ثانی بیک نگاه تیز سویی ایشان دیدند بچ و نگاه قهر آن حضرت صاحب سجاده
از اندرون پالکی چون پر کاله گاه از جذبه کبریا به افتاده بهوش و عواس خود را تغییر داد
گفتند و چون پلاس سپین بر کوزه زمین گفتند از خدا بگویم توفیق ادب + بی ادب
مجموعه ما از لطیف رب + هر که گشتاخی کند اندر طریق + گرداندر وادی حیرت
غریب + ناگاه حاضرین را العین دیدند و بگوش خود شنیدند که صاحب کرامات
ظاہره و مقامات پاپرو سیدنا و مولانا سید شاه عبدالکریم قادی قدس سره العرفا

که از اجبار و صاحب سبب میجاء و اندر در زمان خود قطب اندر بار بود و حالات گرامی است
 آن بزرگوار بسیار است که این رساله و بعضی کتبایش آن بزرگوار و مجسمه حاضر اند و در دست ایشان
 و شفا هست و در خانه گفتند که این بسیار نادان غافل از ادب و بزرگداشت و خوی و گستاخیه که پیش
 شما کرده است یا سخا طراوت گیر فرماید به شکایت این ولایت ملک ملک شماست از حضرت
 شریف شهنشاه قایم ولایت و امی غزل و منصب اولیای سابق و لاحق قسما آن
 قبول پاک **س** و ولایتی علی القطاب به ما فیک نافذ فی کل
 پس ازانی معین که انتهای این سنت مفوض این خاندان بود و امری حضرت قطب عالم
 راست فرمود و چنانچه در کتب معتبره مرقوم است از شما قسب خوشیه که در دست ایشان
و السبعون فی نیل کل ولی منصب الولا یترتبه یزید رضی الله عنه
 آورده اند که شاه ششم خلونی پیاپوری در رساله خود می نویسد که در سیر زمان هر وقت
 شخص را که به سبب ولایت سرور از می کنند فرمان رب العزت میرسد که به پیشگاه
 حضرت رسالت پناه خلی و علی و سلم پیروی از انجا امر میشود که نزد ولی سبب
عنه الله تعالی در پی پیر تا اولیای ائمت و استحقاق او به منصب ولایت شجره شریف
 و به تشریف گردانند چون آنحضرت را از ائمت آن منصب می یابند تصدیق بسیار که چنانچه
 سید بن طاووس در دفتر مختصری نامه شریف میگوید و بعد از آن بر رسالت آنحضرت
 فرمان می رود به خلی و علی و سلم پیروی باید و قلادت ولایت از دست حضرت
 قادیان می شود و ولوی ولایت نزد عالم غیب و شهادت مسلم پس از آن
 و این عهده قیامت مستحق حضرت شریف است و هیچ یکی از اولیای بعد از او بر مقام
 رفیع و منصب رفیع یا حضرت شاکریت و مماثلت نیستند و خواهد بود و در هر
 و نیز از آن قطب غوث را تو شمل و تر شمل و استقامت و نیابت آنحضرت می باشد
 رضی الله تعالی عنه پس حضرت غوث ثانی از مکارم و محاسن خاندانی چنانکه خاصه

ایشان است از سر حرم سجاده نشین و در گذشتند و احوال سبلویه را به ایشان باز پرسیدم
 رخصت فرمودند و حاضرین چون این واقعه حیرت انگیز بدیدند با اتفاقا و تمام بر اقدام
 حضرت غوث ثانی افتادند و در زمره مریدان داخل گردیدند و فرموده که قاتل الحق یحرق
 و لا یحلی از اینجا کسی عیاد با باشد یا نه تذلیل احدی نه ندارد و وحل بر بتک عزت
 و توین شان اعلی ولی نکند زیرا که عهده ولایت امر نیست از امور انظاریه قضایا و قضا
 که تا عهده بعینه بر دست نیست یکی از اولیای گدایان موقوف میباشند و بعد از آن عهده
 معهود و حسب ساحت بعضی سوز و گریه بجایش میگمارد و وزیران اختیار آن ولایت
 بر قبضه وقت ایشان می سپرد و کسی را نمیرسد که چون و چرا کند یا هر حکم بسیار حکمش حرفی نهد
 وزیران را خبر میگرفتند که فی الملک من تشکک و غیره و در غم الملک می نشستند و از هر من تشکک و تشکک
 بنظر می افتاد که باید که از رفته حضرت صاحب سجاده خوشگرمی رحمت الله علیه تقصیر را تب
 و تکیه ایشان را بجناب را در دل خود بار دارند بلکه بعضی عقیدت و اراست
 بر کشت و کمال آنحضرت تامل و نظر باشند و این مغزولی ولایت خود شهادتی است
 کبری بر عالم و تربیت و فیج شان آنحضرت چه برای مغزولی ضرورت است که اول امور را
 باشد و کسیکه ماسور بعد از جلایه ولایت باشد عزت و تبتش را هر که و سه فائد و اینچنین
 واقعات غل و غصب در زمان سابق هم روداده چنانچه روایتی از اقتباس در میان
 ماسوری حضرت شمس الدین ترک در ولایت پانی پت و مغزولی حضرت شرف الدین
 بوعلی قلندر نقل میگردد که چون حضرت شمس الدین در پانی پت رسید و سکونت برپا
 در روزی خادمش حضرت شیخ بوعلی قلندر را بر صورت شیر نشسته دید و صدقه حال
 بنحوت متوجه و غرض داشت حضرت شمس الدین با سماع این معنی فرمود که بار دیگر برو
 اگر حضرت شرف الدین را همان صورت بدینی سلام رسانی و بگوئی شیر را باید که در پیش
 نشیند یا بشود و شهریان چه کار دارد و خادم حسب نام خواجہ پیش شیخ شرف الدین

بصورت سابقه دید سلام و پیام آقا رسیده شیخ شریف فی الحال برخاست
و در مقام بیرون شهر جانب شرقی که الحال به باگهوتی شهرت دارد نشست و در
باگهوتی هم همین سنت باگهوتی در هندی شیخ گویند چون حضرت شریف بصورت سابقه
و زنجارش نسبت آن مقام به شکر کرده باگهوتی گفتند حضرت شریف چون باگهوتی
اقامت نمود حضرت شمس الدین باز خادم خود را فرمود که پیش شرف الدین ابوعلی برو
و بعد تبلیغ سلام بگو که این ولایت بتو ایج و صفات از حضرت واجب علیات سلام حضرت
شده خادم جنس حکم رفت بمسلم و پیامش در باگهوتی بحضرت شرف رسانید
پس وی قدس سره از اخبار برخاست و در سوختن بوی کثره که از صفات قصبه کرمان
است نشست از چه اشیاء ناوریانی پت هم می آید و لکن اکثر اوقات در بوی کثره
می ماند و چون حضرت شمس الدین ترک دریانی پت سکونت کرد و سکنه اندک بار
بخانه قش آورند و دوست بیست و دو و سه رحمته اند علیهم السلام و زنده و در شاد
مردمان و هدایت بیشتر شدن مشغول ماندانی آخره و هر جا که درین ذکر می
بدین قبیل است هرگز نه از آن اراده تذلیل است بلکه فقط بیان امر واقع می آید
سورخی چنانکه مراد صاحب اقتباس و رقبه شیخ شمس الدین و شیخ شرف الدین
ابوعلی حروف اهل بحر حق و قدرت قادر بطلان است که شان فلک فضل الله بوجیه
سن بیشتر شایان دوست که توهم و تذلیل احدی از حضرات اهل بیت است
شیخ الاسلام مقتدای انام امام زمانی خلیفه محبوب سجانی حضرت غوث ثانی
چند سی سایه عطف و نیت بر سکنه اندک بار انداخته هدایت و تربیت پرور خاندان
لوسی فلک فرسای قادر بر زرقیه فاگر پیر او رقبه مشکاکوت متعلقه خلع و در
افراخته و عیب الهام و اجازت جده خود حضرت محبوب سجانی آن مقام را در خلافت
تقریر ساخته طرح اقامت انداخته حضرت ابوالولیا سیدنا و مولانا سید شاد

ابو محمد شهاب الدین بغدادی چون فرزند ولید بن خویلد را دیدند بر تاسکین تمام حضرت سید شهاب
شهاب علی نقادری و حضرت سید شاه غلام حسین نقادری فرزندان خود را همراه گرفته و از این
بالوت خود یعنی بغداد شریف شدند و حضرت قطب ثانی سید شاه روشن علی نقادری الزرقانی
البحرانی را برادر و می حضرت غوث ثانی در شمشید گنج کد از صفات پور نیل است بگویند
و زید بن و هزاران خلایق خدا را بطالبینی و دیوی رسانیده بر حجت حق پیوستند
و یکبار با سید فیوض و برکات از هزار پاکش همچنان باز است کسی از ایشان فیض نشانه حضرت
سید نیل را از شمس آید هزار بار کش و در شمشید گنج سبب یزاد ویت بزرگ بد و واضح با و
اگر راست و شرف عادت این قطب ربانی از هر شکلی از منظم نشان حضرت منور
غوث ثانی رضی الله تعالی عنهما لا تعد و لا تحصی و بیرون و سبب است از او و اندر این حضرت شهاب
از او پس از او و بر آید آن سبب بسو و بسو و دیگر مانند شمشید

آن مخفی بود شاید کمتر در میان ایشان

در بیان وجه سکونت بقصبة ککروت و فاکلپه

ایمان آنجا از دیوان حافظ شیرازی علیه الرحمه و زینب

از که حضور عالی حضرت غوث ثانی از اولاد و محبا و حضرت

خودش الا و باو شش شاه و بنده و امانت دار

چونکه شما این محاسب روایات و صورت آرایان غرائب کرامات و غیره در این کتاب
نموده است و این را به پیش و او اند و میباید که این صفات را بدین شرح

خود با آتش حسد و عقده سوخته راه غنا و پیش گرفتن و از بخروسی خفاف طریق آن هایل
فرغند و خصال کوشیده بخسارن جهالت و خذلان غلامت و رقتا و در پیرو چند
ز خود و پیغمبر عیب پسندند بد بغم هنر و دود شوند از بد باغی بد بند و باد شوند از سحر و غی
رسند و هر چند آن سیاه کاران تنه روزگار برای امتحان آن کامل بسیار شود و فنا
و فریبها باختند و آن زیر خالص را بر محک تجربه کشیدند مگر نادر بسیار که مالیت بزرگی
بوی گلین سنگی و پراگندگی از آن گنجینه که است هیچ نیافتند و آن شیوخ که قدر درین روش
ندانست و بیگانه شدند و مصلحت خویش ندانست و باوصفت آن از اینها گفته اند
سفله خنود و دیگر را یکام و حسن نگذار و کسی را بچام و بی سبب از این پیش
تا نزد کار میرسند پیش از سفلگی باز نه استادند و از رویه بازی و در گذشتند آخر الامر
به ای رفع شبهات و واهی و اشیات خود را از دیوان غیب الباسان حافظ شیرازی
علیه الرحمة بدین مضمون فال گرفتند که اگر حضرت غوث ثانی از اولاد کبار حضرت محمد صلی
شاه چیلانی باشند تا به شایسته ریب از دیوان متبرکه که بر تو کمالش رنگ نرود و آئینه
اسکندریست و عکس کمالش خدایا از ای جام جهان نهای همشید و کین خروسی بصدر اقامت
و راستی واضح و واضح خواهد گردید و از زنگ شبهات و از ستم بعزت و حرمت آن صاف بان
در روشنی خواهد بود و کوشید چنانچه بگویند اتفاق نموده نیست و درست کردند و حسب دستور
سبب قسم شایخ نباشند از این حافظ و فال را است بگو تا شودم با تو یقین و
بخوانند و آن وقت بر روی بعضی از دست طفلکی معصوم که تا آن زمان بزور عقل و
تعمه را ستم و پیر نشده باشد بود و پشانی ندیدند که همین شهادت بر افعال برده
شکر بکن شوند و طویان دهند و زمین قصه پاری که به کمال میرود و آن پادشاهان
یوانستند پیروی نفس عفا جو نسے خود را بار اول حمل بر اتفاقات نموده
تا غیب با بیان طریق گوهر عاقلان بحر معانی باز می کنند مگر همان آتش کاسه بود

و مخزن فتوت یعنی آن ابو الحسن رضی الله عنه با وصف علم آگاهی بجانی انصاف
جناب شاه صاحب قدس سره از دعوت اعراض نفرمودند و طریق سنت
جده خود حضرت نبی صلی الله علیه و سلم نگاه داشته قبول دعوت سنت داشتند
و بر وجهی تشرف فرمایند و موقع نیو دیدند چون در آن نواحی رسیدند ایشان
با وقار بطریق حسن اخلاق فرمودند و داشته باشند قبال مکان و ایشان پیش آمدند
و گفتند بفعال خیر رسیدی بهین محبت مقام خوشی تو علی السلام
والا کرام و چون فرود آمدند لوازم مسافر و معالجه بجا آوردند و دستگیر
نمودند نشتراننگ آید و در وقت ضرورت و اذن شاید هر کار که بمانست
و طلال فراید و در حالت احتیاج بدنه نماید پس بهشت حضرت نشانیانند و ایشان
و در این طرح مکی است انداختند و بعد از ساعتی حسب دستور و دستور ایشان
خدمت بجا حسب ایما سبب مکیین باتمین سفره بگشودند و اهل کلمات و علم یاستند
خوشگوار و لطیف و اصناف ماکولات و مشروبات پاکیزه و لذیذ فرمودند و قدحی
شربت باز هر بلا اهل میخانه برای آرایش آن عین الحیوة پیش نهادند و به تشرف
نوش تبلیف افزودند شربت انگبین مجوی از دهر که بر میخته است و به تشرف
توصیه کنی که آن غسل است و آن غسل نیست شربت با جمل است و یکی از خدام
خاص حضرت غوث ثانی که جاگی خوار ساطع علم و بصیرت بود و در لباسه رباط
طریقیت و معرفت رفته آن زهر شیرین نمادید و گفت سر بر خوان و به تشرف
ارادت کن در آن کالوده کرده اند بزهر این نواله را و خواست که ناله زهر آلود را
خود گوار نماید تا که مخدوم را از آن تبلیفی نرسد جان شیرین که قبول و به تشرف
سکه بجانی باز ماند هرگز اجابی بود پس بر از دنیا از اجازت طلبید و به تشرف
گروید و تکیه کرده دفتر اسرار کن فکان و به تشرف از وی و در کمال

فی الحال ایما فی رفت وارشاد شد **س** خود تو سیدانی که من اسیر پنهان سپهر
 جلگی از پر تو نور ضمیر آرم بیرون + خاطر منتشر راجع دار و از کسی باکی ندار **س** کوه اگر
 پُر بار شد باکی ندار + که بود اندر درون تریاق زار + جناب والا انتساب خادم جانباز
 دول باخته را از انگونه مبارک تشبیه فرموده فی الحال آنقدر شربت زهر آلوده را بچشم
 نوش جان فرمودند و می به بستر گلیم واجب التعلیم خود و قیل و قال رفتند و ساعتی سرسبز
 بر بالین راحت داشتند تا آنکه بمقتضای عظمت و کمال آن زهر خورده بالکلیه
 از وجود با وجود عرق عرق بیرون افتاد و از آثار و رحمت آن گاه شرفراخت
 دست و اویش زهر چون نوش خورشته آمد و خارستان مانند رزستان بهار
 پیدا کرد **س** بان و بان ترک حسد کن با بهمان + و به ابله سی شوی
 اندر جهان + کو اگر زهری خور و شهید شود + تو اگر شندی خوری زهری بود +
 پس از آن حضرت غوث ثانی خادم آن خود را تا کینه فرمودند که بلا جواز توقف
 بے خور و نوش زینجا رخت بر بندید و پرید و آب و دانه این موضع بدوضع
 بر آئینه بخورید چنانچه آورده اند که اسب سواری حضور نیز پاسبان آنجا و همان
 قدم بقدیم نموده از خور و نوش خود اجتناب بگزید و بے خور و نوش بمنزل خود
 فائز گردید **س** آن بولایت شده سلطان پناه + ساخته از ترک
 دو عالم کلاه + رخس ز سیدان ازل تاخته + گوی بچوگان ابد باخته + ازینجا
 علوم مقامات و ارفع درجات آن نور چشم سرور کائنات بدو وجه باید دریافت
 یکی آنکه اینچنین حرارت زهر بلا اهل و سهم قاتل زور خرق عادت بخود خوشگوار نمودند
 و بیانش جگر شکاف تا شیش را ببدل انوش صافی فرمودند و دیگر اینکه از چشم
 زخم حرارت گراست آنچنان ولایت نشین خود را بهر سلامت و عافیت
 مسلم مصون و ماسون داشتند الحق کرامت الا و لیس الحق

ذکر ہفتم

در بیان مستعد و مزید شدن چهار کس از سکنائے قصبہ
منگلکوٹ بعد امتحان کشف و کرامات حضرت

غوث ثانی و حصول مطالب علی خود

آشنایان بجز سبانی و در مژ شنائسان سریر غانی چنان بعضی بیان آورده
کہ چہار کس از رؤسائے قصبہ منگلکوٹ بشبہ تیرہ تخلیہ شہورہ نمودند کہ این
تفسیر تازہ وار و بموجب ماریہ خود را عارف کاملی حاجت روائی خلایق می نمود
بصدق و بطلان آن امتحانی باید ساخت و بتہمید سے باید پرداخت
کہ اصل حالش دریافت شود و از سر نسبت با سر فاش گردد پس باید کہ ماہر یک
خواہشی جدا گانہ بدل آری کم بکند آن غیر ممکن اشکال باشد چنانچہ یکی از آن
چہار همچنان خیال باطل بہ بہت کہ حالا سویم ناز نیست اگر شریعت امارت و شائستہ
سر آئینہ عقیدہ ام پیغمبر اید و دیگری تمنا کرد کہ من بعد رغبت می نشینم اگر ماہر بہتر
کلیمہ فرو تر نشانند اعتقاد کلی ہم رسد و شخص سو فی باینگونہ ہوس خام نہ پندید کہ اگر کلا
مرغن از قسم بلا و دشمن سیر خورانت تا از دل جان مطیع و متقاد باشم و بہ باغ مرو چار
و دوسو سہ چنان پیچیدہ کہ اگر قلبیان ناز جیل کہ خلاف شان و دایست طہرین
بنوشانند بے شائبہ ریب سر با طاعت ہم پس آنہا باستان و الای آن خبیثان
روشن ضمیر حاضر آمدند و شرائط تعظیم بآوردند جناب حضرت غوث ثانی ضیاء
تکافؤ از کشف و کمالات او عانی باطنی شان از پیشتر و یا ختمہ بسیار انجام آن حکم فرمودہ بودند
معا حسب خواہش آنہا از کمالات و مشروبات و غیرہ مہیا ساختند و بہر یکی از جدا گانہ

پیشکش نمودند آخر الامر آن هر چهار ازین معنی مجمل و پشیمان شده از کرده خود با توبه
و استغفار از کرد و ند و بزم صر و غلامان داخل شدند

از درون اینها و اولیا
در بود بد بخوی بدتر می شود

اعتبار گیر تا با بی صفا
گر بود با قیل نکو فرمے شود

ذکر ششم

در بیان خلاص یافتن و خیر از آسیب جن مسلمان
شدن پدرش مع اهل و عیال خود

راویان معجز بیان و حاکمان شیرین زبان شرح این مهاجران پر دخته اند که یکی
از زمینداران قوم هندو ملک بنگاله که نامش جگدر بود از ظلم و آسیب جنات
بسیار حیران و عاجز آمده روزی بحضور مقدس حاضر آمد و بخصایر اظهار معاللات
خود کردن نتوانسته بعد از الحاح در تازی پیغام دعوت رسانید و التماس نمود که اگر
باری از قدر و مسمیت لروم خود و کلبه بخوایم راسنور فرموده آید تا بنده کمینه بهر مرتبه
استغیث و مستغیث شده بعضی با فی الضمیر خویش پر از دوزخ است تطاول و زور کار
ومی بیاساید جز آستان توام در جهان پناهی نیست + سر مرا بجز این
در حواله گاهی نیست + مجمع کرم و اخلاق و منبع مروت و اشفاق حضرت غوث ثانی
بعد اقبال دعوت مسنوبه در وقت مقرر به کلبه داعی مستغیث و تقاضا شد و نیاز
بتوقع را سر فراز فرمودند و داعی جنب مصلحت وقت خویش بکوشکی که ظلم و آسیب
جن زیاده تر محسوس میشد جاس قیام حضور عالی مقرر ساخت و به خدمت
و اطاعت از دل و جان پرداخت چون چلیغ مهر شیر گشته شد و از غلامان شب پر دانه

حکمتنا الیل لایسنا بهر چار سوسه عالم چرا گشت وزیر زاده شاه جن که بر خست
 جگر راسی عاشق و شیدا بود حسب عادت سهو در درنگام نصف الیل بخوابد و خست
 خوابیده بخت رسید و منشوقه را در بر گرفته بکوشید که حضرت غوث ثانی طرح تبیت
 انداخته بود و تدبیر یابد و خواست که بدستور سابق و امن عصمتش چاک زید و خاک نکبت
 و ناکامی بر فرق روزگار خوبیز سلطان الحین الانس جناب حضرت غوث ثانی
 از نیگانه شنجی و پی باکی آن شوخ چشم بقیط و غیرت جلال برافروخته فی الحال بخواهد
 را به بستند و بفرمان قهرمان ظالم شوخ را بسلاسل و طوق عقید فرموده و دختر مظلومه را
 از پنجه آن ظالم ربانی بخشیدند و از قوت ولایت شاه جبهه را که در آن وقت ملک حسین
 بر عیای پوری و عدالت گستره با توجه مرعی میباشند بطلبیدند شاه جن مجبور در یافت
 پروانه طلبی بر سر سیمه و شمشیر شده بطرفه العین مع نجات و لشکر حاضر حضور شد
 و شراط عقبه بوسیله بالاراس العین بجا آورده مؤدب بایستاد آن سلیمان زمان حضرت
 غوث ثانی ابن حضرت سلطان الحین الانس غوث الشکلیین رضی الله تعالی عنه شمره از
 ناهمواری و ظلم و تعدی وزیر زاده اش یاد فرموده تنبیه و تادیب چنانکه باید و نشاید
 فرمودند و آن عقید سلاسل و طوق را باو سپردند شاه جن از نیتش بد رجحانیت مجتنب
 و پشیمان شده آن جفا جو را بهر گونه عذاب بقتل رسانید و شورایه محاربت چشمانید
 و گفت که شمشیر سیاست بینواری عالمی و ربه شریف غلامی می پذیرد
 بنده ام و پس بعد از خواهی تمام پیش آمده مع لشکر بدست مقصود تقدیس بر عیت حاصل
 ساخت و پروانه معافی تقصیرات خود با حاصل کرده از آنجا کوس ارتحال بفرست صبحیم
 زمیندارند که حاضر حضور شد و آثار و علامات شنب نماینده دیده محمد تاشای جمال
 با کمال گشت و از جان و مال نثار شده مع زن و فرزند بشرف اسلام مشرف گردید و بقیه
 غلامی و خادمی حضور عالی بوده اوقات عزیز را خوشش و خرم گذرانید

آن بیدین کز دمی گریزان گشت موت	تو بیدین ز افسون بیگونی جوت و صوت
آن نگر که مرده برنجست و شست	تو بیدین ز افسونش آن لجات پست
تیمخو ریم است تشنه عافیل بیا	آب نضر از جوسه نطق اولیا
سونه جود و ر س بود ز جوی زن	گر نه سینه آب کورانه بفن

ذکر بیستم

در بیان بهره بند شدن جناب سپیدشاه ابواللیث قدس سره
از نعمت مخصوصه خاندان متاخریه متوجه حضور عالی

حضرت غوث ثانی رضه

عقده کشایان سحر حلال و سخن سنجان شیرین مقال نظر از این لطیفه را بدان گونه
بسته اند که باری جناب حضرت والا پانگاه ولایت و دستگاه سپیدشاه ابواللیث
صادق قدس سره ^{الباری} الغریز برای هدایت مریدان و معتقدان خود بهر خصی که قریب
قصبه مشکاکوٹ واقع بود نزول جلال فرموده بودند در آن مابین زربانی اکشران
اوصاف حمیده و اخلاق پسندیده جناب حضرت غوث ثانی گوشگزار شاه صاحب
قدس سره میشد رفته رفته سیلان خاطر خاطریشان بکلامت حضرت غوث ثانی
زیاده تر افتاد پس که در و کلفت زمان پاستان را از صاف باطنی نسیا و نسیا فووه
بروزی بعد اوامی نماز شام پالکی سواره باستان فیض نشان حضور عالی رسیدند
و بعضی خاندان باسید ملاقات و حصول ملازمت مترصد گشتند از آنجا که
جناب غوث ثانی حسب قاعده استمرار خاندان قادریه پس از فراغ نماز مغرب
در حجره بسته بودند مشغول بودند برای مغفرت مریدان به عالم استغراق

حجیت نیکان بود و مانند مشک	کز شمعش مغز زبان یا بد اثر
فصل نشان باشد سوزش و لیل	قول نشان گردد بجاست او بر

ذکر هشتم

در بیان استفتا نمودن بعض از علما سچو از رسول شریف
و چند مسائل دیگر بطریق استخوان و حاضر شدن حضرت
امام اعظم ابو حنیفه کوفی رحمه الله علیه بر و حاجت و روان
جواب سوالات نشان از تصرف حضور عالی غوث ثانی فر

و انبایان غوث حق علم و دانش و مسلمانان اسرار شریع و سنن چنان آورده اند که روز
بعض از اصحاب علم و فضل قصیده منگاکوشت بجانب حضرت غوث ثانی رضی الله تعالی عنه
مواظف آمده و سچو از رسول شریف استفتا کردند و بایر و چند مسائل اشکال بود اختصار برای
از حیات متنازع آن مسکلف و مبصر شد مسائل کتب علم و طریقت اشکال بصرست
و حقیقت حضرت غوث ثانی که در انوقت بطاعت و وفاداری قبول بودند و نموده سنگی
مراعه و در آید تا که بعد از فراغ نماز عصر به تصفیه سائل متناقصه پرداخته آید چنانچه پس از
گذراندن نماز عصر مکنان جماعت حلقه بسته نشستند و بانتظار جواب باصواب
منتظر شدند که درین اثنا بزرگ تماشای صبح نفس مسیحا دم سراپا روح نور چشم ستود و سپید
خضر بی سلیمان چشم که همگی آثار علم و معرفت از ناصیه حال انصاف کمال چون مهر شیه
منور بود از راه چمان چمان تشریف آورد و به تقبیل رسید پس حضرت غوث ثانی سبقت
نمودند و معری الیه نیز معایبه تقبیل و تکیه فیضیه غیبی پرداخته بعد از غوث پاد و انداز و چون

شوق بافتوق هر دو مجمع البحرین بهم پیوستند **س** هر دو بحری آشنا بودند + هر دو
 جان بے دو ختن بودند + حاضرین آثار سافرت از صورت حال آن ستوده خصال
 چیزی معانیه ندیده و نیز از شنایان خود با تاملانسته خرقی لجه حیرت شدند و به تعجب فرمودند
 پس حضور عالی حضرت غوث ثانی بطرف جماعت مخاطب شده ارشاد فرمودند که اینک
 روح پاک علمای فضل العلماء پیشوای مکرّم امام اعظم حضرت ابوحنیفه کوفی رحمة الله علیه
 مجسمه محفل بالتشریف پیدا کردند و با مقلدان بنده سبب عظیم و مکرّم حضرت تقی سید الکریم باد
 که از مشکلات و دقائقات مسائل آنچیز که دیدید پرسید و از ظلام شبهات و ابرسیدها تیار
 فرمان عالی بگوشتید چنانچه قدوة الاصفیاء و زبدة الاولیاء امام اعظم رحمة الله علیه بجوانه
 بولند شریف بجواب اعتراضات مسائل دیگرشان پرداخته از پیران و دلائل عقلیه ثابت
 فرمودند و تشفی کلی بخشید چون روح مقدس غائب و پنهان شد حاضرین بجاخشار
 شور و فغان برداشته و خدا را عز و جلال و آفرین بلند ساختند آنرا کار آن سرستان
 باوه عشق و ارادت و پاکوبان طریق شوق و هدایت چهره تسکین و تطمین هم رسانید
 بقدم مبارک حضرت غوث ثانی در افتادند و باغچه ارگشتان شوی خود را آورده مکرّم
 بمیان جان بستند و به خدمت غلامی سرفراز شدند **س**

سایه طولی به پرنه خوش نجیب	سرمه در سایه کشتن نجیب
گرازمین سایه روی سوسه منی	زود طاعنی گردی دره کم کنی
پس برو خاشوش باش از انقیاد	زیر سایه ششیخ و امیر اشداد
در نه کرچه بسته عهد و قسا بے	سرخ گردی تو ز لاف کانے

و کز شمع

در بیان کشته شدن اسب سواری حضور عالی از دست قتل

و بلا کی آن ظالم از پنجه شیر سبکافات آن

تاریخ بیان صفات روایت و تیران بدین حکایت بستر ناسه کشائی این روایت
 صحیح و بدیهه آرائی این حکایت فصیح کسایت قلم را در میدان بیان چنان جولان داده اند
 و گرم عنان ساخته که روزی اسپ سواری فرزند دلبند شاه و دل دل سوار
 است از اندک الغالب یعنی حضور عالی حضرت غوث ثانی بمقتضای حیوانی
 بند گردن و پا گسیخته یکشت زار قاضی شاه محمد جد قاضی خدای نواز ابن محمد ماه
 که رئیس قصبه شگلکوٹ بود چیرا گردن گرفت و فصل با سکه کاشته را تلف و نقصان
 کردن اتفاقاً با نوقت مالک زمین باتنی چند از مزدوران کنار کشت خود رسید
 و حال تاریخ فصل خود دیده در آتش غم و غصه برافروخت و متاع جبر و شکست را
 پاک بسوخت پس از کمال دهن بهستی و فرومایگی آن غزال مرتع حسن و خوبی بصد حیل
 و بهانه گرفتار کردند و از سن محکم بسته حسب جهالت خود با از هر چهار طرف زد و ضرب
 آغاز نهادند هر چند بعضی از انصاف پستان به صحت جوار از تکاپ و نیکو نشدند
 و شکار می افتد و از دماغه بد درویشان تنبیه نمودند و لیکن آن شکر جفا جو
 پنج نشنید بلکه از نصیحتها سخت برنجید و از جا بلیت و استکبار روسه در بر کشید
 و گفت **۵** بردا سنج ازین پیش برده در دسرم که دو صد خرمن افسانه
 بیک پنجه خرم آخر کار نوبت بجان و کار و استخوان رسید و زد و ضرب نفس غصه می
 آن حیوان بے زبان خرد و شکست و طوطی روحش با کل مرغ از حبت گشته بشمار
 طوطی آشیان گرفت شمسوار شرف علار اکب براق غر و اعتلا حضرت
 غوث ثانی ازین سعاد اطلاع یافته از کمال رنج و آزر و گی بر حال آن ظالم شقی
 و عباس بد نمودند و ارشاد فرمودند که آن ستمور ستم پیشه چنانکه مرا ستم ظلم و جفا
 آشکارا نهاد و از شیر مردان مقابله جست نیز بیستان قدر و پلنگ

بیابان قضا چنگال ظلم و شمش خرد بشکند و تاسه پشت اجدی از خانه اش بچوید
 بیعت مرشد که من لا شیخ له شیخه الشیطان واقع است مستقیق و مستقیم
 نگردد و خود صلاح او سبب این سرگشتن و تاراجان ریزه اش بین قوم تن
 و استان از دست و یوانه صلاح و تاراجی شود و عدل صلاح و علم و مال منصب
 جاه و قران و فتنه آورد و گرفت بدگوهران و پس غارین فرض شد بر مومنان
 تا ستان باز گرفت بخون بنیان و آنچه بنصب میکند با جابران و از فضیلت میکند
 صدر سلمان و آورده اند که بعد فو زری آن حیوان بے زبان و روز کامل
 گذشت بود که آن مغرور و جفا جو برای قضا بے حاجت بطرف صحرانفت و بگوشه
 پشت دست و فتنه شیرین غرنده از گمشده جریست و سرگردنش بر هم شکست
 و سینه اش دریده و از روزگارش برآورد و حلقش بریده نقش حیاتش را تباہ کرد
 و از میان برجست یک شیر سیاه و پنجه برز و کرد نقشش را تباہ و کلاهش
 بر کند و مغزش ریخت زود و پنجه چو زبانه کاندرو مغزش نبود و پس کار آن
 بد شعار تباہ کرده شیر فائق و پنهان شد و دیگر بار از و نشانه و خبر بے
 معلوم نگشت و چه نیکی طبع دارد آن بے عفا که باشد و عاصی بدش
 و رفقا و سائے حبان انصاف پسند از اینجا است اولیا که ارم باید فهمید
 که در آن اطراف و جوانب صورت شیر سحر شیر قالی گاهی بنظر نیامده این شیر زنده
 از کجا پیدا گشت و کجا پنهان و ستواری شد پس سحر شیر و عاصی بد دیگر چه
 گفته آید و دیگر آنکه غیب قتل جمیل حضور عالی سه پشت از خاندان و بدست
 مریدی و شاگردی مرشد حاصل کردن نتوانسته و بسعادت و هدایت به پیوسته

	و	
چون بشوی دور از حضور اولیا	و در حقیقت گشته دور از خدا	

از بیان آمدن رفتن از هر مکان

تضرع کنان پیش آن عزیزان

و قضا و قضا بعضی امر بطریق سحر و استبدراج از آن بخت سنگین همچنان ظاهر شد که
 که بخردان کج فهم و بی سحران بلا عقل آن سنگ بزرگ را عیا و با و با شد
 جهان از آنست که وقایع الحاحات زمان پناشتند **س** چنان بود که پیش آن رتبه بود و در چشم
 شان کج نمود و آنگونه دستدراج از آن سنگین قالب که بعضی اوقات ظاهر میشد
 سبب آن بخیر این نبود که اثر جنبه بران بختانه محسوس بود و از بسکا که آن دیو را از
 حضرت نثار و افعال شیعیه بصورت غریبه روی نمود و اعمال قبیله تقسیم عجیبه بر میزد
 هر سال او خیمه پون تنه بر عبادت و پرستش از اطراف و جوانب آن بختان میزد
 بکثرت جمع آمده حسیب و سوسه شیطانان صفت بختان می آراستند و با هم قتال
 و جدال می پرداختند چنانچه اکثری از آن به شمشیر اجل جان شیرین پایی آن بختان
 نثار کردند و بسیار سینه بضر و زخم کاری مجروح شده بقیه عمر بتایید می ماند
 و غریب تر آنکه هر سال در آن هنگام کارزار شخیرا بخت نذر و تصدق آن بختان
 و حرکت از پیشتر بقدر و صدقه اش نامزد میشد و او بعلی افترا پرواز می نمود و فرعون
 دیوانه کرد و فکر جان و جان نمیداشت بقتل رسانیدند و غولش را بقرینش
 پیشش نهادند و احیاناً اگر با داسه آنگونه نذرانه اجمال رفتی یا توقف زد و او
 هر گونه ظلم و ستم آشکارا میزد و بدبختان ناکتانی را سبب جرم محسوس میشد
 بهر کسیت بعضی از خیر اندیشان ستوده کیش آنچنان خبر و لرزش می نمود
 حضرت غوث ثانی برسانیدند و برای دفع آنچنان مصیبت و بلا بختی شدند
 چنانچه می رسد ارشاد و هدایت و حاجی رسوم کفر و ضلالت موسی زین خلیل
 بت شکن حضور عالی غوث ثانی باره در آن هنگام فتنه و فساد نثار کردند و بتدوین
 را با نظرون فرستادند و برای اسناد نام کارخانه سحر و طعنه شعله نثار می کردند

فرستاده در آن نزدگاه رسیده از ترک تازیها که مفسدان پر خاشخود و خیز و پیا
سرکشان بد خو و بولناک و بیبیت زده گشت و ترس و بیم نالا کلام بدش جاگزید
در آن حالت خوفناکی بخضاعت و خشاعت و رجوع قلبی بحضور عالی حضرت
غوث ثانی استمداد و استعانت کرد و حضور عالی غوث ثانی از بهمان کشت و کمال
صورت حالش سحره باطن مشاهده نموده فی الحال از دارالولایت قصبه بنگلکوٹ
در آن میدان کارزار که فاصله چهار کوه بود و یک چشم زدن نزول اجلال فرمودند
و آن سرکش تهیوت و وحشت را بسایه رحمت و عاطفت فرا گرفتند پس بحال
صلوبت و عظمت بازار کارزار آن کینه خوایان جنگجو را بسایه چشم ثانی سر نمودند
و همگنان را بفرمان عالی سخن و محکوم فرمودند **س** کس از دعوی پروا زلب فرو
بندد + چو چربیل در آید بیان جنائی + چنانچه آن گروه کثیر و جم غفیر متفرق شده
اکثری از آنهار و بفرار نهادند و گروهی بسایه سلطانی ظل سبحانی حمایت جتند
درین اثنا آواز جلال و دهل از جانب چخانه جمع خراشیدند و حضور عالی غوث ثانی
استفسار فرمودند که با این شوز و شغف شیطان از کجا خاست مردم غرض داشتند
که این وقت برای یعتی مردم کشتی سنت که تقرب فدیة از پیشتر متعین و نافذ شده
بمجرد اضطراری این معنی حضرت غوث ثانی عنان غریمت به اطراف منعطف
فرمودند و در حالت عین آادگی و رانجا رسیدند از صلابت ولایت همچنان مهمل
و بیبیت در آن صمغ و رافتاد که همگنان آن فدیة و یوانه را بگذاشته از آنجا بگریختند
و بکمی بنگاه بر نظر راست داشت اسکے واقعہ بایستادند پس بحضور عالی غوث ثانی
بطرف کشت آن بت زشت متوجه شدند و از عیظ فرمودند **س**

غازیان حمله غزا چون کم کردند	کافران بر یکس حمله آورند
غازیان غیب چون از علم خویش	حمله ناویدند بر تو شست گیش

تانیاید این طوطی مروان عیب	حمله بروی سوی در بندان عیب
تا که شایع را بگیرد از بدی	چنگ در صلیب رخزم باز روی
کور می تو کرد و سر سبکی فروج	توز دی در بند را را انی بجوج
نک بنامش نام و ننگت بشکنم	نک منم سر ننگ بنگت بشکنم

و فتنه صحن کشت بختیش در آمد و قالب سنگین بیکانده حضرت لعین سقش
 شکافته بدر جست حضور عالی غوث ثانی نیز معاند در کرامت و قوت
 ولایت بروی پنهان تا ختنه که گفته اند **س** بیک در می چون در آید
 عقاب + چگونه هر بر زمین آفتاب + از آن تیز تر خسرو پاک تن + بتندی
 در آمد بران اهرمن + پس یک ضرب عصای نو سوی بر حصار سنگینش
 چنان بر زدند که کارخانه سو آن گو ساله سامری بر هم شکست و از یکدیگر جدا
س من عصا و نور گرفته بدست + شاخ گستاخی ترا خواهم شکست +
 شاخ تیزت بس جگر مارا که هست + نک عصایم شاخ شوخت را شکست
 آخر الامر آن دیوانه سحر سامری را پیش خواندند و در مان دل ریش بختند
 گفته اند که بپایان انفس متبرکه حضور عالی غوث ثانی آن مجنون با دوی ضلالت
 با کوه عقل و هوش رسیده بشریف اسلام مشرف گردید و بقیة العبر بخت
 حضرت غوث ثانی خوش گذرانید بعد از آن تقریب خونریزی و قربانی موقوف
 بار دیگر بعل نیامد **س** کذب نبود و فروغ چون بتابد نور حق + را که پیش
 رویر روشن شب نیار شد مفید + پس از فارغ بالی ازین کار ها آن شاگرد مبتدی

بدرجه اولیا را اندر میباشند

فکر باز و هم

در بیان ولی شدن عالمی که از دیار هست در بشرف
عقبه یوسی حضور عالی فائز شده بود

طالبان طریقی معرفت و شاکتقان راه ولایت بدین تمطک گذارنش نموده اند
که چون آوازه کرامات ظاهره و تصرفات باهره حضور عالی حضرت غوث ثانی
در انصار و دیار عالم فرارفت و صیت فضل و کمال آن پیغمبر خصال ملک الهی
و گرفت شخصی فاضل اجل و عالم بیدل از ملک هند به نظر استفاده و تحصیل علم
بقصیه مشکوک و سید و جانشین یوسی بساط فیض مناظرتش در معبر شده بخیر دست
مازان عالی عرض داشت نمودند عالم من لیک اندر فتن خویش + فتن من
خیر حزن و صومعه نیست پیش + گر بود شک و گلابه بودم + فتن من این است
علم منجم حضور عالی مرکوز باطنی عالم در یافته پیش خود بخوانند و از توجه خاص بدو نظر
انداختند آورده اند که از حدت انوار انظار گرم مرغ عقلش بحیرت در افتاد
و تا بهفت روز از ان بحیرت مستغرق برخواستند حیرت آمد و روشن این عالم
که برون شد از زمین و آسمان و بعد در هر هفته آن یگانه روزگار در یکسانی مدعاری
یکت آورده از قهر روی دریا به پیچ و خم بساط عقل و سلامتی رسید و کیف
ما اتفق لا بدرض حضور عالی رسانیدند برستان دولت تو هر که سر نهاد و نگشت
بهفته که زایل می شود + سر آمد و بیای کریم و اکابر صدق عظام حضرت غوث ثانی
بسیار سفر شده بار دیگر نظر توجه بدو از زانی داشتند ولایت ابدایت صاحبی

عقل سناختند

کامی که خاک گیر و زرد شود	ناقصی از زرد و خاکستر شود
از زهر بزرگ گوهر آرد	از زهر پخته سودا بر سر آرد

چون قبول حق بود آن مرد است دست با قهر نیست شیطان و دیو	دست او در کار بادست خداست ترا که اندر دام تکلیف است و ریو
جهل پیش او دانش شود	جهل شد عین که در ناقص بود

تذکره وار و هم

در بیان گرفتار آمدن عاقل نو آموز بدست مکرر آن عمل

و خلاصی یافتنش از توجیه حضور عاقل

عالمان دارالملک معانی و کارگذاران اقالیم سخت انی طلبیم این گنجینه اسرار را
بدین تمهید کشاوه اند و عنوان این گنجنامه را همچنین بسته که روزی یکی از مریدان
حضور عالی غوث ثانی بیاضی که سواد و تحریرش بر بیاض ویده حور توان زیاده
سید پد افتاد بر صفت او را تشکر که در آن ترکیب عمل و یون حسنه و فی نکاح بود
نظرش در افتاد و بجز و دریافت کیفیت آن لوح سلیمانی بود آتش شری و دانش را
در کشید و او را فصل در آتش گردانید فی الحال در باره حصول اجازت آن خوا
که بدست حضور عالی حضرت غوث ثانی حاضر آمد و باقی کرد و خادس و بقیه در
سحانی شناس او را بگفت که درین هنگام عثمان غنیمت حضور عالی براس
هدایت خلق که و دافع بدافع خالق اند و سیانت و حفاظت آنها بر دست
بهت اولیاء الله متوکل است مد طوت خواهد شد تا زمان مراجعت آب صبر
و شکیبائی بر آتش شوق زده منتظر و شوق باش بعد مراجعت و نزول جلال
بدولت قرب حضور بنسبت ظهور بود که مراد بدست آرمی و باین عمل پر داری
شاکت ازین سخن متنبه نشده مکلف خدمت خادمان حضور گردیدار شاد رفت

که به چشمت درین امر محال بود و خفتن بر اینکینه خود را در بلا انداختن نیست و ضرر
 خود و صاحب خفتن زیر آنکه آن دیو زن آشوب زین اکثر عالمان بتدی را از
 افسون گرو فریب خود و لیل و خواب کرده و تحقیقش نکبت ملاکی رسانید بعد
 مرا بخت فقیر و زبان کوشیده باشی **و** در مکر پس را بعقل و پیش راه
 همچو پروانه سوزان خویش را **و** اوز تو آهین بهی خایه ز چشم **و** او همچو پیر
 با بست چشم **و** می کند او تیر از به تو کار و **و** او سبک قحط است توان بیان آرد
 آخر الامر آن تشنه لب و ادوی طلب نذر تشریف بر می حضور عالی از سفله نشی
 تاب انتظار نیاورده بلا خوف و خطر خود را در این امر فطیر زود و خسب هدایت
 بیاض معمل شد زمان کمالینت و اتمام آن عمل مدت سه روزه مقررست و لکن
 بعد هر روز و روز از ابتدا سه روز عمل آن منفسه بکاره بشکل پیران خود سال
 به وقت نیم شب هنگام عمل خوانی حاضر آمد و در تعلق و چای پوسی سر بر آورده گفت
 که عمل تو بدرجه اتمام رسیده و من اینک مامور حکم تو ام هر چه فرمائی بجا آرم بانقیاد
 فرمان تو ایامی نیست و نخواهد در رفت پس آن نماز کرده کار منفر سخن را پذیرفت
 بدام حیل و فریب آن منفسه در افتاد و از حصین حصین حصار که عالمان براس
 حفاظت و حیانت خود با خطه میکشند و آن در اشتغال و خلعت و ضررسانی
 مومکان حکم سد سکندری و دار و پاپیرون نهاد **و** همچو پروانه شر را
 نور دید **و** اجماع آن در وقت و از جهان برید **و** از آن دایره حصار پیرون آمدن
 بهمان بود و او را بر پشت انداخته پریدن دیو زن بطرف بالا بهمان آورده اند
 که بطرف آسمان صعود نموده زبان ملاحت و فضیحت بکشت و گفت که اسه
 خام کار تها روزگار سراسر که در آن زمین خواهد شد که از نیخا بر زمین نرم و دوازده
 بارم **و** گر آنه و واقف بکسی افغان زوی **و** به پیش آن سلطان سلطان شدمی

ریختی بر سر پیش شاه خاک و تا آن دیدی ز دیو سمناک و پس در آن حالت
 مایوسی و حیرت زدگیها آن بیچاره بیه اختیار غریب الغیث یا غوث شانه
 الغیث بلند ساخت و از دل و جان یاری و اعانت خدایت سینه
 باز ظلم او به تنگی اندر میهم و بالرب بسته از و خون میخورییم و ظلم او بر ما صریح
 است و اعیان و نیست ما را چاره خبر کردن بیان و در این انصاف و استقامت
 از و اسب کریم عاقل اگر ارم خود و ازین صدامی فریاد مفسد ظالمه به پیست
 و خوف آن سلیمان دوران و فریاد رس زمان بهلاکی و جانستانی فریادی
 سبادت کردن نتوانسته فوراً بنیان درخت تار شکاف زده مظلوم میچاره
 اندر روش گذاشت در آن زمان حضور عالی حضرت غوث ثانی که بر اسب و است
 خلق در بند و شتان تشریف سید اشمن از کشت باطنی حال پر بلال آن میید فام
 دریافت در عالم روحانیت بنر عتیقه برقی تاب و بوقفه که چشم بر هم زدند و انجا رسیدند
 و آن ظالم مفسد را بسوزانند و اقامی سانیدند و ناگهان آن میفیش هر دو کون و مصطفی سید اشراف از عین
 حاصل الامر مظلوم آواره از پیچ ظلم مکاره و در بند و بر خطا کاری نمود که نسبت به حکم
 حضور عالی جرات بهمل نموده بود و رنج و پشیمانیها کشید حضور عالی برای تنبیه
 و تا ویب آن گستاخ به ادب رانجه میخام فرموده و گفتند و میروید و پیش
 اسی کم زوره و آن ندیدی آن موکل را تو کور و غره گشتی زین در و غنیمت و بال
 پر و با گوشت و استخوان و بال و پر سبک دار و ده بالا کند و چون گل کوشد گر انیداکند و پس حضور عالی
 معاً چون روح مقدس از نظر آن مستغیث غائب شدند علی الصباح خویش
 و اقارب آن کم کرده جان با نرا بسیار تلاش نمودند و آن درخت که در جوف سنگان و اش
 ستوار سے بود بیرون آورده و دیدند که آثار جنونی و دیوانگی از ناصیه حالش
 پدید است هر چند نرسیدند که از آن باخته میروش خود فراس میجوای نشنیدند

نداشتند و خور و نوش و استنشاق نه میکرد و خواب استراحت کشید می به منبر لیاقت
و منزه گونیها و باغ خراشی نمی نمود و شمار روز پناه و زاری بجان بیغیر و حضور عالی
بعد از مدت شش ماه از سفر سینه سعادت فرموده آن پادشاه کوشش مجنون کیش را
بم حضور طلب داشتند و بجز یک نگاه از چاه سحر و افسون و سنگ و جادو
و جنون بکنار سلامت و عافیت رسانیدند چون از فیضان انظار کرم
حضور عالی افتاده دست و او کیفیت باغبان را پادشاه آورده از نهایت بند است
و خجالت بر قدم مبارک و رفتاد حضور عالی بر حال از شش نظر تمام میدوید و آشته
به نعمت مخصوصه شرف انتیاری می بخشیدند و در چاه صوفیان صافی منش
فرار سانی بودند و آنچه خود را بود و فریاد بران مرحمت فرمودند و کیمیاچی را عالم
با تو هست عقل و دانش را اگر تو بر تو هست باغبانها و باغی در مکان و نیست
عاقبت رکس در جهان به شاه آن باشد که از خود شیشه بود و به سکه به مجریها
و گوهر شیشه بود و با بماند شهابی او سرمدی به هیچ نگر ملک وین احمدی و تاقیاست
نیمت شش عشر را زوال گشته دور از ملک او عین الکمال

ذکر سیم و هشتم

در بیان کامیابی ضعیفه ساکنه و پهلوی از توجه حضور عالی حضرت
عفو ثانی رضی الله تعالی عنه

سجده ان صد اوقات اندیش و منبر و دران صافی کیش چنان آورده اند که بار
پهوسم بر شکال که ستاس از دوست کرم جمیع تشنه لبان جهان را سر سبز و شاداب
داشته بود و از لطیفان باران همه نور سنگان چین و باغ را چون شلخ فرجیان

در تشریف آید حضور عالی حضرت عیسیٰ ثانی بدولت سراسر
 عظمت و اقبال خود تشریف سید شمس الدین که ظلماتش از صفه منور و کائنات
 لا یجیر وی و قهر سید و از هجوم کثرت بار و باران طوفانی عظیم سید کشت
 و از غریبین از بهیبت و لرزه در اندام که در شهر او افتاده و از پیدین بهر قی نشان
 یکتا که لبرق می طفت ابصار که هم تفاوت ظاهر شده از ضعیفه از معتقدان
 حضور عالی که شهر و بی مسکن سید شمس و پیش شمع جمال با کمال خود را سید کشت
 و در آن شب تیره بخانه خود کوشش می نماید و از محبت قلبی و شوق باطنی بیگفت
 کاش که هر شدم او بین کوشش و یک پاره ذائقه فرمودی تا غذای جان و دایم
 به تنایم حاصل شد می اخی محبان دومی و قاری دینی عاشقان جان نثار و راجع
 آن ضعیفه محسنه بهین از خود و نمایان نمود و در اینجا ضعیفه صورت حالش
 دریافت فرمود پس سایه ازل از دلش آگاه شد و کردل و تاول او را به بند
 آن کس که با ناک برغان بشنود و در ضعیفه سیرگی واقف بود و تاله منحنی سوران
 بشنود و هم نشان سرور و دران بشنود و از گشایش تن زدن و اغراض نمودن
 خلاف مروت پیدا شده گرم گستر غریب پرور حضور عالی اندران شب که جهانیان
 بخون و بهیبت دست از چنان شسته بودند و زمانیان از آن طوفان نموده بودند
 فرو بسته آنگونه مسافت بعد از چون روح مقدس سبک می فرمودند و بدو ضعیفه
 خلعت زود ضعیفه محسنه از آن دستک زدن چیز سیر سید کیستی ای کاش
 که مرشد تو حسب تمنای تو همان شده است و بدو پور سیده بیا و کوشش پزینده
 بیار آن فرخنده نصیب از یگانه ندای مبارک حضور عالی بجا اختیار صدا بصد
 فرغنا که دختر میها بلند ساخت و از هجوم شادی و کامرانی با بوش و اس
 دریافت و در زنجیر نیک بشارت رسانید و اقبال پر پرده سید هدیه است

پس بالراس والعین شتافته در یکشاد و سر تقدیم پاک نسیاد

سجد با سیکرد آن رسته ز در رخ از خدا یا بچه جزا با سید شریف شکر حق گوید ترا اسے پیشوا حد لک واک شکر لک یا ذوالفنن اسے سپارک سلسلے کی دیدیم اسے خنک آنرا کہ پیشرو تو	کامی سعادت و می اقبال و گنج تو شکر تندر و این ضعیف آن لب و چانه ندرم و ان نو حاضرے و ناظری بر حال سن مروہ بودم جان تو بخشیدیم یاد افتد ناگهان در کوسه تو
---	---

آخر الامر بلو ازم اعزاز و اگر ام پر داغہ گوشت حاضر کرد و حضور عالی قدر
از ان بخوردند و فضلہ آن بطریق الوش با و سپردند آوروہ اندک از خلوص و خوش
اعتقاد می شان بچکره بچوش در آمد و بالنعام و صلہ این خدمت بخشے رفت
کہ از انوار معرفت دلش معمور شد و بہ نعمت مخصوصه جان شمس و رزہ بخت آن
مختارہ محسنه کہ بیک التفات ولیہ عصر گردید و پدر ربہ علیہ رسید

ہر کجا دوسے دو انبار و آب کم چو شنگی آرد بدست تا سقا ہم ز سیرت آید خطاب	ہر کجا فقرے نو انبار و تا بچوش آبت از بالا و پست تشنہ باش امد اعلم بالاسباب
---	---

ذکر چہارم

و بر بیان تولد شدن فرزند نرینه بنانہ شخصے تاجر ضعیف
پہلوی و حاضر کا حضرت غوث نا از بطن و چہ شان کہ عقیدہ بود

مقرران بر جسته تقریر و محران پاکیزہ تحریر یہ تحریر این سخن شیرین چنان گوشید اند

و بصدق راستی این سیرنامه اعجاز قشانه بدانگونه قذیب البیانیها کرده که در پیش
از موانع حالت قضا و قدر و ان شخص بود بالذکر ملک التجار از حضور عالی حضرت غوث ثانی
بیعت حاصل سپیداشت سامان پیشش کامرانی و اسباب عشرت و فرحت کی
معیار داشته و به عشرت با و دولت دنیا و دین کاسیاب و بر غرور و ارشاد
همه اسباب شاهی حاصل او به ثمانه از روی و در محل او به باینه شادی
و شادمانی شمع شهبان مقصودش گشته بود و در پنج عشرت گداز امیدش بنجور
روشن بنود بصدق کلام ربانی حیات گشته و تعالی شأنه **الْمَسْأَلُ وَالْبَنُونَ**
نِزَیْنَةُ الْحَیَوَةِ الدُّنْیَا از عدم وجود اولاد و نرسیدن استعاش لذات حیات
پائمال و کدر بود و ستاع رونق و خوبیهایی نژدگاسنه و راتش حسرت
و غم سوخته خاصه از کبر سنی یاس کلبه هم رسیده بود و بعزت ضعیفی پیر
در باغ وجودش بجز صدای فریاد امید می نمی بود و **نشان جوانی زیر پیران**
مجوی که آب روان باز ناید بجوی به پاید موس کردن از سر بر که در پیر
باری آید بهر چه بر سر شپه نرسیدی غبار به و اگر عیش صافی توقع ندارد
روز به در باین این تلوسات و خدشات آن خزان دیده نکبت و یاس
بجانب فیضات حضور عالی حضرت غوث ثانی خود را رسانید و همین ارادت
و تعظیم بصدق و یقین **نچاک قدم پاک** سانسید و گفت **شاه اولم ناعده**
عالم از تو با و اطراف بوستان جهان **مهرم از تو با و** اگر **قوام باری** تکلیف تشریف
فرمانی داد داشته شتاق را غرت بخشند و خوبی کلبه به و تقیم پذیرانید تا هر آینه
بعید از بنده توان به نیست و نخواهد بود به **گر نه بهار** قدیم در کلبه مایه می
لطافت می فرمانی و به چشم مایه می **سعدن اخلاق و مخزن اشفاق** حضور عالی
پنجه آتش بجای اجابت ز کعبین فرموده **چانه داعی تشریف شریف** زلی در

و از قدم به سمت از دم خانه ویرانش از سر نور و نقی یافت و سبیل مرام
 با وج اقبالش بتافت به طارحه کلام آن تاجر شکسته خاطر نشویند بجز از پنجم
 سیاره سرشک از دیده حسرت و غم برداشن حال خود بخت عرض نمود
 ای بسیار که سپید شد نشاهی که حاصل میکنند اختران در آسمان از طلعت
 نیک اختر می باشد نشان حسرت نشانده ام سرزنی که ضیاء افزای دیده دل باشد
 مشهور فرمایند و به شکل در ادم شمرده که جلالت حیات را شاید گریست و هر صحت
 سازند اگر چه پیری و کبر سنی زمین مزاجم خاصیت کافور پیدا کرده و در نیجالت
 بجز باس و نا امید می حاصل و قلم نموده معنی بمیل المتین تفهیمات و لطافت
 ذات پاک صفات و نسبت به نسبت زده شرم دم سنه آنانکه خاک را بنظر
 کیهیا کنند آ یا بود که گوشت پیشی پاک کنند و سرایه مرویت و گنجینه قنوت
 حضور عالی برای تسکین خاطر مسکین ارشاد فرمودند که بجز محبوب صادق تنها
 و مطلبیکاری از خلاق کائنات بخواه تا به شایسته ریب بود حال شایسته شود
 خوشنود و خرم شوی به هم خوش شوی محبوب مطلوب مسرور و مشکور باقی تاجر و مضطر از
 نبط هجوم اضطاری و پیقرار به استین مبارک گرفته صدای یا غوث بلند و بلند
 بلند شود و از آه و ناله شور و خروش بر پا ساخت بکارم الطاف و محاسن اوصاف
 حضور عالی حضرت غوث ثانی در آن هنگام که در کار و خار و جود و مستغرق بودند
 به کمال جذب و جوش و است بسیار که بر پشت خمیده آن پیر نو و ساله زده فرمودند
 که برومفتاح ابواب آرزو و تمنای تو حسب خواهش و دخواه تو تو سپرد شد
 سینه زهی ضمیر تو از سر کنین نیکان واقف و زهی بیان تو از سر علم را کما
 ای فحسان و عاشقان عظمت و جلالت حضور عالی حضرت غوث ثانی
 از تیر چا توان فهمید که همان شب از برکت و غایت حضرت آن پیر نو و ساله

قوت رجلیت پیدا کرد و زانش حامله شد و غریب تراز از آنکه در مدت
شش ماه فرزندی یوسف جمال نورشید شمال متولد شد چه رسم و ضوابط
بدین منج بوده است که بعد از انقضای مدت نه ماه از ایام ابتدای حمل گشتی
و عروق آستین بجنبیده ولادت میشود و در اینجا ضوابط و دستور بدین بیان
شش ماه از آن پس سال خورده فرزندی که از کتم عدم بوجود آید و متولد شد خیر است
و خرق عادت حضور عالی چنان دانست والدین آن فرزند را چندی به حصول
این نعمت عظمی و عطیه کبری شادان و فرحان بحضور پر نور حاضر آمدند و آن چشم و
چرخ خاندان خود را بر خاک قدم پاک غلطانیدند بحضور عالی و رعایت شفقت
و فرمت دعای ترقی حیات و داری عمرش نمودند تا آنکه بولود مسعود و بطریق سیده
از دار فانی رخت رحیل بفرودس برین بر بست

خاک پاکان لیسنی دیوارشان	بهتر از عام و زر و نگارشان
بنده یک مرده و شندل شوی	بچه که بر فرق سریشان باریدی
از لک خاک جز بانگ دهل	تو نخواستی یافت ای سگیند سبیل
آن نجیبی که قریب اولیا	صد گز است وار و کار و کسب

ذکر پانزدهم

در بیان نجات یافتن مریدی از بلاست آسینب حن

بنوعیه حضور عالی حضرت مخوف ثانی

معانی شناسان صورت حال و قیقه بیان کشت و کمال کیفیت ماجرا غریب
و حکایت عجیب چنان به حصار شرح و بیان آورده اند و بدین شرح تقدیر آورده

که روزی حضور جمالی حضرت غوث ثانی رضی الله تعالی عنه بجائی عنان رسید
 معلوم فرمودند و از نزد دل جلالت خود آن کرده را شرف و بشو خود و در انجا
 شخصی صاف باطن از مردمان خادمان عالمیه قادر بر علی ضابطه الرضوان و التمسیم
 بود آن شخص از چپا روزی تفضای حادثات ترش به صدمات آسینیب بن مبتلا
 شده سخت حیران بود هر چند باطلان اکثافت و ساحران اطراف بر حسب غلامی
 آن مجبور تدبیرت شناسیده و چاره ای بایسته نمودند مگر او عیاست باطلان و افسوس
 ساحران اصلا نفید حال اثر ناپیرنگشت حتی کلا آشوب ظلم و ستم آن حضرت را
 اتیلم وجودش تپاه گزیده نوبت بجان و کار و با سخنان رسیده بود و مردمان موقع
 کیفیت این مقدمه و خستگی حال آن ظلم دیده بجهت سلبان و درانی حضرت
 غوث ثانی اطلاع دادند و برای جان بخشی مظلوم ستغاثه آوردند و حضور عاصی
 فی الحال بر برگ گل خیزد و دم کرده فرمودند که آن خزان دیده حادثه را نگه داشت
 این گل گلزار است غوثیه بشویش و اثر رنگ پوشش بایده عین الیقین
 شناسنده فرمائید چنانچه منسوب فرمان بایستمال آن پرواقتی که دفعه ششم
 و دیلا و صدای زریا و فغان از نهاد فریض بر خاست و پس از گریه و زاری شمام
 بدینگونه باطلار حال خسته آل خویش نرواخت که من نادان و عاجز از قوم جته هستم
 زشت خودی و غیث باطنی خود برین بیچاره تصدیجات تمام و تکلیفات الا کلام
 ربانیدم بنیدانستم که این شخص از مردمان حضور جمالی حضرت غوث ثانی است
 حاشا اگر شمه از آن داکست می و واقف و آگاه بود می تا قطع نظر ازین آسیب
 و شکایت رسانیدم اندرین اطراف و بهر نه ندادمی اینک تا دم و حیران شده
 قسمی غورم که ثانیاً گاه به بار کتاب اینگونه حرکات شناسیده بنا و رت نخواهم
 وزیر کسی از بندگان خدا که تم تعالی شانه شد بر حال را و هم خورده و اجرا

پریشانی و پشیمانی بن پیشگاه حضور عالی عرض و بدو التماس رسد تا که این مرتبه
 از نوازش گریه بانه حکم نهائی شرف نفاذ یابد یا بدو بگوید ای گستاخی ازین فرمان برادر
 به عرض حضور نخواهد رسید و اخبار تا سرانجام اطاعت و فرمان نخواهم کشید
 از اینجا که پادشاه و الا حاکم پیش خدام درگاه عالی منتحالی از انوی او بپیش می روند
 تا آنکه ساروز به پیکار راجه یار که نزد مریدان و مستقدان حضور عالی گستاخی و دروغ
 پیش آید بهر دو خطا و تقصیر یکپارچه شده ام باشد و عمو و قصد نبوده و حالیه گوناگونی بودجه
 و سزای کردار واقعی یافته مقتدر به تصور و خطا شدیم اینده بهر چه حکم کنی
 نافذ است فراموش است با حضرت ازین غوغای عظیم متحیر و شگوب شده شرح و احوال را
 به عرض عرض حضور عالی رسانیدند و حکم نهائی ایشان شنیده و سپس رسیدند
 فی الحال حدیسی آه و زاری موقوف شد و مریدان ازین و بلکه جان بسلامتی برپس
 بگفتن مریدان را به راه کرده بپس فایسی حاضر آمدند حضور عالی و ازین بهنگاه
 از نهایت نوازش و کرم ارشاد فرمودند که ای مریدان و مستقدان دعا گو فاطمه صبح
 باشید و نطقا خوف و بارس بکنید که فرمان و واجب الاذعان خدا عزوجل قطب العالمین
 خود را الا غیبت خود را ثقلین سلطان الحین و الانس علی عبده و علی الصالحه و السلام
 بهمین بست که هر که ازید یا از دست اولاد یا فرزندان مالی بگویم القیاسه مرید یا باش
 خواهد شد یا اعتقاد خواهد داشت بهر حال از عذاب و آزارین و عقاب گوتین
 ربانی و مخاصی خواهد یافت و از اسپین من و خواهر داشت بهر من و من
 و من خواهد باشد مریدی که لا یتق الله ربی به عطای رفقه
 ناست المانی + و بهر شایسته پریشانت و او که کسیکه مرید یا پسریده مر
 یا پسریده مرید یا پسریده مرید یا پسریده مرید یا پسریده مرید یا پسریده مرید
 حدیث اگر که است و خلق عادات و زیاده سرکوبی جنات و قلع و قمع شدن شان

از پنج و بنیاد بچین حیات حضرت غوث ثانی و هم بعد وصال حق از برکات فرار
پرانواز واقع گردیده اند و بطور رسیده بلکه هنوز از اولاد و خلفا و مقلدان ایشان ظاهر
و آشکارا میشوند چونکه طوالت مشهور نموده اند از همین قدر گفته نموده شد و بس

ذکر شریف و هم

در بیان مشهوره سانی حضور عالی حضرت غوث ثانی در باره
تولد شدن طاهره ولی ماوراء از اولاد خود قبیل پنجاه سال

بطریق پیشینگی

نهمه سازان خوش الحانی و زمزمه پردازان شادی و شادمانی و انایان خمار عیب افی
و باهران اسیر شهپانی بشیر پردازان این داستان سبقت و فرحت بنیان بدینگونه
پرواخته اند و تفصیل این اجمال بدین منتهی ساخته که روزی عارف راه عرفانی و
سرگشته و قافیه راز وانی جنبه او این پانزده دوران حضور عالی حضرت غوث ثانی
در خانقاه جلوس اجمال پیدا شدند و مریدان و معتقدان چون بارگروماه حلقه
بسته بودند که وقته آثار مستی و خمری و در فانی و لایقند آید گاهی عاشقانه بولی از
پادشاه می ساختن و ساخته شتاتانه به نشید محبت و و لایقند و اختیاری
هم در اینجا که مشتاق کرده بوی را از باد استنشاق کرده بوی خوش را عاشقانه می
چنان از از باد با فیه می چشید و مریدان با معان اینگونه و جاد و ترانه سنجیا با عالم خیرت
فرماندند و بدیدافت سبب اینچنان و بستی و فرخا که بسیار مشتاق شدند
از نهایت به صبری یکی از ان مهر سکوت شکست و بدینگونه ترانه زدند

چون در و آثار مستی شد پدید	ایک مرید او را در اندیم در رسید
----------------------------	---------------------------------

<p>پس برسدش که این احوال خوش گناه سرخ و گاه زرد و گاه سفید نیکویشی بوسه بظاہر نیست گل ای تو کام جان بر خود گمانه بر روی یعقوب وار از یوسفی قطره بریز بر باران سبزه خود بزرگم ای جمال منترب ای فلک پیای چیست چیست سیر محاسن است در دوران در که توان نوشید این می زیست بوی رایو شیرین و مکنون کند لطیف کن ای از دوان بر از گو</p>	<p>که بر دست از حجاب و شش می شود و دست چه خاست نوید پیشک از قیاس است از گلزار گل هر دم از غیبت پیام و نامه سیر سدا در مشام تو شسته شماره زان گلستان با ما بگو که لب ما خشک و تو تنها خوری ز آنچه خوردی جرعه بر ما بریز جز نتواند شهر در حریفان رنگ می یقین مرور را رسوا گشت چشم سست خوشیست با چون کند آنچه باز است صید کردش باز گو</p>
<p>پس از زبان فیض تر جان حضور عالی ارشاد رفت که امروز بوی خوش منگشم و لواهی خوش میترسم اینک نوید یسیر تا طرب افزا ز پرده غیب که کام جان را تازه ساخت</p>	
<p>فروق و دوران را یافته</p>	
<p>گفت بوی بوالعجب آمدن که محمد گفت بروست صبا از او پس و از قرین بوی عجب</p>	<p>همچنانکه مرئی را از یمن از یمن می آید بوی خدا مرئی راست کرد و بر طرب</p>
<p>آمی حجاب و عاشقان بدانید و آگاه باشید که بخاندان با از صلب نور چشمی قره عینی خلیفه برحق و وارث مطلق قطب ربانی سید شاه طفیل علی القادر فرزند بلند و در نیم صد و ارجمند پیدا خواهد شد که علم بالالت و ولایت برین سکون</p>	

جهان خواهد افراخت و کوس جلالت و بزرگی از ثمری تا ثمری تا به نامش
خواهد نواخت و نام آن فخر اولاد و افتاد و شهنشاه بغداد و غوث ازلی و لی و نورزاد
سید شاه مهر علی قادری خواهد بود و قلم و لایست غوثیه سن و در ملک بشکال
بگرد و هر خانه و بزم خواهد گردید و بسیار خود بکنایه خواهد در میان ایشان و از ایشان
حضور عالی حضرت غوث ثانی از کشف و کمال باطنی و تحصیل درجات یک یک بیان
فرموده از حلقه های صورت آن اوست و در حال نیز حضرت آگاهایی بخشیدند

و از زبان پیدایش هم خبر دادند

گفت این سوره پاری سپید	کاف زین ده شهریار میرسد
بعد چندین سال بفرموده ای	سیرند بر آسمانها غریبی
رویش از گلزار حق گلگون بود	از سن او اندر مقام افزون بود
قد او در رنگ او و شکل او	یکسان و گفت از گیسو بود
جلیدار روح او را هم نمود	از صفات و از طریقی جا بود

اتنی محبان خاندان قادری پیشینگی و حضور عالی حضرت غوث ثانی دیده پدید
که چنانکه حضرت محبوب پاک از جمیع صفات و حالات حصول نسبت مخصوصه
حضرت خواجیه بهار الدین نقشبند قسبل تولد فرموده بودند حضور عالی نیز از ایشان
خبر تمام رسانیدند و بعد در پنجاه سال از وصال حضور عالی حضرت غوث ثانی
و بعد با وجود این تحسین الطریقین و شیخ النسبین حضرت سیدنا و مولانا و میرشدنا
غوث ازلی محبوب رب لم یزل عالم علم عقلی و نقلی سید شاه مهر علی القادری
احمدی و الهیدی قوری مولانا علی بن ابی طالب و از ایشان عالم شهود کرد و در شهر سمرقند
و کرامت و تیرگی را و است و سیادت از برج سعادت و شرافت طلوع نمود

و ظهور نمود

<p>بر نبشتند آن زمان تاریخ را چون سپیدانوقت آن تاریخ برست زاده شد آن شاه و در ملک با چهارم خواب او را بسجاک و بود لوح محفوظ است او را پیشوا نی بخوبست و در است نه خواب</p>	<p>از کما سب آن استند آن تاریخ را ز آن بین آن شاه سپید گشت خاست از عدم سپید شد و در ملک با آنچنان آن که آن شهر گفته بود از چه محفوظ است محفوظ از خطا و حق و الله اعلم بالصواب</p>
--	---

و واضح و روشن باد که جناب حضرت مرشدنا و مولانا سید شاه مهر علی القادری
قدس سره السامی حسب فرموده حضور عالی حضرت غوث ثانی بهمدراج اعلی
رسیدند و قطب دوران و غوث زمان شدند و پنجاه شرح و تفصیل آن بکتاب
نوشته می شود ان شاء الله المستعان بایده و نسبت به پیشانکه خبر صداقت اثر
ولاوت شریف مرشدنا حسب فرموده غوث ثانی بوقوع رسید بشارت ثانی
علم گردیدنی که اشارت از آن بحصول بهجت و مریدی ساکنان این دیار بود
آن شیر بخلوه صداقت که این بنی بر نمود و پس از آنکه بهد غوثیت مهر حضرت غوث ثانی
و بنیان فیض آیدمان خلیفه برحق و ارث مطلق رسیدنا و مولانا سید شاه
طیلس علی القادری البغدادی الحسینی الحسینی بر فیض ابدی تعالی عنده اکثرین این
دیار بفرقه مریدان و معتقدان داخل شده بودند فاما بصدائق آنکه گفتیم
در اینک بوقت این حضرت ولی ما و زاده اصدی باقی نمانده که از صدق ابرادوت

و بهجت بهجت بابر حضرت نداده باشد و بابر اطاعت سر نهاده

ذکر سفت پنجم

در بیان وفات شریف حضور عالی حضرت غوث ثانی

و فیض یابی جناب حضرت قطب ربانی خلیفه برحق و وارث مطلق
سیدنا و مولانا سید شاه طفیل علی القادری قدس سره و افاض
علینا بره و فیض از فر فیض آثار آن فیاض روزگار رضی الله تعالی عنه

مع تصرفات دیگر که بعد وصال حق بطور آمده

جانان از آن عشق و محبت و دل بانندگان صدق و ارادت بشیخ این خبر و سوز
چنان سینه شکافته کرده اند و به بیان این حال پر لال بدان گونه جگر خراشیده
شده که هرگاه ولایت پناه و اذان دستگاه قطب ربانی حضرت غوث ثانی سید شاه
ذکر علی القادری رضی الله تعالی عنه به واسطه ریاض جاوید بهار وصال و وحدت
ازین کبریاستان فانی دامن تعلق برکشیدند و این دارنا پادار را پشت پازوه بکمال
یکرونی متوجه فرمودند و برین شدند مردمان ازین غم خون حسرت و افسوس ننویدند
رسیدند و مستفیدان ازین ماتم خاک ریخ و آلام بزرگ روزگار بهیچند درگاه
ریخ گلشن شادی بریده شد و در حیرت که شاخ طرب بارور نماند و دل فغان برآرد
که آرام جان برقت و سوسه دیده خون ببار که نور بصیرت نماند و اینک سایه پرده ناز و
فاکره و قاربه جناب سیدنا و مولانا سید شاه طفیل علی القادری قدس سره
که والد راجد شان جناب قطب ربانی سیدنا و مولانا سید شاه روشن علی القادری
ابویا سید ابی سعید اوی الحسینی الحسینی رضی الله تعالی عنه در هنگام نبضت فرما گئی
شهادت گنج این قره باصره سیادت و غره ناصیه شرافت و انظار حمایت و حراست
عمز گوارش حضور عالی حضرت غوث ثانی داشتند و حضور عالی حضرت غوث ثانی
باو خیر نیک اختر خویش عقد آن گوهر گمانه بسته بفرزندی گرفتند ازین سلسله شریف

لباس صبر و شکیبائی چاک زنند و کالاسه جمعیت و تسکین خاطر پاک و پاک بپوشانند
از بار محنت و غم صد مرتبه سخت بجان برسد و خار مسرت و الم و دوسه دل را محنت افتد
تراشید آه سوزناک از جگر گرم بر یکشیدند و قطرات اشک غمی از سیلاب و پیده باریدند
و میگفتند **○** جانهای ما بسوخت ز بهر جان بهدی **○** مجروح سینه ایم بداریم هر می **○**
چو شمع سوخت رفته جانم ز تاب **○** در سوز سینه می نتوانم زدن می **○** در آستان غم و بهم
انواع خیالات بخار و خطیر و نمود و یاد محرومی و ناگامیایهای زمان ما ضعیف غم به غم
برافزود و سوز و فریاد و فغان باشد ساختند و بزاری تر از بهینگو نه پروا داشتند **○** از این
کاتش دل تا چه نایت ست **○** از آیه ویده پرس که او تر جان راست **○** آیه وای
بر ناگامی و بخت برگشته سن که در حالت زندگانی پند از شفقت پدری دور افتاده
به صواب و سبب فراوان **○** صبر و سینه دوم و بسایه دولت حضور عالی باری بیایم و دم به کات
خداست همچنان پدر و مادر از دوست داده شوران **○** کجا میباید کشیدم بران که در وقت
بیزاریال محبت ولی نعمت پاشیدم و فی الجمله تسکینی پروا ختم **○** اکنون آن سایه و شمع
کجا و آن حمایت و جمعیت کوزمانه بروی امیدم و تراشیده و گدازم و غمی ز غمشم را
از هیچ و بن تراشیده **○** چو سوز روزگار نور و زاری بود **○** آن روز خوشی کجا نگذاشت
و آن روزگار که به بد آغهای گونه گونه سینه بخور شده و به صیدهای تازه دگنه دل به هم
و کد **○** هر دم زیاده و غم و گر گونه سید **○** یک داغ نیک ناشده و غمی و گریه **○** و سو
نه از بشارت پدری که خدایه انوار معرفت الهی است بهره برداشتم و نماز گنجینه **○** از غمی
نصیبی **○** آنچه از من گم شده از سایه آن گم شدی **○** به سایه آن هم پی **○** هم هر بن
بگرستی **○** غم مشفق را پدر هر بان خود دانستم و به پناه مهر و محبت آن افتاب
گرامت نیکو پرورش یافتم از غفلت و ناسا عدت بخت اوقات شب و روزی را
به شوغل علم ظاهری ضایع کردم و می به تحصیل علم معرفت تکلیفی نکشیدم

<p>و نه برای صیقل زنگ باطن ز جنتی مثنوی</p>	
<p>مهر آسوزنی طریقیش فعلیست نه ز راه فقر و نه تپیل و قال نه ز راه فقر و نه از بیابان پس آنگاه شرح بنمایید جدا</p>	<p>مهر آسوزنی طریقیش قولیست را ز کس اندر است در جان جهان و انش آن راستان جهان ز جان انرا دلش را شرح آن ساز و ضیا</p>
<p>در کج که اینک خرمیته اسرار الهی را بریز زمین سپردم و من گفتم آن کج گران بهار از دست</p>	
<p>داود سبیل یار و مددگار بگوشه خموش شستم</p>	
<p>چاره ناری چون گنجی یار و سازم نماند</p>	<p>آیا که گویم از خود چون محرم نام نماند</p>
<p>اکنون از شجره کانی چه بر خورم و از سرانیه حیات چه بفتح گیرم هیچ تنهایی و عنای بیگویی نهیگزارد که ز نام صبر گرفته آید و از نا کامیابی و یابویی نه تابیست در دل</p>	
<p>که هزارش باب شکایاتی فرو نشیند</p>	
<p>چاره چون از دست شد چاره بماند</p>	<p>اینم از گوی اسیر آوری بایستی</p>
<p>از نیکوترین مختبرات و کلمات دل خراش بپوش در افتادند و بعد از زبان دراز بهوش آمده بانه فریاد بر کشیدند و بیاگو نه آن روز تا تم زان شب رسانید ز پس حسب الهام دل و پایت قلب در سنگام نصف شب بر آن تدارک خلل زلال افات خود بطرف و وقت که نوره مشتاقانند و خواستند که بوجیه روحانی عفو و عالی استیفا حاصل کرده</p>	
<p>از نسبت به مجسمه نصیبی را گیر و خاطر مضطرب و یابویی را تسکین بخشند مثنوی</p>	
<p>راه جوید هر که هست از اقلان سوی بستان بگنجدی سنبل بری</p>	<p>در پناه دولت صاحبان اگر تو در گلشن خدائی گل بری</p>
<p>چون قریب نژاد و خند شدند دیدند که بار و عطر از سر گرفته و جانب سر برآورده ماده پیش زنی و انداز ساینه است اگر چه بقیه نامی بیشتر خوب است مستوفی گشت</p>	

مگر آنهارا از کرامات حضور عالی پنداشته است تباختند و از آنجا که رفتند به سبب او بی
 و گستاخی پیش آمدن از طریق طلب آئین او بپایندست طوفان و کرا آتش شب بنفش
 و این سید مکر جان عاشق را صبر کرد و دل بافته گمانا مثل کجا دیگر روز به وقت شنبان
 یکت در آمدند و با سید تمی یک لطف است و رفته باز بشتافتند و تریاک
 و در این رسول آفرید حق و صدیق را چه غم بود از سر جایا نگردد چون تریاک تریاک
 همان مواعلت غیبی پیش آمدند یعنی حسب دستور شب گذشته مار و کژ و عواصف
 و رخسار و بنانی کار انداختند پس بسیار باوس شدند و فرمودند **سید** بر سر همه ام
 من تشنه جگر چشیده صاف و و چه سو که یاری آب خور و بن نیست **سید** و در این
 همچویم یاس و نا امید بی شکسته خاطری التماس نمودند و بدینگونه غیاطب شدند
سید باز آسب که در سو و گرام می بینی و بیداری شبنامی در ازیم بینی **سید** و چاره
 به چارگان از غفلت و حماقت بعالم حیات تو بچاره پردانسته خود نپرداخته ام و حال این
 که برای چاره جونی باز شفا **سید** چه میباید نفس در سینه و از دست گریه و زاری
 و بجای نشاندن و سر بالایل **سید** بجام منجم آمده **سید** باز آمد که سجده این خاک بکنم و گریه
 قضا شده باشد و او **سید** مگر نه از **سید** فیهن قطره با سینه شده ام نه سیه که جام مرا
 بشکسته شد **سید** تا رسیده بهم خنده از سنان عیش و به بیشتر دوست **سید**
 جام مرا در سینه **سید** بدینگونه بسیار گریه و زاری با آواز نهادند و تمام رقت
 و چه ش محبت از غطر برای شش است گریه نه تر سیده خود با کبر قدالور انداختند
 و گفتند **سید** کامی مبارک و چشمت شاهی که حاصل میکند و اختران آسمان
 از طاعتت نیک استری **سید** ای آفتاب عالم تاب و در خان و در افتاده از افق
 انوار تو چشم بصیرت روشن کردند و با وصف حصول دولت مقاربت با کلمات
 اندوه و غم فروماندیم ای حاکم جان نواز انصاف بده که فرزندان از مال و میراث پدر

محروم داشتن و اختیار را به طاعت نواختن بگذارم نه به بولت رواست
 و جائز است از تو بید که از روی عقل طاعت در رنگ اندوه زانکه دل زردانی و اگر بچنین
 محروم داری و حق مستحق نه گذاری جان را در این خواب هم داشت و در آستان تو بخواب هم داشت
 سه بر نخیزم ز سر کوی تو تا جانم ارم و در رسید کار بجان از سر جان بر خیزم
 پس از بنگونه و بسوز پها بخش و مستی در آید و بگفتند که بنام خدای پاک عظم شأنه
 اگر انشب از نعمت مخصوصه قادریه که ارث ما از آن ماست بر خود واد و بهره اندوز
 نشویم تا فردا علی الصبح نعش مبارک را از رویه آورده بآب وریا خواهیم انداخت
 و نام و نشان چو تو شمشاد سی را از دفتر روزگار بخود پاک خواهیم ساخت سه در وقت
 حسن ناز نیست بپس خوش نما و غمزه بطرز ششم عشوه بر نگار جان از این طریقت در بازار محبت
 و بدالات بچگونه ناز و شیشه باشد و از آن طریقت خریدار ناز قرینان قدر و قیمتش
 بدینگونه برافزودند که یکا یک روغن منوره بچشمش در آید و از آنکه دلش جوشی پیدا شد
 سه وقت است که گل بر فغان پرده ز رخسار و زان سان که ز فغانس حریفی بدید
 ناگاه از مرقد نور برود و دست مبارک که در حقیقت بقدرت الهی چون چو شمع
 آفتاب بر آمد و از شاد و رفت یکه کردی نه از نغمه ای این نعمتی است از خزانه غیب که بر تو
 و ولایت نهاده بود اینک مستحکم گوی و از آفتاب و آفتاباس آن شمع و انش برافزود
 از طریقت چو نیم آفتاب زید و در گلشن اسپید گل طاعت و مسیده آن سرایچه ناز این عجز
 به پیشانی سپیده برای لعین مشایقه نموده گلها تک شادی و خرمی بازند و در قیام
 جسد آینه ای بیا شدی بلند فرموده بران پنجه مرجان لب یا قوت رنگ و چشم
 و ز بار خود را داشتند و بوسه ها و بوسه بلبل ز ادب پائنه نهد بر صفت گلزار
 تا گل به طلبکاری اول لب نکشاید حاصل لام خرمی نال از تقدیر معرفت بالمال نمود
 و گنجینه سپیده را از انوار تجلیات الهی روشن و منور آورده اند بر آن کمالات و نعمت و ساسا

که مخصوص بذات پاک حضرت غوث ثانی بود همه ازان حاصل فرموده سجاده نشین
ولایت شده اند و اکثر از خرق عاوات و کرامات ازان پاک خیره نظیر سیوست میرجانیان
روشن گشت چنانچه شهر ازان بطور اختصار در قائمیه کتابت که خواستند مشاهده نمایند

فصل پنجم

در بیان مشرف شدن شخصی عاشق صادق از شرف و پیدار
پرانوار حضور عالی حضرت غوث ثانی بر وجایت که مع الجسم
به چشم سراسر ظاهر شد و او از این نعمت عظمی بهره ور ساکنان
ناسکان متعجب و شگفت و سالکان مسالک به پیش سلوک عشق و محبت را
پیرین عشق پیونده اند و با طهارت آن بدین نموده اند که در ملک غرب صوفی
و طایفه صادق بود به تلاش صاحبان بجان فرمودی و بساط کمالان
بلال خود کاهید می نمودی محبت شان در سر گرفته شیفه و سوخته نمی نمود و پیوسته
بفرموده است آنها فریفته و گرفته از اینجا که واصلان حق چون آب زنگانی به ظلمات
شفایا پوشیده اند تا بتوانست که آتش آتش گامیهای دل را ازان سرشته باشد
فیض فرو نشاند و از قاصدان خدا نشانه نمیدانست که از دیدار پرانوارشان چشم
ظاهر برین خود را جلالتشده و شاداب گردانند و دل بخر تا دایما باشی جوان از تنگی
چهرات چون از جوان به طالب دل شو که تا باشی جوان تا شوی شادان و خندان
به چو گل به آخر کار به صدق من طلب شیفه و چو گل شیره و عسل که
و از آن غنیمت و جلال حضور عالی حضرت غوث ثانی شنیده و دیده عاشق شنیده
و مستان و از شفا عشق از دیدار خیمه و بسا که این دولت از گشتار شیرین

مقام عظمت و خوبی مخاطب شده از وطن و اراده نشان پیر سیدند و بار شهاد
فرمودند تو برینو ای کسی که صحت سفر اختیار کردی و خود را تا با پنجاه سانی
مستم که اکنون سفر بغداد شریف بجان بگریزیده ام و راه داشته بنیاد فرستاده است
بشماره و از مایهیت حاصل بسیار است بهیچ عاشق خود نباشد و صلح جو تا که
مستوفش نشد جو یای او در بین بیایه طالب دولت شتاب به که غیبت
این زبان و فتح باب به عاشق باخته بهش خود فراموش فریاد کشید و بهش
رسانید به اسی خسرو زمانه که از روی سعادت به مسند فرزند گنبد انضواء
بادایق سپهر ترازو کم ظرف و حد و مانع به بین مهر و مهر نهاده و دل و جانم نشمار
خاک قدم پاک تو با و مهر به سایه دولت و می نیاید سوده ام که سوز فراق بر سینۀ این
غمر و در خاتمان جمعیت و فراغت را بر پا و داده نهاده این چه خبر جانکاه بود که از جان
بیر از آدم و پور خط خیزت و رفتم به سایه خویش از سر من بردار به پیشگاه و بقیه از هم
بیتار به خوا به پیرانش از چشم من به در غمت ای رشک سرو و یاسمن که نیم
لائق چه باشد گرومی به ناسر ز سر سی و در غمی به بهر حال بشارت بنیت حضور
عزانت به صاحب یافت و باز از سبب قرار می بگریز و زاری پروا خست و گفت اسی آفتاب
گراست و بزرگی این دره نه به مقدار را گذار که خدایت بر میان جان بسپهر کاست
دولت خوا هم ماند بار فراق بر سن گران خواهد بود و از کافیت جدائی صد غم سخت
بجان خواهد رسید اسم را تو مستطیع من چون عمر به از برای خدمت بندم که
راه را بر ناچو پستان کن لطیف به مقصد با باش هم تو ای شریف به حضور عالی شتیاق
و به صبری شان در یافته از شیرین بیانی تسلیم با بخشیدند و فرمودند که رینگ نکند
بر سینۀ بنده و بخانه ناز و تبرکات و شجره که حق هر دین است از خلیفه بر حق موارث مطلق
با گیر و چندی منتظر وقت باش تا که باز از هر گونه بدل و نوال سلطانی مغرور و مستاز باشی

گر دو سه ابله تراست که شوند	تلخ که گری می چو پستی کان قنبر
گر دو سه احمق تراست که متهمند	حق بر این تو گواهی سپرد
گر خفاشی را ز خورشیدی خورشید	آن دلیل آمد که او خورشید نیست
نفرت خفاشگار با دینیل	که ستم خورشید تابان چلیپ
گر گلابی را جعل راغب شود	آن دلیل ناگلابی می بود

ذکر نور و هم

در بیان وز دیدن برنج به تقریب عرس شبریت حضور
حضرت غوث ثانی و پدیدن برنج بستانه و زو بلا

آب و آتش و منجلی شدن آن

و تلیفه گیران ماند معانی و بهره اندوزان و خیره نکت وافی آورده اند که بعد از
ذات ستوده صفات حضور عالی حضرت غوث ثانی حسب مراسم تشریف
قریب عرس و هم در پیش گردید کار گذاران سلیقه شعار بفرستادند و
ضروری سعی و کوشش شکوهمی نمودند و اما زمان سلطانی نظامی ادب
بر بیان جان بسته بستر انجام آن مهمام به تن آمده و مستعد بودند که درین اثنا
یکی از پارچه باقان قصیده سنگلاخت که با سم نچاپش و روبرو و لکشری تمام صفات
آن تقریب بدین بخش و ابسته حسب خباثت باطن چیده آثار برنج از بدو
عرس متبرکه که بدو بدو بخانه خویش بر دوزیر سقیت خانه بطرفی آویزان نگذاشته
باز با تمام و انصراف پادشاه از آنجا که حریصان و آنه جو همواره بدام نفس اماره افتاد
ستاع دین و ایمان را میسوزانند و کالای عزت و اعتبار را بخاکستر سوانی ذلت انداخته

فولین و خوار میشوند تا گاه از سقف خانه آن سیاه کار تپاه روزگار دودی عظیم
برخواست و سر بر فلک زد و سر که در بندگی حرص افتاد و بشکل از بند او
شد و از او و خانه شریک گمان آتش زدگی کرده چنانکه یکبارگی چون سیل آب دیدند
و دیدند که با نذر و نماندند به هیچ سپید هیچ آتش در ظرفی آویزان خود بخود می زد و از قدرت
ریش خود و دود و دود به آتش می برآید آتش پنهان و دودش آشکارا و دود او
نظاره شود و یا یکبارگی در عندالتارک حایل خدایان بال پیش بگمان روشن گردید
ز راه حرص به تحصیل سوس وانه مرو و بهوش باش که دایست و بر سر وانه و در وانه
به شایده اینگونه جلالت و بزرگی از هیبت بلزیدند و از هرگونه خوف و خطر چون
دود بر آتش پیچیدند آن بد نهاد و مایه فساد دیگر و آب اخضر آب فرو رفت از ناصیه ها و خورش
عرق نجالت و ندامت بر بخت و باسید سمانی تقصیرت بر خاکی ستانه غوثیه سر نهاد
و بگریه و زاری و رافتاد و دیگران نیز برای شفاعت شان دست به داشتند
و سبافی خواستند پس نشسته آن دود سر آورده موقوف گردید و از تیرگی آثار آن
چیزی باقی نماند آورده اند که محقر در آن حالت ترس و بیم برای العین مشاهده نمود
که حضور عالی حضرت غوث ثانی تشریف آوردند و از کمال شفقت و رحمت
بحرم و خطایشان غوث کشیدند و از نعمت مخصوصه بهره بخشیدند

اولیا اطفال حق اندامی پسر	عاسته و حاضری بس با خبر
گفت اطفال شدند این اولیا	در غریبه فرد از کار و کسب
پشت و از جمله عصمتها کن	گویند بهشت خود و خدای من
مان و مان این لوق پوشان نمند	صد هزار اندر هزار و یک نمند
صد هزاران اولیا بی حق نیست	خود بهر قرین سیاستها بدست

مذکره

و بر بیان از خود بسته شدن درخت که و گوشه هزار پیرانوار
مضور عالی حضرت غوث ثانی و باند که زمانه پیرانوار که و
پیرانوار از آن درخت خود و که گو یا پیرانوار حضرت
عرس شریف بپوشم پیدا شده

نخلستان چمنستان معرفت و سبز پیرانوار بهارستان حقیقت برگ و بار
این کلام صد اقبال التیام را بدین رنگ ظاهر ساخته اند و در نظر باب بصیرت
نضارت بخشید که بعد از وفات مضور عالی حضرت غوث ثانی درخت که و از خود
بگوشه هزار پیرانوار و بدین احوالی و توانگی از رزستان جنت گوی سبقت ر بود
و قوت ناسیه از بهار پیرانوار غیب همچنان حاصل کرده بود که بعضی پانزده و
بلاقطره ری می باران و آب پاشی باغبان چون و ستماس چنار سر بالا کشیده
و اطراف و جوانب را از شاخه های خود فرا گرفته آنقدر که و پیدا کرد که شمار آن میخی
بالغ خردان چون شمار قطرای باران و شاخه های چنار و در تقرب چنار آن حضرت
مردمان جنگل کوه قریب سه هزار آدمی سیر خود دند و نیز حسب خواهرش و در آن خود
احتیاج بخانه خود با بردن با وصف آن گونه خرج عظیم آن درخت قدرت نما از آن باران
و بر و سندی در گنجینه خود نقصانی ندید و شکرین اینگونه بهار پیرانوار می گوی که است
معائن کرده کلام صدیق و صفای شمار خود با بستن و معاینین نکبت گلشن
قدرت از نسیم خضری شنیده هوای محبت و ولاد و سرگرفتند

باغبان را که اقبال و بخت	چون درختی را ندانند از دست
آن درختی را که تلخ و رو بود	و آن درختی که یکیش مفصل بود

که برابر دارند در مرتبت	چون به بیزدستان بچشم قیامت
کان در خندان از نهایت عیبت	گر چه یکسانند این دم در نظر
شیخ کو بنظر بنور افتد	از نهایت درخت آگاه شد
چشم آخرین به بست از برحق	چشم آخرین کشاد اندر سبق

ذکر عیبت و حکم

در بیان شفا یابی خادمه راوه حضور عالی حضرت غوث ثانی
از علاج طبیب غیبی که حضرت علیه السلام بودند و وظایف ایشان
غیر موسوم به درخت مزار شریف

نبض شناسان مزاج سخن و مزاج دانایان روایات کهن کفیات نوشداروی
کلام شیرین را چنان نگاشته اند و بصحت این نسخه اسرار بدارنگونه پرداخته که طایف خادم
روضه پاک حضور عالی حضرت غوث ثانی تقضای به پیغمبر کاز مرض مبتلا شده از دست کمال
الافواج صعوبت و رنجهای کشید و بشوایه بر دست و تلخ کامیهای چشید هر چند پدرش
بگرم مهریاسه در دوزخ بدی بچو شنید و چاره جو نیامی رنجور بجان کوشید که سرزمین
نه دوسه گل مقصودند و از گلشن اسید بوسه صحت و صفا نشنید طبیبان جاذق
از علاج شان عاجز آمدند و چاره پدران سابق از چاره پر دانی آن دست برآوردند

هر چه کردند از علاج و از دوا	گشت هیچ از خون جایت نروا
از تقضای کنگبین صدف فروز	روغن بادام خشک می نمود
شستی دل شد فروز و آب گام	سوزش چشم دل بر درد و غم
شربت داد و دیر و اسباب دوا	از طبیبان رنجت یکسر آرد

خادم بی چاره روزی برو خنده مبارک حاضر آمد به صد الحاج بگریه و زاری پر داخت
و سیلاب اشک از جویمبار چشم روان ساخت تخم صدق محبت و اخلاص خبر غم دل

شکسته گوی بنگونه دست بد عابد داشت

کامی کمینه بخشش ملک جهان	سن چه گویم چون تو سیدانی نهان
جال با این طیبیان مسر بر	پیش لطف عالم تو باشد هنر
اسی همیشه حاجت ارا پناه	بار دیگر با غلط کردیم راه
چون ز آرد و از سیاه چرخ	اندر آمد بجز بخشایش بجوش

آن شکامین جزین نهین صورت بنیاد و سوزی و جانگدازها کرده از رو خنده پاک بد آمد
و شنید که بلایی منی فطنت و حکیمی لقمان فطرت وار دشنده و دیار راحت بهار شاد
باز آنکه امرض حکم نوشدار و نه شفا دار و نگاه انتظار به التماس شفا می استقام سبب

آن وارو که آب حیات بجان مرده

در علاجش سخن سطاوی را بدین	در فرا جش قدرت حق را بدین
تجرب و دریافت این نوید فرج بخش شفاقت و بندست و تعلیم آن کریم فخر قدم	و حکیم سپهر آدم پر داخت و سر و چشم رانش از خاک پایش کرده گفت

اسی تقای تو جواب هر سوال	مشکل از تو حل شود و یقین و قال
تر جهان هر چه بار آورد است	و سنگیر سر که پایش در گشت
مرحبا یا محبتی یا مرستی	ان تعب عمار الله خواجه او انداخت
انت سواي تقوم من لا شئ	قادر و می کلا کین کم پیوسته

پس شمه از مرض محله فرزند و لبند خودش به عرض رسانید و بعد عجز و التماس آن

آبخانه خویش آورد و پیش بخور نشاند

قصه بخور و بخوری بخواند	بعد از آن در پیش نه نشاند
-------------------------	---------------------------

رنگی که در بعضی قاروره بدید گفت هر داور که ایشان کرده اند بے خبر بودند از حال دروکی	هم علامتش هم بسیار شنید آن عمارت نیست ویران کرده اند استغیث الله مما یقترون
---	---

آخر الامر ایست رفت که علاج در دسند بطریق احسن و وجه نیکو شدن میتواند
که مرض محقق در مان پذیرد و مریض جلد تر روی صحت بنید اگر دانه انا که بهر بدیهه این مرض
جز اعظم است و بسیار سریع الشفا بوده بهست آرمی تا از شجر مراد بر خور دار شود و
گلین بقصد خویش را بهار افزایابی گرمی ترسم که صورت خویش که قوت دل لذت جفا
شاید درین بے موسم بچشم مانه تار افتد و حصولش به شواری انجام پذیرد مریض ازین سخن
فریاد بر کشید و گریه بسیار جگر را بدید و دانست که حالیه درین دیار دستیاب آن
بدان شباهت نیست که گوگرد و لعل سفید از کان و هر سید اگردن و بدست آوردن
به کیفیت بر چند بکوشید و بهر جای که دیدنشانی از آن ندید و از هر کجا سید بکوشی
از آن نشنید پس از حیرانی و سرگردانیها محروم و تا کام بخشست و از تنگنا حصولش
نست بخشست هنگام شام حسب معمول برسی شمع افروزی بر وضو منوره در آمد و وحیم
آن جرم درختی انا رسال خورده بود چون ضعیفان نخنی قدخم نهاده و از خزان بیگی
زمانه برگ و بارش ریخته بشکوفهای بهار نصیبی نمیداشت و بعلت کهن سالی بر نید
شاید با غست درخت جوان به پیر شود بشکندش باغبان به ناگاه نگاه
خادم سوخته جگر بران درخت افتاد و دید که یک دانه تار ریخته که از غایت لطافت
و خوش رنگی چون عذار گل رویان تا بان و خندان هوایند رخسار جوشان رخسار
درختانی درختان است خنده انا رخ چون لب لعل در خندان به حریفان را
حریف آب و ندان به برای انجمن گردون زر کار به فکندره جوهر آفتوت و زار به
فی الحال گلها رنگ فرمایا زرد و سر آستان آن سر و جویبار کمال نهاد و ترانه سنجید

شکر و سپاس بخشیدم گفت **س** شکر و سپاس که چه بگوید کل تو بر تو است نه سوسن چشم
که بعد از بان خواهم گفت **س** پس بشکفته خاطر تو آن وانه انار را که چون در دانه های
یکانه بیهوده بود پیش طیب غلیظ رسانید و از کیفیات حصولش مطلع گردانید آن
چاره ساز در دستان خود ساز بسیار گران معائنه و در خور خسته و رانده و صلاحت
و شفا زده **س** گفت دانستم که رنجت چیست زود در علاجت سخن را خواهم نمود
شاد باش این مرغ فارغ که من آن کمر با تو که باران با چمن نه سن غم تو بخیرم تو غم خود
بر تو من بشفق نرم از حسد پرده پس از ان انار شترتی ترکیب ساخت و پیش نهاد
رنجور بسیار سرور و مستی گردید و آن شربت را از لال حبت پنداشتند پوشید نوشیدین
همان بود و کرب و از او مرض اذاله پذیرفتن همان اینگونه تاثیر حکمی دیده و بخورید
هر دو سپاسی طیب را فتادند و خود را در گروست و احسانش داشتند و شاد و رست
که مرض گجا و طیب کو اینهمه قدرت کامله و حکمت بالغه قادر بچون و چه است
که برای اشتها کرامت و بزرگی حبیب خویش فرزند و لبندت را به بستر ناتوانی
و رنجورنی انداخت و مرا بهر چاره سازی شان فرستاد و چنانچه من و حضرت ابوالعباس
با نجات کارهای اولیاء الله بهیگونه منسوب و با سوری باشم اکنون برو و خاطره

جمع باش **س**

هر آنچه از عمر پیشین رفت گورو	کنون قدر دوست و روزی تو
همین قدر فرموده از انجا برون آمدند و از نظر غائب شدند س	
یک زمانی صحبت با اولیاء	بهتر از صد سال بلاهت بسیار
مهر با کان در میان جان نشان	دل نه الا بهر و نحو شان
دین غلام سول به از سجدی	رو بخواه اقبال را از تقبیل
دست زن و ذریل صاحب	تا از افضالش بیای رفته

ذکر نسبت و دوم

در بیان مسلمان شدن نصرانی بعد معاشقه که است حضور عالی
حضرت غوث ثانی که پیاو داشت سی فی او بی هزار شریعت

واقع شده بود

اوب آسوزان ستوده سیرت و میزان خجسته طینت جلوه حسن این صورت نادر را
چنان عرضه داده اند که بر روی حاکمی از قوم نصاری در قصه شکاکوت پالکی سواره
سیرت غرور جاه و حکومت به انگشتن پیچیده بود و نشسته جوانی دولت و لش را سر و شکوه
داشت چون تریب روضه عالی حضور عالی حضرت غوث ثانی رسید تقی بیان سلطان
صدای او بگوشه و در باش بلند ساختند و تقی بیان روضه از بهینیت و جلال منشای

تبرسانیدند و گفتند

اوب تاجیست از لطیف آفرین
بنی بر سر برده هر جا که خواهی
اینچنین آن جایست که به با کانه درائی و نه آن فضائیت که گستاخانه بگذری

باناکی پاوستن و آن چو گمانها از بر روی خاصر عام به بگذر و از بر روی عام باشد این شکوه تا سرف و با اسرار ایشان بشکند	که شعله سست از نیش جبینها که کند شان از شمشیر خیم تا کلاه کبر نبند آن گروه نفسان خود بدین فتنه و شکر کنند
--	--

حاکم پالکی سواره و پیش را استند و از گفتن این آستان فیض نشان سلطان نیست
با عظمت و جلال که سواران پیاده شده به تقبیل خاک روضه اش می پروازند و شیران
از پیشه و رانده به تعلیم و تکریم این حرم محترم سیکو شدند و فرار از آنچنان گرم است که بازار

گرم فرستادن از دسرو شده و روی در آن سرکش زرد آن انگریضیایی از نیگونه
سختها است که کرده بطریق واستنراحتند بدو نور از این با یکی فرو آمده بطرف روضه
دید و گفت بنده که چگونه گرم است و گفتش و گرمی بنده بدو نیگونه هرگز گونی کرده دست
بر روضه و سه ساعت تا که و ازین نشانهای بیانی زو الجلال کدنی الحال دستش بر روضه شد
و چون کاغذ وصلی چسبید به هر چند میخواست که بنده بکشاید و از سر نخه بلای ناگهانی
بدید که گرسنی نامشکوری نهاد و کوشش فرمود و بنده و چون دید که از ناگهان سستی و بدین
که کشانی تهنیت میگویند و در روز و احکام قضا را اسکان نیست بگریه و زاری
پرداخت و از ندانم است و در حالت سردی که بیان کلفت و رنج بنده اخت تجربه بیشتر
حاصل کرده و خود را بستند بلا یافته نه وقت از صاف باطنی توبه و استغفار نمود

و بشرف اسلام مشرف شد

راه حسن راه خراب است ای سوار	ای خزان تو ذرا هم شوم دار
هر که از حشر خفت را دید آیت	در بر حق داشت بهر طاعت
قرآن لطیف و گرم کریم که ناگاه بندش بشکست و از در طبع صیبت بهر نصیبت	فی الحال جبین ارادت و عقیدت بخاک آستان بسایید و از کرده خود بسیار بشمارید
و پریشان گردید میگویی که آن ادب یافته بعشق و محبت تا پس از در آستانه آمد	شمار و زنی آه و ناله و ساز زوده میگفت و بدینگونه گریه و زاری میساخت
من گنه گار تو ام رحمتی بکن	بر کن یکبارگی از بنی و بن
کافر پیر از سعادمان بشود	چونکه عذر آورد به آمان بشود
من گنه گار تو ام رحمتی بکن	عذر می بیند و بشنود ازین سخن
حضرت پر محبت و پر کرم	عاشق از بیم وجود و هم عدم
حاصل الامر بعد مرور ایام چهار روز از آنست مخصوصه مبره برداشت و کفر نمود	

در نیکی بنی برافراختن

ای پسر دانا نش که اندر سر تو فرو سیر خواهی که رود تو پای باغها	تا شود سه و در بدان خوشتر رود در پناه قطب صاحب کربان
گرچه شاهی خویش فوق او بین فکر تو نقش است فکر او است جان	گرچه شندی در بیات او بین فکر تو قلب است و فکر او است جان
هر خواهی خدمت اهل صفا بو که استیاد می رماند ترا	بهر خواهی در روان از دما و در نظر چرخ کشته می ترا
زار بیک چو زورت نیست بین تو کم از فرسی نیست نالی زور	چونکه کوری سرکش از راه بین خرش بست از زور و چون فریاد کرد

فکر است و رسوم

در بیان حصول صحت کامل شخصه جداست ماز را و از این
حاضر می فرزند قبض با زبان رشاک بیجا حضور عالی حضرت خود شانی

قبض شانی قلم سعادت نگار و مزاج دانا این کلام حکمت شاعر نسخه این کار نامه
اگرچه در این جهان نگاشته اند و به صحت این سخن تازه با تکرار گویند که شخصی جدا می
یو و ماز را و بار شد بدین مرض سخت می کشید و در نهایت ناخاک میوه بسیار چشید
شربت طبیبی حاذق و حکما سیجا و هم ملتی گردید مگر از شاست بخت خوابید
از آن مرضی ملک الله تعالی حفظنا خانی برشته و شفا خورد و بهار الشفای
عالمان ز نسای عالم و جمال و اهل و عورت از آن که آمد در وقت خوشی پسر دانا
از سجاد عالم و شریف عالم علی و زاده است و حضرت هر چه زخم جگر خسته خود ندیده

فردی که نامش را گاه واپس رفت و از جایگاهش سیزده مرتبه شست و شویست بعد از آن
باز از نام خیر و استقلال از دست داده بطل عاقبت مجذوبان و الا نش جانست
و امید صحت و شفا یکتا تر به دست **سید** هر شش گویم که فردا ترک این سودا کنیم
تا زده سیکار و مویشی هر شش گانه **سید** در آنجا نیز دو آب به مقدار قشای شربت قشای شست
سید بود که بود هر چه خواهد بود به غم بمل داشتن نادر و سودا یافته نه بدست سالکان
صافی کیش رجوع نمود چنانکه یکی بعد دیگری شرف خدمات یازده تن از صاحبان
کامل و عارفان اجل به ریختن و کسب سعادات از انفس مشیر کات شان
استشام به سنگنت مکره و من فیض ششون **سید** تنبیه متان قشمت را خسته و از هر
که نصیر از حیوان نشین می آرد سکندر را + دست از جان نهشته و ساکنین حیات را
لبس زیده سرگردان باز آمد آخر الامر اعتقاد را وقت بعقیدت لبر و الفقهامی لطیف و
عاطفت حضور عالی حضرت غوث ثانی زده به لرزنا دارا لاسی روزی در مطهره و شش
و تا چهل روز نجاک شفای درستان فیض نشان غلطی در شوراه و بکا پانزده گردانید
مرضی قادر و یحیی و کر است حضرت غوث ثانی پدید ظاهر و باطن با یز زبیکر سیکر
آن مرضی مرض لا و بعضی کمالی و طاقت حاصلی رسید و غسل شفا نموده و
و تنادر است کردید که مرغان از شناخت او باز ماندند و کسان **سید** بر روی او
به صدق و شجره الحی من المیت و شجره المیت من الحی و شجره المیت من الحی و شجره
را حید از مطهره عدم برآورده لباس حیات پوشانید و از رویان راست گشتار
و حکایت گفتدگان صدائت شمار و نیست که کان دفعی الله تعالی عنه
یحی الموتی و یدری الامم و الا بر حق باذن الله تعالی و یحیایه

و زیارت چهارم

از بیان تصرفات و غنای چراغ فروخته منوره که در دفع امراض

فصلی در محبت صاحب کمال است

راویان روشن براسی و حکایت کنندگان صدقت پیرایه چراغ بیان را
از تربیت صدق و عدل چنان افروخته اند که خادمان برگزیده و اباوران کرامت دیده
واقعات چشمه یزدخورد از بیان میفرمایند که در این چراغ فروخته منوره و منوره
حضرت غوث ثانی بدفع امراض متنوعه و حصول مقاصد دینی از این باب طالعیان
خدا و طور انوار توالد و تناسل زنان عظیمه و طفره مندی تقدیرات تاثیر حکمی دارد و بسیار
از درضیان با استعمال آن کسیر اعظم شفای کلی یافته اند و بشمار تحسین زدگان از بلا سب
به دربان جنیان ربانی یافته اند و ناسید میباید پیش از تقدیر و تاز در شب و و ا
بیرون جمید و آن شفا می جان بخورت شود و رنگی روی و صحت ضرورت شود
طریقه چراغ افروزی اینست که شب جمعه چراغی برافروخته بر طاق دیوار
مزار پاک میگذازند اگر بر آب طلب شدنی است چراغ تمام شب روشن می ماند هرگز
از چشم و طالع آن گشته نمی شود حال آنکه آن طاق بجائی واقعست که در آنجا از باد و باران
گرمی نیست و بر تقدیر و حصول مقصد چراغ روشن بباد و باران خاموش میشود
باران پیوسته شده و در تجربه آمد به تقدیر وقت صبح با تقیه روغن بطالعیان و حاجت آن
تقدیر میشود و اثر تعویذات و ادعیات می نماید و میگنند شخصی سخت علیل بود و خواست که
از این مزار شریف فال گیرد و دوائی مرض خود بطلبد جمعه متواتر چراغ روشن کرد
و لکن ببلای از باد گرمی بین این باران صدمه رسید چراغ مزار مبارک خاموش شد
روزی چند نگذشت که آن مزار بخت پیروان غرض آثار کرامت چراغ مزار مبارک
باران از تجربه آمد که اگر احوال مفصلش در زیر تحریر آید کتابی دیگر مرتب گردد

ذکر سبب و نتیجه

کور بیان شمع عالم خلق صادق که حاضر و حاضر و غایب و غایب
غوث ثانی که شرف بشارت بقای حضرت ایشان گروه

محبت پیشگام و الودش و محبت پیشگان عالی نش بدانگونه به عرض بیان
آورده اند که شمع عاشق صادق عاشق و محبت خدای و دودا عظم شاه از وطن با
جلا اختیار کرده و از عیش و کامرانیهای دنیا کناره گرفته و زخم تیشه نامی عشق بجان خودی
و روح و روان را تاره داشتی از و فور محنت و غمخیز و اعضایش شکسته و دل و بهانش
بلذات معارفه نصیبهای قوت ابدی قرار گرفته

سبیل جان اندر جیات و رحمت	ز آنکه جان لا مکان اهل است
سبیل جان اندر ترقی و شرف	نسبیل تر و کسب اسباب و طبع
سبیل و عشق آن شرف هم سبیل جان	زین و عجب و یحیی و زبیر

پس از مساحت و برکشید بسیار آن شیفته و سوز خفته برو خدایک حضور
حضرت غوث ثانی رسید و گشت اسیر از ضار تنها بخشید و در و خور و پناه و ملا
خود نیست و بعد از روز و شب تا تر صد به شبست روز و شب ماه و ناله پر و خفته و سبیل
اشک از دیدای خون چکان روان ساخته و گفتی

بنا و غمت روز روشن به شبست	بنا نیست شیر اسیر به شب
باشک شتیبان و چین بحر صفا	که تو فوج باغی اسیر صفا
خضر وقتی غوث هر گشتی تویی	همچو روح آند که کن تنه روی
وقت خلوت نیست اندر جمع های	ای بهی چون کوه قاف و قله های

و هم میخواستند که در این شب تاریک و بیست و یکم صبح که در آب چنین ایستاده اند حال
 با کساران ساحلها که در آن بشتاق و پیاوردی از فریاد بقیه می شنیدند
 و نیز می گشتند و شنای زیاده را بعد از آن عرض می شد که ناگاه بخت خدایکس
 بیدار گشت و دید که ظاهر انوار الهی و مصدر را بر زان تنهای و حضور الهی در غایت ثانی
 و همچنین در غایت جلوس اجلال فرسودند و آن بشتاق شیدا را بطایفه ندر فی الحال بشتافتند
 و شریف و درینوسی را دریافت گیل بصیرت و حقیقت کسب و از غایت فیض مذلت
 ندر و در غایت سید و از لطافت در کم حضور عالی و سید را گشتند و معرفت ساختند

دول را از انوار حقیقت مشهور و روشن

عشق چون گشتی بود بر کواصن	کم بود و گشت بود و غائب غلامان
زیر کی نفروش و جیرانے بخر	زیر کی بختن است و جیرانی نظر
عشق تو را بآن گون به پیش مصطفی	خسبی الله گو که الله ام گفته

نظم کربست و شمشیر

بیان کر است و حرق عادت حضور عالی که خواهم سرکاری
 از واقعات چشمه دید خود بیان میفرماید

واقعاتی شایع در ایات و امیران سبیل حکایات طریق کلام سخنان پیوده اند
 که خواهم در گاه و غرض با ایگاه حضور عالی حضرت غوث ثانی محمد و ایل از سخنان
 که باقی میماند که بارگاه شاه راه قضا و شکر است که در جانب شرقی متصل جاپور
 و در آن حضرت غوث ثانی واقع است و در آن پیش حکم عالم انگریز نهاد یافته
 که در آن پیش ازین ظلمت و تاریکی را در آن زنده کنند تا چرخ و سنج و کشاده گرد

ولیسون بطریق غریب شریف و راند

[illegible]

در بیان کیفیت هزار یک و پنج جستی هم دوم از آن

[illegible]

تذکرہ سب و شہ

در بیان بعض احوال کرامت مال خلفا کرامت سوره عارضی ارشد
فائز ان منزل روایات و کاشفان اسرار حکایات چنان فرموده اند کہ خلفا کرامت
و کمالین حضرت غوث ثانی بسیار بودند چون زیاده ایشان نیافتہ ایم و نیز حالات ایشان
کسی قلمبند نکرده لهذا از پیافش قاصر مانیم و لکن از روایان راست گفتار و حکیمان صدیقین
در یافتیم کہ یازده تن از خاندانی حضرت غوث ثانی در حیدرآباد و او تادداشتہ ہر یکی
از نقیای دوران شدند و صاحب کرامت و کرامات و خرق وادار و مقامات
و صاحب حضور و مجلس شریف نبوی و متفہم و حضرت غوث انظلم بودند و بسیار
کرامات با بریت از ایشان صادر شدہ اگر کسی چہ کردہ بچیز تحریر و آرد و صاحب شہادت
ریب یازدہ کتاب دیگر ترتیب یا بگریز غرض ہمچو از بیان حالات حضرات
اولاد غوث پاکست در سبب جہش شدہ نمکین شریفین حضور و شہادت علیہ بود

پس از این تبرک ہو و غوثیت

تذکرہ سبب نام

در بیان تبرکاتیکہ حضور عالی حضرت غوث ثانی از بغداد و شریف
با خود آوردند و حالا پیش حضرت صاحب سجادہ نمودند و سبب
حافظان آثار قیسیہ و واقفان احوال اضحیہ کنوز اخبار یا نشان چنان نشان دادہ اند
کہ چون سلالہ خاندان قادری و نقادہ دودمان زرقی حضور عالی حضرت غوث ثانی
تشریف آوردہ ہند و بنگالہ شدند تبرک شریف از بغداد علی سجادہ آوردند و بیک شہادت

و بصرف مطبع غزنی شریف درآمد

فکر حبیب و مشتاق

در بیان کیفیت هزار پاک و بخت جستی هم و ممان

سحاران بنای روایات و مهندسان طبع حکایات روضه بیان را از صدف کفایت
 پنهان آراسته اند که در خطبه مقدسه سه هزار بر الوارست یکی هزار رحمت بار حضرت
 غوثیت پناه غوث ثانی سیدنا مولانا سیدنا غوث علی القادری المتجسس الماسی
 و یکی روضه مطهره سیدنا و مرشدنا و مرشد مرشدنا قطب حق حضرت سید شاه
 طائیل علی القادری که برادر زاده و داماد و خلیفه و سجاده نشین حضرت غوث ثانی
 بودند و یکی تربت فیض موبست حضرت یوسف ثانی جوان بخت و جوان صلاح
 مولانا سید شاه فضل علی القادری ابن حضرت غوث ثانی که بعالم شباب بلاتامل
 و سناکت از نیچان قافی رونق افروز خلد برین شدند رضی الله تعالی عنهم و رضوانه
 مردم نزدیک و دور زیارت ایسی هزار پاک نمی آیند و از خاک پاکش که مثل خاک
 شفای حریفین شریفین را دهها آلاء شرف و تعظیما و خاک پاک که بلای مسلمانان و خدایان
 است بزرگ میجویند و شفای دیرین حاصل میکنند همچون بزرگ گل و برگ و رخت
 هزار شریفین هزاران هزار گل مرادش گفته و آب تالاب که زیر خانقاه شریف واقع
 است حیات و نوش و آردار و هر که به نیت خالص استغفار میکند چاقی و تندرستی
 اگر چه پیرایه صد ساله باشد این امور واقع است که در حیرت
 و در آید هرگز در فتنه و بسبب لغو را درین گنجایش نیست اکثر محتاجان
 و آردمندان از نزدیک و دور می آیند و ازین تبرکات مشرف شده
 بمقاصد و مطالب خود میسرند

تذکره سبک و شرم

در بیان بعضی از احوال که است ناکل خلفا کلماتی در صورت عارضی از آن حضرت
فائز از منزل روایات و کاشفان اسرار حکایات چنان فرموده اند که خلفا اکملین
و کمترین حضرت غوث ثانی بسیار بودند چون زمانه ایشان نیافتیم و نیز حالات ایشان
کسی نمیبیند مگر در این بیان قاصد نیامد و لکن از روایان راست گفتار حکایان
در یافتیم که یازده تن از خلفای حضرت غوث ثانی در تبعه ابدال و او در اشتهادیه
از نقیای دوران شدند و صاحب کشف و کرامات و خرق و ادا و دستقامات
و صاحب حضوری مجلس شریف نبوی و موصوفی و حضرت غوث اعظم بودند بسیار
کرامات با برایت از ایشان صادر شده اگر کسی جمع کرده بجزیره درآورد و در
ریب یازده کتاب دیگر ترتیب یا به گزین فرهم میرد از بیان حالات حضرت
اولاد غوث پاکست در سبک و شرم و کمترین شریفین حضوری پیش غلیظه بود

هنوز آن تبرک موجود است

تذکره سستی اقم

در بیان تبرکاتی که حضور عالی حضرت غوث ثانی از بغداد و شریف
پاچه و آرد و در حال پیش حضرت صاحب سجاد و منوچهر و سرتی
حافظان آثار قدسیه و واقفان احوال با ضعیف کنوز اخبار یا نشانرا چنان نشان داده اند
که چون سالانه خاندان قاورمی و نقاده و دو و مان زراتی حضور عالی حضرت غوث ثانی
تشریف ده میداد و هنگامی که تبرک شریف از بغداد و علی همراه آورند یکی شد تبرک

و سیادت ایشان که از سوا سیر و دستخط سادات کرام و علمای عظام و اولیای عالم
عراق و بغداد و ممهر و مرین و بوزار طهرانی شاه و الاجاه آن زمان سبیل و مکمل در این غنیه الطایفین
و فتوح الغیب فیض قلبی عظمی که است مہد نایب و وضی و خلیفہ شہ اولاک نیست
محبوب پاک و یکی سبجہ مقدسہ آن قبلہ سبوحیان موقد و سیان و کعبہ تبیین خوانان
زمین و آسمان یعنی حضرت محبوب سبحان قضا علی کرامتیکہ اندہم ہیچہ مقدسہ و جودہ
خارج از حد و حضرت بیانت در از الہ امراض مشورہ و وقوع اسقام مختلفہ تاثیر کسیر اغنیہ و عجز
سبحانم و در بارہام شد و در گرفت و لکن بجز خود و دستیاب شد یکبارہ گرم شد و بعد شش
زیر تکیہ یافتہ شد و یک بار دیگر گرم شد و بعد شش ماہ بفرش پاکبسیار گشت و حالانکہ
هیچ رقیقہ تفحص و تجسس از آن سبب نگذاشته بودند و لکن این زمان ہیچ نشانی از آن رقیقہ
بارشی شخصہ از اغوا سی شیطانی آن سبب شکر را بدزدید و فی الحال با فرض شگونگون بتلاک کردید
آخر چون نوبت بجان رسیدہ خود را پیش صاحب سجادہ رسانید و چنین اعتراف
بر زمین عجز و نیاز نہادہ استدعی عفو چو آنم خود کردید و سببہ سبب را باز پس داد و بارہا
رشتہ اش کستہ شد و نظم روین و انہایش بدتر شدہ بدل شد و ایضا سببہ سببہ
و تارکی شبت تلاش و تجسس ہم دست بند و لکن چون بقدرت قائل الا صباح طہا شیر
صبح طلوع نمود و انہایش کیجا مجتمع یافتہ شد و با وجود انقضای مدت مدیدہ آب و تاب
و انہای عقیق البحر و مرغان آن سبب الی الان کما کان باقی ست اصلا بر و تخیرون راہ
فتیافتمہ است و بوجہ کنگی و انہایش اشکستگی لاحق نگردیدہ و در کتب مستندہ ہیچ
است کہ حضرت تاج العارین ابو الوفا سید بخت غوث اعظم مدیرہ نموده بود و در آن زمانہ
و انہایش خود بخود گوش میکرد و صدہا کرامات دیگر از او شاہدہ میشد کما فی قلا و شد
انجو اہر قال عمر البزاز فکان من سببہ الشیخ ابی الوفا الی عطاھا کسیدنا الشیخ
عبد القادر اخذھا کسیدنا الشیخ عبد القادر علی ارض تد و وحدہ کعبہ حبہ

تعالیای همین بسیج خواهد بود و در اینقدر خوارق و کرامات همچو عصا بپایندگی از بسیج
 هیچ یکی از اولیای سابق و لاحق نشنیده ایم از عمر زار منقول است این
 خارق بسیج تاج العارفین چون نهدای بر زمین آن مقتدرانه وانه ذکر سیکند
 هفتوز این تبرکات ثلثه پیش او لا و الحمد و حضور عالی نمود دست بر که از ایشان بجا آورده

میشود تبرکات طبیبان حواله آنحضرت میشود

ذکر سی و یکم

در بیان روایات ضروری که هر کلاس از این روایات

در بی سببها و اولو لا است

جوهر بیان بازار روایات و نقادان دارالغیار حکایات چنان آورده اند که حضرت سیدنا
 غوث ثانی رضی الله عنه در حالت عمر بیکه عمر شریف آنوقت از نصف تجاوز کرده بود
 یا که شاید ثلث باقی مانده در یازده صدی بجل داری نه از بیان از بیست و از شریف
 قشرب فراموشند و نگاله شد بدین جنت بکنامی این دیار از حالات
 ریاضت کسب کمال آنحضرت کما حقہ مطلع شدن نتوانستند که اکثر همه عمر شریف
 در اشرف البلاد بغداد انقضایافت و وقت محنت های شاقه در ریاضت
 اوایل عمر است نه آخرش که این وقت راحت و فراغت و در و در کشت نیست
 نه محنت و مشقت بر دوش کثاری کردن و چونکه جنت هدایت خلق باشد پیوسته
 سیاحت و گشت اندند و یکجا قیام نفرمودند و بوقتیکه در بنگالو کث قیام فرمودند
 آنوقت اخیر نو دوران حیات مستحار قلیل مانده اند از یاده ترا حوال آنجناب
 معلوم نشد و بیشتر است درین دیار وقوع نکرید و در ندر آنکه از ابتدا عمر شریف

تصرفات و خرق عادات جابجا سرزده اگر کل دریافت شد سه و در حیرت مجری زاهدی
 بلا تصنع خن کتاب مطلق مرتب گشتی آنچه که هست گذارش یافته فقط همانقدر است
 که از کتاب مستطاب رساله ذاکر به دریافت نمود و چهار روایت دیگر که زبانی خواص این بار
 شنیدیم تنبیه را مایه جناب مستطاب ولایت پناه حضرت غوث ثانی درین بار
 قدم رنجه فرمودند بسیار اولیا را از اقطاب و انبیاء درین دایره هند و بنگاله موجود
 بود و کسیر رسول خدا را که همه سرطانت و انقیاد بقدم شریف آن غوث
 قیامت و سلاله اولاد حضرت غوث اعظم مالک الرقاب بعجز و عقیدت نهانند
 و به فضایل و مناقب آنحضرت قائل و مقهر شدند چون نباشد سیدنا حضرت غوث ثانی
 علامه اوصاف و فضایل ذاتی و بهر روشی و درجه شوقیت و محبوبیت و فرویت
 و قطبیت و غوثیت که داشتند از اولاد امجاد حضرت سلطان الاولیا مالک الرقاب
 رئیس المجتوبین بودند و این فضیلت از جمیع فضائل اکمل و افضل است که دیگر یارین مقام
 شریک نیست لهذا فرید العصر و وحید الدهر بودند و سرآمد و لیای وقت خود علماء
 و فضلا و فقها و مجتهدین و معقولین و متقولین و غریبا و امرا و فقرا و اولیا همه این دایره
 هزاران هزار بلکه بعد و شمار از آن جناب ولایت آب استفیض و مستفید شدند
 و ذات باریکات آنحضرت جامع اخلاق محمدیه و اشتقاق بر تقوای پیوسته آنحضرت رضی الله عنه
 بمحصل حال و مثال ترتیب میفرمودند و لکن سماع و فرامیرا که خلاص طریقه خبر گمان
 قادرینه است در این و خلیفه بود فقط بعد قدرت قرآن و در و خوانی فویش آوازان
 نعمت و منقبت شریفه میخواندند و تعلیم و تلقین میدادند و چون میفرمودی که آنچه که
 از فتوحات دیگر فائز آن یا بشش ماه میسر میشد و در پنج بشش روز بلکه بشش ساعت
 زیاده تر از آن حاصل شدی و اکثر زیارت حضرت احمد مختار سید البر و انبیا است
 و اصحاب کبار و حضرت غوث اعظم محبوب پروردگار در مجلس شریف آن فرموده کار فی تعالی

و عن ابائنا الکرام حاصل شده بلکه آنحضرت این رتبه و وقار بعضی خادم درگاه خود گرفتار
فرموده اند تاریخ وصال آنحضرت از قطعات تاریخ ظاهرست و در شهر غریب اصفهان غائب
در شب جمعه چنانکه شنیده ام واصل حق شدند آسمانی شریف بعضی بزرگان این غایت
که تبرک بپا بجایست و حال آنکه سولد ناگاه ایشان عراق عرب است هیچ قباحتی ندارد زیرا که
نام نبی و شریف که در اصل باغ داد بود خود و بجایست و هنوز بسیار بزرگان که در بغداد و غیره
و حمایه شریف اند آسمانی متبرک ایشان بعضی به ترکیب بجایست بعضی بالفاظ بجایست
اگر موقع دست او انشاء الله تعالی آسمانی متبرک ایشان در آخر کتاب درج خواهم کرد
آنحضرت غوث ثانی رضی الله عنه با وجود آن کشف و انوار صدر عیوب حاضرین
مخفی القدر است بلکه ایشان بدانست خود را از حضور عالی مخفی نمیداشتند هرگز از اظهار خودی
از بعضی اوقات برای هدایت و تعلیم بالا خفا متنبه فرمودی که در خدمت حضرت اولیا
اینچنین خطرات ناشی از افعال بیجا برنگزینید گواه گاه تجا بل عارفانه هم بکار میروند
و حسب آداب شریع اظهار نمی فرمودند و لکن قلب منیر آنحضرت جام جهان نایاب
اینکه خدا نیاورد هیچ وقت هیچ چیز از مخفی نبود و نیست و آنحضرت منیر و شایسته
و در هر چه تصویب داشت شوق غوثیه بودند که هر یکی از حاضرین حضرت خود را از دیگران آنحضرت
مستحب آید می پنداشتند اگر فاسق و فاجر و مجنن یا آنحضرت داخل شدی تا سب
بر آمدی و در زمره جماعتین در آمدی جناب غوثیت آید حضور عالی حضرت غوث ثانی
سید حسنی حسینی بودند و از حضرت غوث ثانی تا حضرت غوث آفاق سید ناظم الزرقانی
بزرگان از جانب است و ام سید حسینی حسینی اند و بزرگان اقارب آنحضرت بعضی در بغداد
نشینند و بعضی در حمایه شریف رفتند و بهما بجا اقامت گزیدند و بجا اقامت مفصله
ایشان در بین عجا و غیره ممکن نیست که در زاد و جدای و بجا ای و بجا ای و بجا ای
چنانکه در حالت حیات آنجناب ولایت آید از برکت انعامی متبرک آنحضرت شایسته

بعد و صبا این نیز بخوان طغور جاریست و نیز گمان خاندان ذاکر به یادم علی سبیل الاتقارم از آب کلام
بیعت گردید و هرگز دست پیش گیری نکشادند و هیچ امری محتاج دیگر نشدند و هنوز
نمی شنوند و این طریقه یعنی بیعت از والد خود کردن و خلافت و نعمت از بزرگان خود گرفتن
و محتاج دیگری نشدن از حضرت پیران پیرالک لرقاب بلکه از سولای کائنات
تعالی الان جاری و ساری است هر که خلافت و نعمت قادر به تعالیه حاصل نمائست
از والد خود ساخت اکثر مردان و خادمان آنجناب به اعمال ستخابه و کشتن القیور
و کشتن القلوب و مراقبه و شایده و سحاشقه و معاشقه و بدوئی سیداشتن حضرت
مالک لرقاب قطب الاقطاب قطبیت تمام خلق با آنجناب عنایت فرموده بودند
و ولایت آنجناب در هر ملک و دیار بود که از هند تا بنگاله و اورسیه و سیب و ایلیای هند
محتاج با شخصیت بودند و چون نباشد که جدا عظم آنجناب مالک جمیع ملک خدا بودند
چه عجم و عرب چه یزد و چین و آسمان و ملک و درند و انسان همه بنظر فرمان آنحضرت بود
چنانچه ارشاد میشود **بَلَاذُ اللَّهِ مُلْكُهُ تَحْتَ حُكْمِي** نه پس صاحب اوده
اگر مالک هند و بنگاله و اورسیه شدند چه جاست تعجب است بلکه آنجناب وارث
حقیقه و الراجح خود شده ولایت تمام غرب و عجم در تحت تصرف خود آورده که هر
ولدارش پدر خود می یابد انشاء الله تعالی تا قیام قیامت این طریقه با ولاد آنحضرت
چنانکه حالا قائم است جاری خواهد ماند **اَفَلَيْتَ شَمْسُ الْاَوَّلَیْنِ شَمْسًا**
اَبَدًا عَلٰی فَلَاکِ الْعَالَمِیْنَ لَا تَغْرُبُ و آنجناب ولایت انسانیت صفت
آبائی خود با کافران خواه حاکم وقت باشد یا غیر آن ملاقات نمیداشتند و هرگز
ایشان را بدر بار خود دستوری حضور می نمیدادند و با امیران بغیر مریدیم همین حالت
بود و این طریقه شریفه هنوز در اولاد امجاد آنحضرت جاری است با این همه استغنا
اتم آن غوث والا هم همه عالم بخاک بوسی آن آستان عرش توانان جاضر می آیند

و بویان خال مضمون این شعر را عرض میداشتند **س**ه سه خاک رست قبله
 آنال بهمه **ه** وی کوی تو هست کعبه اقبال بهمه **ه** العام تو عام ست چون تو خورشید
 نازان یافته انتظام احوال بهمه **ه** و بلند واصل بحق شدن آنحضرت اکثر و بسیار
 کمالین فرمودند که روحانیت آنحضرت جسم خود را به مقام روحانی رسانیده و جسم خاکی
 آنحضرت سراسر نورانی گردیده اند تعالی آنحضرت را اختیار کامل داده است تا بدون
 مطلق گردانیده که در هر زمان و هر مکان با هر کسی که خواهند به هر چه و شوم و آوار گشتند
 و اگر خواهند باز به دنیا مثل سابق بود و باش کنند تا از آنیکه خواهند این از خصائص حق تعالی است
 عام و بسیار این خصوصیت خلقت انبیا بیشتر نیست اکثر بعد وصال شرف زیارت
 جسمی آنجناب را در پایتبه انداخته بودند کار علی حسن جداست قدس سره ساکن پیشگاه
 ضلع بردوان که ذکر ایشان بزمه خلقای حضرت مرشد نارضی شد عند کتاب کرامات
 آنحضرت خواهد آمد ان شاء تعالی میفرمود که من اکثر اوقات هم در کتاب حاج سجاد
 افاض علینا فیوضه در شکاکوت حاضر میباشتم و وقت معینه خود را بخدمت گذارتم
 و و پاس از شب بیدار شده فارغ از خواب میروم میباشتم پس گاهی به حسب که
 ترسیدم در اثر شریف است و گاهی بهر شریف یا شتال در آتیه و شتابه میروم و آخر
 و بلا تانم حضرت فوت ثانی را با جسم ظاهری میدیدم و شرف زیارت آنحضرت شرف
 میبستم میدیدم که بالباب بگذاشت و شور و غلین چوبی گاهی در سب سواره و گاهی پیاده
 تفتیح کستان از هزار پاک تا بمسج شریف زمان خزان **س** سه سه رفته
 شرف قدم بوسی بارها و یافته ام از بس پاسی مبارک حرارت غریبی جسم پاک
 که لازمه حیات جسمانی است معلوم و مجسوس میشد گویا ارشاد حیات النبی که هم
 در قبر شریف خود حق و قائم صحیح و سالم اند یافته بودند و جسم مطهر مثل ارواح طیبه الطهات
 و انطف گردیده و تن مبارک پاکیزه و صافی تر از جان باشد اکثر تا ویرت شاسته

جمال پاکمال میگردد روح و روان خود را طراوت و تازگی می بخشیم و پاک می شویم
 سید علی اصغر صاحب قادری قدس الله سره الباری بهم پیغمبر بود که اکثر از زیارت
 دعوت ثانی مشرف شده ام و آنحضرت را با جسم ظاهری برای العین دیده ام
 و همچنین بر وز عرس چهارم خود ظاهر شدن آنحضرت با جسم ظاهری بر مشتاقان
 و مشرکان به بیعت کردنش گواهی است و مشهور چنانچه بیان آن پیشتر گذشت و همچنین
 بعد از صلح حق شدن آنحضرت بشب سو می از روز وفات دست مبارک آنحضرت
 از فراغ پاک بیرون آمدن و قطب ربانی حضرت صاحب سجاده زاینده حضرت خاتون
 فرسودن فیلیل قومی بر حیات دائمی مع الجسم آنحضرت بود است و حدیثی معتبر است
 كما قال عز وجل وَلَا تَحْسَبَنَّ الَّذِينَ قَتَلُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ أَنَّهُمْ أَمْواتٌ بَلْ حَيَاءُ
 عِنْدَ رَبِّهِمْ يُرْتَقُونَ فَرِحِينَ بِمَا آتَاهُمُ اللَّهُ مِنْ فَضْلِهِ وَيَسْتَبْشِرُونَ
 بِالَّذِينَ لَمْ يَلْحَقُوا بِهِمْ مِنْ خَلْفِهِمْ أَلَّا خَوْفٌ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ
 كَيْمُتَبَشِّرُونَ بِفَضْلِ اللَّهِ وَفَضْلِهِ وَإِنَّ اللَّهَ لَإِيذُنِيُمْ أَجْرُ الْمُؤْمِنِينَ
 وقال عليه الصلاة والسلام إن أولياء الله تعالى لا يؤمنون ولكن يؤمنون
 من دأبهم في داره و دیگر تصرفات نذر پاک بجهنم مراد است و بر آید ساجات
 بسیار چهار پست نمودن و مجذوم و مبروص را یک چلبه با نافع حاضر شدن و شب و روز
 قیام نذر مبارک کردن آنکه عظم است هرگز نمیرد و آنکه دلش ندهد شکی نیست
 به خیر و ناله و ام و آنحضرت حسب سنت آباء خود گاهی زانو نشسته و دست
 تقدیم بر روی اگر کسی نذر میداد بی خادم از زیر مصلی بر سید اشقیه بعد وصال حق شدن
 آنحضرت افضل الخلفای آنجناب صاحب سجاده حضرت سیدنا و مولانا قطب
 سید شاه فیصل علی القادری قدس الله سره العزیز و رنگ ارامی ولایت شده
 قدم تقدیم پیرو مرشد و خسر و عظم خدمت سجادگی و بزرگی و سر رشته عبادت بندگی

نیکو انجام رسانیدند و هزاران طالب خدا را به شرف مقصود فائز گردانیدند چنانچه
ششم از حالات این قطب سیزدهان بخوبی تطبیق کتاب باختصار نعمت گذارن و خواست

نکته لطیفه

فیض و برکت یازدهم شریف حضرت محبوب پاک و دوست داشتنی آنحضرت
این عده و یازده را مشهور نیز دیک و دوست و معلم هر ذی شعور پس این نکته را
باید فهمید که ولادت و هجرت و رحلت حضور عالی حضرت غوث ثانی حبیب غایت محبوب کمال
تعبیت حضرت محبوب سجانی شکل یازده صدی واقع گردیده و بعد از اقامت سنگ گدشت
هم صورت یازده سال بحالت حیات بودند سچان دند و سجده و هجرت کردن آنحضرت نیز
از بغداد و سحلی به هند و بنگاله از کمال تبعیت اجداد و مجاور خود حضرت نبی کریم و حضرت شام
بود چنانکه آنحضرت از کلمه محفله بدین مشهوره و این حضرت از جیلان شریفین به بغداد و سحلی
هجرت فرمودند حضرت غوث ثانی هم همان بسنت آبای گرام را بجا آوردند و حالات
مفصلات آن حضرت غوث ثانی بشجره کلانی که در هنگام حضرت فرمائی از بغداد شریف
همراه آمده بود مندرج در سند مجست و در اینجا بخوبی طوالت باختصار بپیداختگی از آن
و نهدی از بسیار و شتی از خروار و خیر تحویر و تسطیر می آید که وی رفی الله تعالی عنده
بسال یازده صد یازده هجری قدسی که عددش از لفظ (مشهور) ظاهر است و عالم را در
بها که امکان ظهور فرمودند یعنی متولد شدند چنانچه قطعات تاریخ ولادت و وفات و غیره
مفصله الذیل مشربان اند و در بعضی از تعالی عنده بنحیب الطریقین و صوفیین
مثنی حبیبی اشرف سادات و افضل این بیست طریقت و عالم ربانی بود و چنانچه حقا
و بهر این علم ظاهر و باطن را رسیده و متجلی بودند و علم و عمل با نیکو و سید استنباط
و بر جاده شریف نجران را سنجاق قدم و مستحکم کردند که گاهی که از شریفین و کربلا

ہر دم و ہر آن با تبارغ سنت بہترین مشغول می بودند و دمی از آن فرو گذاشت
نمیفرمودند و با وجود عالم فوق و شوق و وجد و مستی با سبب باوہ نقای پروردگار
و باو صفت طاری بودند حالت استغراق نورانی فرض و واجب و مستحبات
شرعیہ از مستحبات ہم گاہی چیزی ترک نفرمودند حتی کہ مجازیب را ہم برای او اسے
نماز پنجگانہ جہ فرمودی و اندرز و نصیحت بر شہادت شریعت ہمارا نمودی

شجرۂ عربیہ

سید ناو مولا ناسید شاہ ابوالحسن ذاکر علی القادر
البغدادی الحسینی الحسینی رضی اللہ تعالیٰ عنہ تلقن عن ابیہ
و شیخہ سید شاہ ابی محمد مولا ناعبد القادر عرف شاہ
عبد اللہ الجلیل فی القادری تلقن عن ابیہ و شیخہ سید شاہ
مولانا عمر معشوق اللہ القادری تلقن عن ابیہ و شیخہ سید شاہ
مولا ناہد ایہ اللہ القادری تلقن عن ابیہ و شیخہ سید شاہ
مولا نا احمد القادری تلقن عن ابیہ و شیخہ سید شاہ
عبد الجلیل القادری تلقن عن ابیہ و شیخہ سید شاہ ابراہیم
القادر تلقن عن ابیہ و شیخہ سید شاہ شرف الدین القادر تلقن عن ابیہ
و شیخہ سید شاہ احمد المذاہبی القادر تلقن عن ابیہ و شیخہ سید شاہ
قاسم الدین القادر تلقن عن ابیہ و شیخہ سید شاہ علاء الدین القادر تلقن
عن ابیہ و شیخہ سید شاہ بدیع الدین القادر تلقن عن ابیہ و شیخہ سید شاہ
شہاب الدین القادری تلقن عن ابیہ و شیخہ سید شاہ
احمد الثالث القادری تلقن عن ابیہ و شیخہ سید شاہ

قاضی القضاة مولانا سید شاہ شمس الدین شیخ اویسی کرمی پور لقا
تلقن عن ابیه وشیخه الحافظ و مولانا تاج الدین غوث شاہ فاق
سید شاہ آبی بکر عبدالرزاق القادری تلقن عن ابیه شیخ
امام الشریعة والطریقة والحقیقة والمعرفة مالک قاری لیاہ اللہ تعالیٰ
حضرت محبوب سبحانی قطب ربانی سید محی الدین شیخ عبدالقادر
الجیلانی الحسینی الحسینی علی نبینا وعلیہ الصلوٰۃ والسلام
تبرین یاد کہ از حضرت غوث ثانی رضی اللہ تعالیٰ عنہ تا محبوب پاک علی حد
وعلیہ الصلوٰۃ والسلام ہفتادہ واسطہ میشود و چنانکہ درین دیار یازدہم شریف مشہور
و معروف است و ریندا و مغلی ہفتادہم شریف محبوب پاک ہم سہمین ملوہ جاری است
پس وی رضی اللہ تعالیٰ عنہ اگر است و شرافت یازدہم و ہفتادہم شریف ہر دو مکرم
و مشرف شد نداین نکتہ ایست پس باریک رہا این نسبت را اولیاء را

خوب میدانند و قد رشتن بوجہ احسن می شناسند پس

ذکر سہی و دوم در بیان سجادہ نشینی حضرت علیہ السلام برحق و
وارث مطلق حضرت غوث پروانی قطب ربانی سبقتنا
و مولانا سید شاہ طفیل علی القادری الرزاقی البندہ و سید
الجیلانی ثم البیروانی بعد و اصل حق شہدن حضرت غوث شاہ
سلطان زمان فی سیدنا و مولانا سید شاہ ذاکر علی القادری

الرزاقی البندہ و فی الجیلانی رضی اللہ تعالیٰ عنہما

مؤرخان و قهر پاریشه و حاکمان حکایت ویرینه شرح حکایات صد اقامت آیات را
چنان پرداخته اند و شاهد معانی بر منصفه شده و چنان جلوه داده که چون بعد از
حضور عالی حضرت غوث ثانی علیه الرحمون الربانی جناب الامتساب خلیفه حق
و ارث مطلق اعنی قطب زمان مولانا وسید الشیاه طفیل علی القادری الرزاقی
الاکبری البیدادی الحنفی الحسینی قدس الله سره السامی سجاده نشین و سید گزین
رشد و هدایت و تلقین ولایت شدند و صلاح و فلاح و فلاح و فلاح
و مریدان خود را در داده ابواب فیوض و برکات پرورده عالمیان کشت و زرع و ملک
هستند و بنگاله را مثل هم نیز گوار و خسران دار غوث حضرت غوث ثانی صاحب ولایت
و قطب هند و بنگاله از فیضان توحید و تلقین سیراب و مال مال نمودند مردم را طاعت
و کثافت رجوع آوردند و بطل ظلیل آن سلطان جلیل مستان و مستقل شدند و انقیاد
بر استان فیض نشان آن خلیفه بر حق و قطب دوران نهادند و کرامات و انوار
بر میان جاننا بستند غلامان قدیم یعنی مریدان و متقدلان خاندان و اگر چه هم
شرف بهیت جدید حاصل نمودند در ولایت کرامت مقام عالی و بی طوفی شدند
و مثل حضرت غوث ثانی به تربیت و تلقین و هدایت راه یقین و کیتاسه عالم بودند
و در شریعت معرفت طریقت و حقیقت قدم بقدیم پیروا با و احدا و کرام علیه السلام و با وجود
این همه زهد و عنایه و فقار ریاضت و مشقت و علو مقام ولایت مزج شایان و سامان
امیران داشتند که چون سوار میشدند خلق پیشاپایه پا در رکاب شریفش میدویدند
و حکم شاهیه را پیش آنجناب بر میداشتند و تقاریر سلطنت مینوختند و طرقات و اوقاف
عظمت و شمت اسلام را بر دل خلایق متکین مینمودند و چاکران قوشر خانه جانوران را
که آنچنان جانور در قدش نه سلطان وقت هم نبود و همراه رکاب می بردند آنحضرت
تسبیح را هم که خود یعنی بغداد و شریف بر اسپان تازی اکثری نشسته اند و احیاناً

حسب رواج مشایخ هند بر پاکی هم جلوس فرموده اند و جااست طاهر بی هم بعنایت
 داشتند که ناواقفان از اسم و رسم آنجناب نیز معازیرت می شناختند که هرگز
 پیر آسمان ریاست و شرافت و چشم و چراغ خاندان امانت و سیافوت خوانند بود
 اگر چه سکنه بنده و بلی چه رجال و چه نسایم به خوشگلی و ثواب و سورت پیشوایان اولاد و اجاد
 خسر و نیند او اعنی حضرت نفوس اعظم محبوب رب العباد و لکن این حضرت بعنایت
 حسین و جمیل و سیر پانور علی نور بودند ریش مبارک و محاسن شریف بان حسن و خوبی
 که هر که دید جان پاکش ضعیفان و ام سنبالین گردید و در عتقوان جوانی عزم آورد خود را
 در عقد نکاح آوردند و از قضا سب زبانی بعد مروری آن حلیه جلیله جلست قراب
 فرودس برین شدند و از اولاد و کوز و اناس بیج عقب نگذاشتند بعد وفاتشان
 انار الله بر بانها باز باطراف و روان در قریه که ناشی معلوم نشد از وارج فرمود و از پیران
 دو فرزند و بلند زینه مشول شدند یکی از ان دو گوهر گرانمایه که بنام نامی سید شاه اسد علی القادری
 موسوم بودند خلیه قوی و شهر و رور بودند گویا شجاعت و شهامت بارش جدا علی
 خود حضرت نولای کائنات امیر المؤمنین بیون المسارین علی علیه السلام یافته بودند
 که پهلوانان زمان و شهر و ران دوران پیش آن شیر شجاعت از و بها ضعیف
 کمتر بودند فی المثل اگر ستم هم پیش نیچ نهادتش در آن سب از آن که کمتر بود
 چنانچه پارسه پهلوانان که خود را تهنیت زمان سید است سیرت قابلیت بر داشت
 و از یک مشت آنحضرت چنان بر زمین افتاد که تا قیام قیامت دیگر نخواهد
 و چون این خبر گوش گذار حضرت خلیفه برحق و وارث مملکت قطب ربانی گزید و پادشاه
 فرمود که این جدا می چرا آهن سید ظهور بر گشت روز سه چند از بدو عاصی حضرت
 نگذاشته بود که آن فرمان حسن و خوبی بهماق جدا که قرار اند و آن قوت و خوبی و حسن و خوبی
 بر پا و اولاد از آن کرده و پشیمان شده بر پای پاک و الراجد خود را افتادند و بس

اخلاص باطنی توبه واستغفار نمودند و ریاسه رحمت حضرت خلیفه برحق بچشم
 و دست شفقت بر سر فرزند خود نهادند و از انقباس متبکیر و لعاب بین شریف خود کار
 دم عیسوی و آب حیوان پرورند آمدند اکبر غضب حضرات اولیا بر آئینه صبر
 است و است و در همچنان شفقت ایشان رحمت رحمان کبریا فی انجازه این وجه ثانی
 و فرزند را در چند راعقب گذاشته هم حالت فراسه فروتن برین شدند و در جو رحمت حق
 پیوستند که ثانیة نوبت عقد مصاهره در پیونگر با سیده عارفات عمده صالحات
 بنیت محرم اسرار علام الغیوب صاحب مشرب مذوب واقف ازهای حق و عجل
 سیدنا و مولانا علام علی القادری السهروردی القشیری رحمه الله تعالی افتاد
 چنانچه تفصیلاً در ذکر آینده می آید انشاء الله تعالی - در زمان فیض توانان این حضرت
 اعنی حضرت خلیفه برحق هم طالبان هزاران هزار بلکه بیشتر از مردان و زنان
 فائز منزل فقر و عرفان شدند و با وجود کتمان حال و نظر راستکار گرامت عسدریده
 و خوارق کثیره از این مجمع کمالات و مخزن کرامات سر بر زده دویست و روایت گردانیده
 انشاء الله تعالی بیان خواهد شد اندک از بسیار و مشتت از ثرو است با وجود قوت
 و تحمل شرح بان کثرت که در مدرسه و خانقاه و دیارات وار و صادر و او و دوش فقرا
 و مساکین میبودند و جز این نتوان گفت که مالک خزانة دقایق الیه بودند و فقره را
 از دست پاک خود مثل آبا و اجداد خویش برگزیند میفرمودند و خادم حاصل نموده
 میرفت علی مرحوم میفرمود که زود فقره از درایم و دنانیر بخیه که بفتوح می آمد خواه صد یا
 یا بیش از آن حضور عالی حضرت ولینعت گاهی از قدم پاک هم میس نمی فرمودند
 تا به دست خسته میرسد تا نادان برسد اشتیم و صرف میکردیم نظر هم بان پسند
 نداشتی حساب و کتاب را که سپرد و باز با او بود ایم که از یکصد روپیا و از
 سه چهار صد روپیه و دیده است و از طعام یک کس صد کس سپرد و ده و از یک صد

هنوز کم نشده و بسیار مریدین حضور از و کور و انات از یک توجه بمقام قنای فی الله
 رسیده اند بلکه ادنی ترین مراتب مریدین آنحضرت قنای فی الله شدن است
 بمقام متوسط و غنی را چه گفته اند یک مرید آنحضرت را این عالم دیده است
 ز سبب بود صانع عابد و ذوات خدا فنا شده اگر گفته ز دیده آمده است لفظ اعتدال
 بآن جسم کرده و گفته ز دیده الله آمده است همچنین در هر کلام چنانکه هر دو الله گفته است
 و بکر الله خورده است و کذا اگر چیزی نوشته یا قرائت قرآن شریف فرموده است
 فقط لفظ الله از زبان و قلم بر آید و خلفا و حضرت بسیار بودند و اگر از ایشان
 و اکمل آنها نور بصیرت و محبت جلالت بنای خداوند قطب کرم عودت و مقام پیرم و مرشد
 می شدیم بودند که الا بن سکرانی است و اولیای سید معاصرین بالاتفاق قائل بودند که حضرت
 قطب ربانی را رتبه قطبیت و فرویت مسلم بود و این جمله را از جمله کلمات آنحضرت را
 هم بمقام قطبیت علی وجه الکمال حاصل و صاحبزاده فخر سلف و خلد ایشان شریف
 اعلی حضرت بوجه غایت قنای جدا مجبور و حضرت مالک الرقاب از دست نام و الود
 هم تجا و ز فرمودند و همین انتهای مقام ولایت اولیاست حالات و صفات آنحضرت را
 بکتاب دیگر مذکور خواهد شد این رساله و جیزه گنجایش آن ندارد و حضرت قطب ربانی
 اکثر اوقات محفل حال و قال ترتیب میدادند و گفتن نه بر طریقه و طریقه شایسته آن بودند
 که آنروزنا شروع شمل قوالی و غیره را راه میدهند بلکه بر سنت سید حضرت نور محمد
 جد کرم خود که اول قاری چیزه از آیات قرآن مجید و فرقان و حمد و ثناء می کرد
 بعد از آن تنه چید از خوش آواز آن نعت نبویه و منقبت ترغیبی که در شوق و شوق
 میکردند و از توجه آنحضرت عیون عشق الهی منفوش شده و بر پا می نمودند و چون
 و کیفیت و سنت و ادب که صد هزار تنم جنت و جیش و جیش و جیش و جیش و جیش و جیش
 چای و قهوه را در مجلس شریفش فضل نبود و مجال کسی نبود که از شایسته بدو شرفی طلبد

و بسیار مقام و شرف و استعجال کرده شریک محفل شریفش شود و اگر احیاناً کسی از شقاوت
و غوایت خویش بجهت و استعجال قلبان کشید فی الفور سراسر خود را سید
یلا اسباب ظاهر و باطنی سحت مبتلا گردید پس ذکر شراب خوری و تاریخی و شکی
چرا باید کرد و یکی از خصائص استعجال این است که بعد واصل بحق شدن بیرون شود
و عجم نیز که از خود فیض و نعمت حاصل نمودند این خصوصیت بدیدار اولیاء است
چون اگر استعجال شیخ قبل تکمیل تربیت واقع گردید و در فیض غایت باقی ماند بجای دیگر
رفته اند و تکمیل فرموده که لا ینفعی علی من تتبع کتب السیر و التواریخ و حضرت قطب
بعد و فعال پیرو شد خود بر قهر شریف استعجال حاضر آمده و بهره خود مثل عالم حساب
حاصل نمودند چنانچه ذکرش در ذکر کرامات حضرت عیسی ثانی گذشت

ذکر سنی و موم در بیان برخی از احوال کرامت آل محمد و احوال فاضله
و مقامات با همه واقعات اسرار علام الغیوب ملک مشرب غروب
و تائید رازهای خفی و جلی سید نادر مولا ناسید شاه غلام علی
الدیوبی شمس الپیرنگری قدس سره المبارکی و تقریب عروسی
و خیر شکیب اختیار حضرت با حضرت قطب باقی علیه الصلوات و الرحمة

تازه کنندگان حکایات کهن و مشاطگان انس سخن چهره روایات را بدین صورت
از منتهی اندیشه و شایسته معانی را در جمله بیان چنان پرداخته که در او خرد و از ده صد
بیزبانی که از سادات و بلی که نام نامی و اسم گرامی استعجال سید نادر مولا ناسید شاه غلام
التمادی قدس سره المبارکی بود و بعضی بزرگان آنحضرت در پیونور هم بودند از

تحصیل علوم ظاهریه و باطنیه فراخ کنی حاصل نموده تن بسفر و سیاحت در دادند
 و گرد این عالم گردیدند و با وجود استطاعت سوار بر پاهای متعدد و پایاده رفعت
 یا بهشت حج باز یارنت مدینه منوره و نجف اشرف و کربلا سیه معلی و بقیع و شریفین
 او نمودند و سیاحت عرب و عجم و بنگاله و اتریش علی وجه الکمال فرمودند و اثنا سیه
 سفر سیاحت بار سیه حسب مصلحت غیبی و تقاضا سیه لاریجی گذرانیدند و در خط اول پیکر
 عرش نظیر سکن اولیا سیه کرام اولی الهی و الا احتشام بیست شهر و اربعه سیدنی پور
 گردید و در این زمان شعاوت اتوان ابن لابن سیدنا و مولانا سیه پید شاهر راجی البخاری
 اصلاً و المیدنی قوری مولداً المبروفت بچندین شهید صاحب صاحب ولایت
 بنگاله و اتریش مالک مقامات فاخره و کرات باهره ارشد خلفای سیدنا و مولانا
 سید شاه شهباز صاحب بهما گلپوری قدس شریک که حالات کرامت آیات
 این حضرات در کتب متعدد و مسطور و مذکور است حاجت ایراد ندارد و هم این
 وجیزه تمهیل آن نباشد قطب و صاحب خرد مست سیدنی پور بودند و رونق افروز
 آن شهر بیست و چهار چوکن این گوهر گرانه ای درج شرافت و بدر شیر برج و لایست را دیدند
 بحکم آنکه جنس باجنس گراید و ولی را ولی می شناسد قدر و قیمت آنحضرت را
 نیکو دریافته و بلا تامل و تحقیق ظاهری صبیح یلند نصیبه و را بقیع آنحضرت در دادند
 مردمان سیدنی پور درین قضیه کمال ناخوش شدند و زبان طعن در اند نمودند و گفتند
 که حضور با این شرافت و نجابت بزرگی و کرامت بلا و ریافت حقیقت چه فرموده است
 بدامادی قبول فرمودند آن قطب کبیر و شهنشیر یعنی حضرت شهاب صاحب برای
 اتمام حجت سینه چند را از سکناس سیدنی پور که هنوز اولاد ایشان در آن شهر موجودند
 براسه دریافت حقیقت حال روانه چو پور و ولی نمودند و فرستادگان تحقیقات واقع
 نموده همه بالاتفاق اظهار نمودند که سیدنا و مولانا سید شاه غلام علی قدس سره اکو

نجیب الاصلین شریف الطرفین سید حسینی هستند و از هر دو جانب یعنی جانب
 پدری و مادری سید والا نسب اند مردم چون این خبر شنیدند شرافت و نجابت
 شاه صاحب دهلوی قدس سره را نیکو در یافتند و هم یک شرف و روشندل و سیر
 این قطب سیدنی پور بعد از جان معبر شریفی الجمله به سناکت و از دواج
 و ادبی رسوم عروسی و کتختانی حسب الارشاد قطب الدین و غوث الا و تا د آن زمان
 ولایت پیرنگر متعلقه ضلع هوگلی و اطراف و اکناف آن دیار متعلق بحضرت حاجی
 حسین شریفین زائر مقامات علیهم عالم عظمی و نقلی واقعت رازداسه شفی و حلی
 سید شاه غلام علی قدس سره الولی گردید حضرت شاه صاحب معزالیه مع حلیه حلیه
 شریف فرمادند آن مقام شدند و طرح سکونت و اقامت در آن مقام ویران کردند
 پیرنگر در آن زمان آباد نبود بلکه سیدانے بود ویران خبر از صاحب دے که بنام نامی
 فتی و م الاولیا مشهور اند و در زمان سابق این حضرت هم ولایت آن دیار را سرور شده
 آمدند و بیخ آبادی نداشت و لکن مقامی بود و لکش و دله با با فضا س جاف و خوشنا
 قریب کفار و ریا از قوطن آنحضرت رونق تازه گرفت و مردم از اطراف و اکناف هم
 آن سیدان ویران را مسکن خود قرار دادند و خلق کثیر بدست آن دست گیر
 بیعت نمودند و زمره غلامان و مریدان داخل شدند حضرت شاه صاحب
 فرین دیار هم یک نکاح نمودند از بطن اول یعنی حبیب بنند و ضمیمه قطب سیدنی بود
 یک دختر نیک اختر متولد شده و ازین بطن ثانی سه فرزند از چند که هر یکی عالم
 و مایل ظاهر و باطن بودند متولد شدند نام نامی و اسم گرامی ایشان سیدنا و دلانا
 سید شاه کفیل احمد و سید شاه خلیل احمد و سید شاه جلیل احمد قدس سره هم بود
 جناب فیض تآب شاه صاحب قدس سره مدتی در از ابواب فیوض ظاهر
 و باطن تیر و سه خلافت آن دیار مفتوح داشتند و بر فاه حوالج عوام پر و افشند

و چون دریافتند که حالا نوبت سفر آخرت قریب است پسران خود را و وصیت
 فرمودند که نکاح دخترم یعنی خواهر علیا بی خود را بامروست کنید که از اولاد حضرت
 غوث اعظم علی حده و علیه الصلوٰه و السلام باشد و از اشرف البلاد و بخت و
 دیرین دیار رسد و اعلام جلالت و بزرگی بپذیرد و نام نامی آن قطب ربانی
 حبیب نیرانی سیدنا و مولانا سید شاه طفیل علی القادری باشد هرگز از کبر و
 مقام نگیرد و دخترم را با و سپرد از صلب پاکش خداوند کریم فرزند کسی بدخترم از وی دارد
 که امام الاولیا و مقتدر الاصفیا باشد و صیت کمال فیوضات و فتوحات و آوازه
 حسنات و برکاتش اطراف عالم را فرا گیرد و از ان قرۃ العین و مایه ناز جدیدین پسران
 و ریاست محبت از سینه سنگ دلان مخفی جاری شود و صد مادل مرده از انقا
 آن امام الفریقین زنده و پانیده شود وین از قد و شش و شش باز گیرد و کفر و بدعت از وجود
 باجودش محذول گردد و ظالمیان خدا از دشمنی ایشان با شاه و مراد و شش شوند و عباد
 از بدایتش بمنزل مقصود رسند و درین قرن آخرین مردم از فیض و برکات آن
 کیفیت خیر القرون قرن حضرت خیر البشر را نمایند و رونق و خوبی و برکت و نیکویی
 اجسار و مغان غوث اکبر را ببینند و در مقاصد و مطالب خود با بے هیچ مزاحمتی حاضر گردند
 نام نامی و اسم گرامی آن قرۃ العین امام الفریقین مقتدر الاطرافین قطب الاولیا و الاولیاد
 و الاولاد و الاوتاد سید شاه مهر علی القادری خواهد بود و در حقیقت هر سپهر و لایت
 و کرامت هم او نیست و چون وقت از بهوق روح پر فتوح حضرت شاه صاحب دیاری
 شم الپیر نگر می قریب رسید فرزندان خود را نوبت بنوبت فرمودند که بیره پانته پیش من
 بیایید و تقدیر با من بخود را باز نمایند ایشان یکی بعد دیگری بیره پیش من گذشتند
 قصد آوردن کردند و لکن از دست هر یک تشتت می پزیدین افتاده بشکست پانته نوبت

آخر روی بدختر نیک خوی خود نمودند و فرمودند

آنجهان بار امانت نتوانست کشید
قرعه فال بنام من دیوانه زدند

جان پدر شهاب رویه و سیره درست کرده پیشم آید خبر شما کسی نتواند که این سیره در او این صفت
برخواستند و سیره درست کرده پیش پدر زگروار خویش آوردند نه پاسه آن معطله باغزید
نه نشتری از دست افتاده پان خراب گریه حضرت شهاب صاحب پان را گرفتند
و به صفت تمام فاشیده تفلیش بدختر نیک اختر خود بدادند و فرمودند بخورید در این ولایت
بزرگان من سنت بنویسم باید که این ولایت را به سپرو می خود که بشارتش سالقا
واده ام بر سانی و بگوئی که اگر چه شما شاهراد گاشید پرده اسه نعمت کسی ندارد بهر چه شهبان
حسانه این شما هستند و لکن این بدیه جد فاسد خود هم قبول کشید از اسم المردین
والده ماجده خداوندیم پیریم و در شهر مقدم قطب نکریم و غوث مفتح علی حضرت سید
صبیح جناب شهاب صاحب دیلوی ثم السیرنگری قدس سره الباری هر می هست
که چون والد ماجدم ثقل پان مرا بخشید نه محض کم سن بودم ناهم یا فتم نهم که با فتم
والله آن پان نیز نه بهیچو یا نه ما ساین جاسان بود بلکه آن پاسه بود از نه بهیچو
خوشگوار تر خیمه پاسه بلکه برگ جاسان که سیر سیری و لیدین و سر خروئی کونین و این تعبیه
کرده بودند فرشتگان مقدس انولوی خوشش شام خود را معطر میکردند و حوران ششی
بر لطافتش خان سپارید چون باشد که ولایت گتخی ای عالم دوران مناسج بود فی الحبله
جناب شهاب صاحب بهین سه سپرو این دختر که چکتر را عقب گذاشته نهضت فرما
فروغ برین شدند بعد از ماسه و راز نظر انوار سبحانی محیط اسرار یروانی حضرت قطب
سیدنا و مولانا سید شاه طفیل علی القادری الحسینی الحسینی البغدادی قدس سره الباری
تشریف فرما سیرنگ شدند پیران جناب شهاب صاحب مرحوم انار ابد بر لانه چون
جمل جهان آرا سینه آنحضرت بدیدند نیکو دانستند که این حضرت همان مرد کامل اند
که حضرت والد ماجد ثنائش واده بودند حالا وقت آن است که خوانند خود را بر توحیت

این جناب به پیغم و از عهد و حیث پدیری بدو ایم و در خواستهای این امر با شخصیت و در
 و چون رضا یافتند و تدارک عروسی مشغول شدند و این تقریب بمنیت قریب الی صید اتمام
 و احتشام انعام نمودند و به مناسبت واداسه رسوم عروسی حضرت قطب ربانسه
 زوجه نیکو خدیجه خود را در شهر سیدی پور که مولد او و شقیقه آن بود و به خطبه بود و به خطبه
 طرح افروختند از قبلین پاکت این صاحب و لیه الیه ثانیه سید پور و تقریباً شدند
 اسیم گرامی فرزند اکبر مولانا و سید ناسید شاه اسرار علی القادری الزرقانی الذکری بود و نام
 نامی فرزند اصغر سید ناو مولانا سید شاه خیرات علی القادری و فرزند اوسط که در حقیقت
 بهان حضرت غرض و غایت این قصیده بسیار که بودند نام نامی و اسم گرامی آن هر سه عظمت
 و مولود صاحب و وارث ولایت انیس الیومین سیدنا علی بن ابیطالب عالم علم عقلی و نقلی
 محبوب رب عالم نبلی عاشق و معشوق ازلی سیدنا و مولانا سید شاه معری القادری
 الزرقانی الذکری بود و فرزندین مقام اگر اشاره بسوی نگشته لطیفه کنیم سرانجام بر عقل و جان فواید
 عینت کرده باشند آن نگشته لطیفه این است که عظمت و جلالت حضرت فخر السلف و الخلف
 اولاد اولیا و اولاد اصفا عالم علم عقلی و نقلی و اوقات استزاده و علی اعلی حضرت خدیو مولانا
 سید شاه معری القادری را به یاد فرسید که چنانکه بشارت بعثت حضرت خیر البشر و بشارت
 ولادت نبوت اکبر را حضرت انیس که گرام و اولیا سید عظام قبل از وقوع عید و بشارت
 ولادت این حضرت هم حضرت غوث ثانی علیه الرضوان الرحمانی و سید شاه غلام علی
 قدس سره الهی قبل از میلاد آنحضرت بدو بدین رتبه سرسری نیست و دیگران او بدین مقام
 گنجانش را بری نیست بزرگی و عظمت این را حضرت اولیا و دانش و پس حالات و تفصیل
 انشا الله الشکور کتاب عاجده مستطوره خواهد شد به عروسی است که چون والد ماجد
 و مرشد شد این حضرت و اصل بحق شدند نسبت خود را با والد ماجد و دست خود
 و بهان عشق و عقیدت که با والد ماجد داشتند با آن مخطوبه پیدا شوند و خبر که چون

آن معظّمه انوار حقّه بنهار رحلت فرماست عالم قدس شدند پانزده شبانه روز خیر و برکت
 تسبیح تسبیح حقّ بود و در آن زمان که حال آنست از خانه بگذشت و در حقیقت آن معظّمه
 سمرایا نعمت حقّ بودند نامی هم سیده نعمت الشیبا بود که است با سه پیشمار و خرقه عادت
 بسیار از این ولیّه عصر ظاهر شده این عجله و جیره متعلّق آن همه روایات نیست علاوه بر آن
 و بزرگی ذاتی این رتبت و شرافت بر سه عظمت آن معظّمه کافیهست که زوج
 قطب العصر و الايام و فرزند فخر عالم و آبای کرام است رضی الله تعالی عنهم و در شوال
 هزار و هشتاد و سه سال آن ولیّه عصر رسیدنی پور جنب فرار پاک سید راجی البخاری

شم الهیدی فوری المعروف بچندین شهیدیت یزید بنیاد بد

ذکر سی و چهارم در بیان گذشته شدن طوطی حضرت قطب ربّانی
 نسیمه نام و مولانا سید شاه طفیل علی القادری از دست سرکش
 و سمرایا فتن آن منکر از غضب الهی

طوطیان شکر خاصه معانی و عجز لیسان هزار و استان سخندان بدینگونه ترانه سنجیها
 نموده اند و بنفحات صداقت ساطع بدین نظم خوش بیانها کرده که حضرت خلیفه برحق
 طوطی داشتند شیرین کلام چون سبز پوشان بخت لباس سپرد بر کشیده و مانند
 مقدّسان ملا اعلیٰ تسبیح و تهلیل از بر خوانده هر و مش صد نامه صد یک از خدا
 یاری زد و شصت لبیک از خدا + برومی او را یکی معراج خاص + بر سر تاجش شد حق
 تاج خاص + آن جانور تکت سنج بسا پناه طفت خاص آنجناب حالا اختصاص پرورش
 می یافت و بهر آن مکان از حضوری حضور و الاروئی یافت هر چند آن دست پرور
 پانزده روز خیر نمیداد و هر دم از زندان نفس آزاد بود و معذرت از شیشه عشق و محبت گردان

و بداند و فایده آن افتاده بهر حال خود را همه تن با کینه جمال با کمال آن مسکنه زان
مخوداشته و بهنقار جمال ازین گونه مضامینا شکر شکندیا ساخته شده از خلاوتها
که دارد جویر تو + از لطافت کس نیاید غور تو + بارے حسب و صورت مریدان و مقتدران
اتفاق نهضت فرمائی خدایم عالی مقام حضور والا قطب ربانی بهوضوح بیجا متعاقبه
ضلع پروان افتاد آن طوطی خوش مقال فرخنده حال نیز حسب عادت معهوده
پیر کاب ملازمان بوده و او عذاب اللسانها سید و درویش آن خرد و سیر لوش نیکو خو بود
ازادی بال شوق بکشاده گوشه در افتاد و فقه یکی از نفسان شریر و منکران بد تقدیر
آن حیوان بی زبان ناتوان را گرفت و کشت و ازین حرکت ناشائسته خود دل
عالمی را بخت درویشی مستی است الملقب بستان شاه که کفالت
و حفاظت آن بهای فرخ فال بر دست همیشگی بود و خورش باز چست و بهر جنب
در پی سر غش بهر زبان و گوشه بکشت مگر هیچ نشانه از آن بهر خوش خبر خود نیافت
ناچار پیشگاه سلیمان زمان حضور والا قطب ربانی صورت واقعه باز نمود و به گریه و زاری
پرداخت و بعبارت این اشعار آید در نوعه کردن گرفت **ای در نیامی خوش خوش**
ای در نیامی هم و هم ازین + ای در نیامی خوش خوش الحان من + راجح روح در وفقه خود این
گر سلیمان از چنین مرگی بدمی + که در مشغول آن مرغان بشدیم + و حضور والا را
ازین واقعه بسیار میخیزد و گریه بسیار میسازد و چهره مبارک گونه آثار میخیزد که شعله غضب
قمار چهارست هویدا گردید و در حالت غضب و جلال ابرشا و وقت که قاتل این
بی زبان ناتوان جوان بمیرد و هیچ نشان او را و اولاد و اعمالش بر صغیر و زنگار
باقی نماند چنانچه آن سنگزنا هموار نمائی کرد و خوشش همان شب یافت یعنی با خبر شد
هر دو جهان در حالت عین جوانی بمرد و هیچ اولاد و عقب نگذاشت خوش گفته اند

گندم از گندم پر وید جویر جو
از کافات عمل غافل مشوق

فکر سببی و پیچ و پیمان حاضر آمدن ارادت و برای حصول سعادت بیفت
و از شدت نمازت و کوفتگی راه خواستش شکسته شسته بآب سرد و بارگ تهر و روش
پیدا شد از شرف شدن حضرت قطب پا بر خطه اش و خادم را با حضرات آن فرمان دهن

خوشه چنان در من بصیرت و وفایه خوانان مانده صد اوقات اسیر این شسته کلامی را بدان بگفت
و خوبی اظهار ساخته اند و بعضی مضمر و مستتر را بدینگونه آشکار نموده که هر صاحب ارادت
و ایمان بنام شما و در خان ساکن بود و بچشم پاک من مضامینات شهر میدانی بود که بفاصله چهار پنج روز
از شهر فکری واقع است او شصت و هجده و اخلاق پسندیده و کرامات باطنیه حضور و الا قطب را
زیبائی اکثر آن فرج یار و یافته خواست که بزرگواران فرج درین راه و در آن شسته نجات آخرت
حاصل کنند و خود را که در شکر عرض لائق است + باشد در آن میان بنیافتد نگاه تو و پس
بخواهش تمام داشت و شایق مالا کلام غرق سپیدی بود و هر کس که در راه نهاد و گفت سحر شمشاد
بگذشت از خدا را بستم + تا به خود بستم و چون خاک این شهر و عالم صاحب را در آن شهر قرار
مصاهرت بود و چیرمی سوغات و کلمات در میان شیرینی بر آیشان گرفت
و بختی از کعبه سپرده را میدانی بپوشش گرفت از آن راه قریب آن دار العسر و یسر یعنی
شهر میدانی نور از نمازت آفتاب نصرت التمار و کسل را و خیل مانده شد و در پیما و در
شسته تا ساجده پیاساید و گفت اگر شکسته شسته بآب سرد و بارگ تهر و روش
بود که برانی بر التماس رونی و سوزش برونی و آشنائی و تبریک کافی پیش آن حاله بود و بخت
و گفت حضرت ای پسر خیال می نری حالانکه بخانه غریبه میروی چگونه با شسته
که همچنین چیزی با محقر فرمایش کنی و ایشان نیز نتوانند که اطعمه و کلفه و اندیشه
که شسته با این چنین محقرات پرواز نماید و فرض از آنجا برخاستند و داخل شهر شدند
و حاله را با آن حاله غایت خیر خود فرستاد و خود بر بار و بار و بازگاه عرش پاگاه
حضرت قطب ربانی حاضر آمد و بعد از سلام آستان بعضی عرض خود پر و اخفت

آنحضرت از تجلیات ضمیر خیر خود بر خواستش بی تمنا به باطنی آن مژده مطلع شده
خاوری را فرمودند که از اندرون دویلی آنچه که حاضر است بر آنست در همان نقطه بپای
خاورد از اندرون حسب الحکم حضرت اشیا سه فرغند آن مرد یعنی شکر و شکر شکر
باب سر و برگ تره بر آنست آن کوته سوخته حاضر و در آن مرد از عاقله اینگونه گرام است
و اشرف بر خطرات باب حیرت فرو رفت و آن اندیشه خاورد و راه را بر سر و خوش
بخوردنی از کمال و شرب فراغت کرده این را در دستش را پیش بگفتان ظاهر است
و گوش معتقدان و عاشقان را ازین نواسته تازه بنواخت سه بر زینت کشتان
کشت پاسته تو بود سالها سجده صاحب نظران خواهد بود و پس از این مشتاق
بجهت عقیده است و اشتیاق از شرف به عیت مشرف شده به فرقه علما مان داخل شد
و بر پایه خدمت و مشقت پروانه صفای قلب و نشانی باطن حاصل کرد

این که اسرافیل وقت اند او لبها	مرد را زیشان حیانت و نما
خاک و گداز است لم را به فریفت	خاک سپرد که کوزه خاکش می گشت

و کرسی و ششم در میان بر آمدن چاشنی برای صید فرغان
و حضرت قطب ربانی را هم شکیبست بهیت و ادون و هیچ صید
در شکارگاه نیافتن و التاج آوردن همه بخیر است حضرت
قطب ربانی و بازار و عاقله آنحضرت بهجوم آوردن فرغان

و حضرت نکر دن از مردمان

جدا و ان عرصه بخانی و شهبانان فصاحت نکته دانی کیفیت تصرفات حضور

قطب ربانی را بقید کتابت چنین آورده اند که روزی در سیدنی پور جناب
 سید شاه صدر الدین صاحب قدس سره صاحب سجاده حضرت قطب و دران
 وحید زمان سید دیوان راخی علیه الرحمه جنت استلذا و مضامین و حکم طبر
 مآیشت هون براسه شکار مرغان بیرون آمدند جناب حضور والا قطب را
 نیز حسب خواست و اصرار ایشان بنظر سیر همراه شدند و لکن صیادان هر چند
 اطراف و شست و صحرای گشتند هیچ مرغی نیافتند صورت طیور آن روز بهشت
 سیم رخ قاف به نشان بود و شکل صید چون عقاسی مرغی بنفقود الوجود پیش
 صدر الدین صاحب قدس سره و دیگر شکار و بستان و تفرصه در آن حالت مایوسی
 بحضور قطب ربانی که مال خضاعت و خضاعت بلخی شدند و بدینگونه گزارش نمودند
 که امروز ما به پیشوای چوتو شاه والا پانگاه در نیچار سیده ایم اگر ناکام و به نیل ام زمین
 واپس رویم هرگز نیند با عث و لغتگی و محرومی ما خواهد بود و از مروت و فیاضی حضرت
 بغایت بعید است که ما این سر و کوفته و باد بهشت پیوده و مراجعت کنیم از زبان
 فیض ترجمان خود فرمان دهید که در مقصود بر روی ما مفتوح گردد و اصل کان صفوت
 و جان مروت حضرت قطب ربانی مراد ایشان را از خدا س که کم درخواستند و معاً
 اشاره پر بشاره حضور والا جانوران اقسام فوج فوج از هر طرف ظاهر گشتند و چنان بهم
 آوردند که آن و شست و صحرای مرغان هوا سحر گشته و حاجت آلات شکار مانده طیور
 از مردم نفوذ نمودند لکن حضرت قطب ربانی فرمودند که فقط یک یا دو مرغ بگیرید
 و دیگران را هرگز نرازم نشوید صیادان همچنان کردند و همچنان از بیابان انجمن کرات
 با نرات سراطاعت را باستان انحضرت نهادند و حلقه عقیدت گوش جانها کشیدند
 و بسلسله فلان خاندان قاضیه و اگر به نسلک شدند بوی گل میی که آنجا گل نبود
 جوش گل میی که آنجا گل نبود بوقلمون دست و پیرمترانه می بر قلم و کوثر مترانه

پیش پوشت نازش منجوبی کن تا دم عیش ترا زنده کند در بهاران که شود سرسبز رنگ	جز نیاز و آه یعقوبی کن همچو خوشبخت خوب فرخنده کند خاک شو تا گل برود رنگ رنگ
---	---

ذکر سی و نهم در بیان تاثیرات لعاب دهن پاک و تصرفات
کفش مبارک حضور قطب ربانی قدس سره السامی

سبقت خوانان آیات رحمانی و درس گیران کلام حقانی بخوش بیانی این کتب لطیفه
چنان پرداخته اند که لعاب دهن مبارک حضرت قطب ربانی مثل لعاب دهن اجداد و اجداد
آنجناب حضرت سرور عالم و حضرت غوث اعظم برای دفع استقام و آلام تریاق کبیر
و اکسیر اعظم و مردم برگ قبول خائیده آنجناب را نگاه داشته اند انواع در و اقسام
گزند را کفایت میکند اکثر زنان عقیقه پامید اولاد آن خائیده فیض سائیده را خورده اند
و بجز خود را رسیده حتی که زنان هند و بجا و جوان تصعب مذہبی که مس کرده اقیام دیگر را
نمیخورند و سوزن تقدس آنحضرت را با خلاص تمام براسه حصول اولاد نیک فرجام
میخورند و قافله المرام میشوند و حکمت محض است این تا که جهان آفرین به خواص
بند و مصلحت عام را به و کفش مبارک آنحضرت را برای جلب نفع و برکات و دفع ضرر
و بلیات بجا نهاده خود سید باشند و بر آن آسیب زده بیک دو نمر بزش نجات یافتند
و بعد با بلار سیدگان از برکت آن کفش پاک دولت اسرار امان حاصل ساختند
یکی از ارویان صداقت کیش عدالت اندیش قاضی مفضل الاسلام از واری پروانی
مرحوم منقور روایت میکنند که پیش قاضی صاحب مذکور یک جفت کفش پاک
آنحضرت بود و در هر امر نفع بیشمار و فائده بسیار به بین آن تعلیم شریفین می یافتند
و از تصدیق تنگی بفسحت آباد فرخی رسیدند و لکن به مقتضای شوقی بخت بعد از یک

آن کلید فتح و طغی از خود کم شد و ترسید تلاش و تجسس نمودند و ستیاب نشد

و ابواب فیوض و برکات مسدود گردید

فکر سی و هشتم در بیان خلاصی یافتن و خست را بهی گیر
از آسپید پستی شریقی چون آن قطب کسیر قدس سره القدر

حاکمان محکمه حکایت و شهر یاران مالک روایت پروانه مضامین فیض آگین گماست
حضرت قطب ربانی را در تلمذ و بیان بدین شیخ و عنوان جاری کرده اند که بار خسته
آنحضرت تسبیح دعوت تشریف فرماست موضع از دایره شد و اکثرین از او یاران

این روایت هم کتاب سعادت است انتساب بودند بهی فروخته که و خستش بسبب
آسپید زوکی از حجت بسیار و سختیها بهی بشمار می کشید و شمار و از انش حجت

و فور مدد است و تکالیفات بجان آمده بودند نوید تقدیم آن حضرت قدم سلیمان هشتم
در یافته بحضور و الا حاضر آمد و از ریش دل خویش فریاد آورد و از شاد و رفت هر دو

و حضرت خود را حاضر از تجرد حکم حضور عالی آن مایه گیر نزد و خست بریشان خاطر خود رفت
و گفت که بهر ایش بدرگاه عرش پا نگاه آنحضرت حاضر آید و خست آسپید نبرده پیام

حاضرین را در یافته خست بر آشفست و پاس پدر خودش گرفته بریزند و آن بهر خست تاب
آن طاقت خست نیاورده بعد حیل و بهانه از خست خست بدر خست و بیکی و بیان

در طسلی نهایت خست ام و الا تمام پناه گرفت و کیفیت واقعه را باز گفت سلیمان و در
حضرت قطب در یاس فی الحال از دست سربا برکت خود چیر به تصویر فرموده یاد سپرد

و فرمود که این نوشته را پیش رویش بگذار و قدرت خدا را معالسه کن چنانچه آنخو
سبب فرمان واجب الاذعان آنحضرت آن پروانه سلطانی و فرمان قهر ماست

و حضرت خود و سزا از سبب و صلابت بلزید و ترسان و از ان شن بر به خست خود را بهوشید

و بی قبیل و قال و جنگ و جدال به تبعیت از پیشوا و حضور شده با و بسیار حجاب
 بایشان و پس سبب اشاره پریشانه آنحضرت پدرش تازیانه خاص حضور برگرفته و حضرت
 بروی زود و ختر از حضرت آن تازیانه بیرون میروید و افتاد و بعد از ساعتی به پیشوا آمده
 برخواست و دید که آن آسبیب زده چاقی و تند نیست گردیده بود و چون چنین امن
 و عافیت رسیده ذلک فضل الله یؤتی من یشاء

از و ما و ما را اندر دست تو	شد عصای جان منی
حکم خود را لا شکت و ادت خدا	تا بدستت از و ما گرد و عصا
همین به بیضا نما ای با و شاء	صبح نو بکشت از شبهای سپاه

و کرسی و شرم و بسیار شجاعت یافتن و سلامت ماندن بجه
 از دست اقم البصیران به همین توجه حضور عالمی قطب ربانی

قدس سره الساسی

عالمان و لایست ستمدانی و کاطان طرائق صدق بیانی اطفال روایات را
 و نیز او شش نسیان با من و امان داشته و در صد صدق و عدل چنان برآورده اند
 که شخصی رئیس در موضع گهوارن تا ترین سکونت پیدا شست و لکن با و صفات آن
 و دولت نقد فرحت و جمیعت و در گنجینه روزگار خود داشت یعنی فرزندان در خانه او
 پیدا میشدند و در روز و در اینجهان فانی میگردد شش پنجاه از یک طرف تنیست و لایست
 گوش شش تاقان را می توانست و از طرف دیگر تعزیت و فاش دل غمخواران را می کرد
 هر چند براسه استدلال و استوار و در میان جوانان نروند و التماسه عالمان کامل الفرض
 نمودند مگر هیچ اثری و نفی مشرب نشد بالاخر حبیب کرامات و آوازه خلق عادت
 حضرت قطب را با ششیده منتظر وقت ماند که چون وقت ولادت رسد آنحضرت را

و دعوت نماید و چون نولود بر سر پیر و این عالم نابود شود حیات تازه از آن عیسی نفس
فریاد رس باز جوید چنانچه حسب اتفاق چون زمان ولادت رسید و فرزند سه
پیدا گردید نوید قدوم سیمینت از دم حضور مقدس بموضع از مواضعیات اطراف خود
در یافته با ارس و العین در آنجا حاضر آمد و اولاً بصدر اوست و عقیدت شریعت
حاصل ساخت و بعد از آن بعضی حال دل گذشت مال خود پرداخت حضور قطب با
آن سوگوار تغییر را تسلی و تسکین نماید بخشیدند و خوشتر آمد بدینچه شرف اجابت رسانیدند
و چنانکه آن شکسته خاطر شریف شریف از زانی داشتند و سایه قدر پاید خود را
بر سر آن مظلومان انداختند و حسب معمول به سجاده مبارکه خود جلوس اجلال فرموده
مشغول بیاد الهی شدند و چون عامل روز روشن ضمیر افتاب شیر سجاده عبادت
بگوشه مغرب بگسترانید و آسمان صبیان شب تیره رو به تشعبد باز بر ساس
سکندر و فریب باز از خود گرم گردانید حضور پر نور که حضور بکتوبه لوح محفوظ پیش نظر
داشتند که این بقی در یافتند که ام الصبیان خیانت بنیان چنانکه بارها بحسب را
از گناه زچیه زده است و خورده است شب بهم بخوابد که این ثواب و خوشبختی و رغبتی را
از کنار مادرش برود و خوش خور و پس وقت نصف لیل چون جماد نیز در خواب محالوم
میشود و سر پرده سکون و سکوت اطراف عالم را فرا میگردد و آن شیطان زشت و
با حقیقت بد خور بر غرق زچیه خانه آمده بایستاد و بخت نمود را اندرون خانه فرستاد
تا آن نولود را از غرقه بند و سپارد و او کارش تمام کند حضرت سلیمان زمان قطب با
بخت بر سر آن خشک کلاه پیر صد ساله که دم غرقه ایستاده بود رسیدند و بادی التفات
او را عقید و سلسل نموده بجایش ایستادند و بختش اندرون رفته بچه را با بستگی از دست
برداشت و دست خود را بر او خرقه بدر کرده بگمان اینک زویش ایستاده است
بچه را بست آنحضرت گذاشت و شکل بچه متمثل شده بکنار زچیه خفت بگذاشت

و اتم زرق نهاد و تغیر الوان که از عادات او است آغاز کرد و حضور قطب بر پای
 آن بچه اصلی را در حجره خود داشتند و اگر است آنحضرت آن طفاکت معصوم بپنج
 گریه وزاری یا براسه شیر بگیری نه نمود و بنوب استراحت چنان بهمانکه میخ
 کس را خبر نمیشد چون آن کم بخت ام العصبیان مثل بصیرت بچه دوان قسام کرد و در شب
 آغاز نهاد یعنی رنگ خود متغیر کردن گرفت و گریه وزاری کردن اما لیان خان ازین
 حال پر ملال مخزون و معصوم شدند و حضور مقدس گذارش نمودند و ارشاد شد که بنگام
 سحر ورم داری و فردا صبح انشاء الله تعالی تدبیر آن خواهد شد چنانچه بعد طلوع طبا
 صبح آن تیمار داران شب باز حاضر خدمت سر ایاکت و رحمت آنحضرت شدند
 و بگریه وزاری استند و نخست حکم عالی شرف نفاذ یافت که چند فرزند آن شهاب
 گذشته است و ناچار سنگ صبر بر سینه نهاده اید این بچه را هم گذشته گیرید و بقیه
 تا او را به ترکیب عالمه و صاحبان و عفت اسماء الهیه بروغن گرم نسوزم هر چند
 محبت مادری و پدری رخصت نمیداد و لکن حکم پیرو فرمان فریاد رس دستگیر بود
 امثالش را از واجبات دانستند و هم پنداشتند که فعل حکیم است خالی از حکمت
 نخواهد بود حاصل الامر حسب فرموده حضور ظرفه منسی را بر روغن بر آتش گذاشتند
 و چون روغن جوش زد آن گرفت آن شیطان بد بو طفاکت برادران روغن انداختند
 نگذاشته بود که آن خانان تباه سوخته چون انگشت سیاه شایس آن فتنه مجسم را از روغن
 برآورده زیر زمین کردند آنوقت حضور قطب ربانی آن شیر خوار را که بدامن گذاشت
 نگاه داشته بودند و والدینش فرمودند و آجاسه و و شپشه را از اول تا آخر آنچه واجب
 بود گوش گذار ایشان کردند تا نفرت و بدبختی از دل ایشان برطرف شود و پرورش آن
 بچه نجوبی کرد و آردیدن این حال را است مال بگمان آن موضع و مکان باطاعت
 و فرمان برداری آنحضرت کردن نهادند و حلقه عقیدت را بگوش جان کشیدند

مرزا و شمام و سیلی شمان خفیع شمان غور خورشید شمان زرا که زایشان خلعت و دولت گر چنان گشتی که آستانه بستی هر که ز آستانه بگریزد در جهان	بستر آید از شناسه گریان تا که گریزی از قبایل کسان در پناه روح جان گرد و جسد خویش را و خویش را از آستانه افزودست بگریزد این بدان
---	---

و ذکر حکم و بیان و حاصل بحق شدن حضور قطب ربانی
قدس الله سره العرفانی و ظهور تصرفات نقش مبارک

مع واقعات دیگر

هر شب خوانان آلام و مشوم و نوحه گریان و در مہوم قبر قیم حال سبب مال قلم
سینه پاک چنان سرگردان نموده اند و در سینه قرطاس را بیک و نه سیاه نموده که خواب
اقایس و اعیان حضور و الا قطب ربانی سیدنا و مولانا سید شاه طیفیل علی القادر
علیه السلام و ائمه اثنی عشری قدس سره السامی بار سید قبیل و اصل سید شریف
موضع پناشیدند و بر آستانه خیمه مبارک یکی از اولیای کرام هست روزی حضور عالی
با شریف غلام والا مقام و مریدان عقیدت نشان بزیارت آن بزرگوار شریف شریف
از زانی داشتند و بخود اندرون فرار و آمده خاندان و مستقدان را بر و گرد داشتند و سبب
در راه پستی پس از ساعته مردم آواز نکالت صاف صاف شنیدند که صاحب فرار بعد از مرار
بسیار میگویند که حضور در رحمت پادشاه و ازین مقام مقرب فرمایند این که بهترین از قریب بود
بنوازند و حضرت بار را بچرخانیدند که خمیر فقیر از خاک پاک شکلاوت است و علامه و پیر
مرفعی حضرت ولی نعمت اعظمی حضور غوث ثانی هم پیرین است که در شکلاوت است و آنحضرت

چرا بار بار اصرار و مسالفة بکار میرید و این فقیر را مجمل بنمایید پس جدا و جدا و جدا و جدا
 صبر اختیار کردند گفت فرمان تداوان کنم + هر چه گوئی انجامان کن آن کنم + آنکه
 از حق یا بد او وحی و جواب + هر چه فرماید بود عین جواب + بهین قدر که گفتند فرموده
 حضور والا از آن فرار استبرک بیرون نخراسیدند و از آن فرار پاک آواز خرین بانوحه
 و چنین برخواست که اسی سرایه جمیعت رشته الفت و محبت یکبارگی قطع ساختی و مرا
 درین ایچه تنها گذاشتی ملازمان سعادت تو امان ازین کلام تعزیت التسیام خیل
 پریشان خاطر شدند و حضور والا هم مفضلانه بفرموده گاه مراجعت فرمودند و گاهی آن
 بادوان چون آفتاب بآفتاب و تاب نرسد و از گلیم مشرق برآورد و حضور اقدس را آفتاب سندان
 لاحق شد یعنی چنانکه وقت واصل بحق شدن حضرت خیر البشر آفتاب شد و در وقت
 این حضرت هم مجموع شدند و از ابتدا همه مرض تاسه روز در آن موضع بنوا بود و
 به موضع سیرا و انگا مشعل خلع بردوان نقل مکان نمودند و درین روز با شاهان و اعیان
 و عید زمان فرید روزگار رسید ناو سولانا و مرشد ناسید شاه مهر علی القادری قدس سره الباری
 حسب اجازت مرشد ارشد و والد ماجد خود برضی الله تعالی عندها و شهر کاکه کفایه رسید
 از سیرا و انگا واقع است نزد حال معظم و کرم خود رسید ناو سولانا حضرت سید شاه محمد کفیل
 قدس سره العبد شغل کلیات مشغول بودند و حضور والا بصدور اظهار فرمودند که حافظ حقیقی
 خداست که یکم جل شانہ فرزند او سطلی ام مهر علی القادری را بچند و امان خود نگه دارد
 اگر بارے دیدار راحت بهاران منظر انوار پر درو کار را درین دم واپسین دیدم
 فرحان و شادان در حضور رب غفور قہقری انور عرض آنروز بکرب مرض شوق ملاقات
 فرستد ایستاد شست و روزی که در منزلت و ولایت و استیلا یکایک بالین پر خود از کاکه
 سیرا و انگا رسیدند و از تقاسیم جانفرو خود حضرت قطب ربانی قدس سره العبد
 مظلوم فرمودند مقام غور و تامل است دران زمان کالسه که و خان درین دیار جاری شود

بسبیل خشکی یا کشتی مراحل کلکته قطع میشد و از آن مقام تا کلکته بهر وسیل باوصف
 سبیل مسافت سه یا چهار روز بود پس بجهت پیچ خبری آن غوث وقت که بعبادت
 پدر بزرگوار خود بدین عجلت رسیدند خبرین چه میتوان گفت که واقف اسرار غلام الغیوب
 بودند و ارض زیر پاهای فلک فرسای آن حضرت خود بخود طی میشد **آنکه** برافلاک
 رفتارش بود و بر زمین رفتن چه دشوارش بود و بهر کیفیت مرشد ناقدین الهی سره
 از انجا بهیبت پدر بزرگوار خود بغرم سیدنی پور روانه خان کوچه شدند چون در موضع مذکور
 رسیدند امراض ملحقه حضرت را رو باشتاد یافتند ناچار مصاحت و ران ویند که چندی
 در آن مقام قیام کنند مردم آن اطراف درین حالت مرض نیز دست بهیبت حضرت قطب
 رب العالمین غوث دنیا و دین میدادند و فیض و برکات حاصل میکردند و حضرت باین
 شداید امراض نیز یکسال توجه و دل در پدایت و تلقین و انصرام کار با سه وین مشغول بودند
 و لکن بر روز پنجشنبه بوقت دویم و یقعدہ نقل حرکت دشوار شد و وقت نماز شام
 و بعد ولایت وارث خلافت حضور شانزده را براسی امانت سکنت ناذون
 ساختند و مرشد ناو کولانا فرمان واجب الاذعان پدر بزرگوار را بجان گردید و نماز
 مغرب با امانت مقتدیان گذاروند **ایستاده** تازه رواند نماز با خصوص و اشوع
 بانیاز با حبیب خویشین میگفت راز مانده بود و استاده با فکر و راز و حق و زلا قطب عالمی
 بعد فراغ نماز مغرب به حجره درآمد و بوظائف و ادوار و سوطین و مستغرق شدند و در
 وقت خاص شانزده با اختصاص فرشته طینت جلیل المرتبه فرخنده سیرت مرشدنا
 قدس الله سره را بحجره خود طلبیدند و ولایت آبا و اجداد کرام حضرات ائمه اهل بیت
 علیهم السلام و نعمت مخصوصه قادر بر حق و اکرید بالقول فیض نمودند و منصب خلافت
 و ولایت و سجاوه پسروند و برکت رحمت و رافت بر میدان و معتقدان حقیقت بلین
 فرمودند پس چون ازین کار با سه سرگ فراغت دست و پا به صدق رانی و جفقت

وَجْهِي لِلَّذِي فَطَرَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ بِنِهَايِ كِبَرُونِي وَبِكِبَرِي أُنِيبُ قَطْمُ كَرْدَه
بشاهده تجلیات جمال الهی مصروف و مشغوف گشتند و در بحر خوار اشتیاقی سرمدی
و جود شوق با فوق ابدی فرو شده بتاریخ بست و نوم و یقیده سینه یکزار و دصد
و پنجاه و یک هجری بشب جمعه در حالت ذکر الله بود که هر دم نهدم اهل عرفان سنت و اصل
بحق شدند و از چشم اهل دنیا و در جلباب رحمت الهی محبت شدند و نبات اصل خود در پیوستند

صیغة الله بست رنگ خرم بود چون در آن خرم افتد و گویش خرم آن منم خرم خود و آن الحق گفتن شد ز رنگ و طبع آتش محبت خرم رحمت و رضوان حق بر زمان	پیشیا یک رنگ گردو اندر و از طرب گوید منم خرم لا تلکم رنگ آتش و از دلا آتش بست گوید او من آتش من آتش باد بر جان و روان پاک نشان
---	--

ازین واقعه در دنانیر و حادثه قیامت نیز صد سینه جانگاه و گزند سینه دل تپاه بر سینه برین
و خدا دمان و شاهزادگان و دیگر وابستگان رسید بگنجان سینه که پیا آغاز نشستند
و از راه جگر و دوزخ کک گذار سینه مهر و ماه را مجد رساختند و اثر نازده هنر و بلال شمع صبر
و استقامت را پاک سپوختند و تعبارت این شعار نبوی فرمودی که یکه و بیقراری برداختند

شب نیست که بفارقت شمع حضرت یکدم نمیرود که ز بهر آن حیا نگار	بر آتش خرم دل زینان کباب نیست از خون دیده چهره ز زخم خضاب نیست
--	---

و از آن زمان حالیکه بر شاهزاده و الا جاه آسمان پایگاه مرجع علم و فضیلت و مجمع حلم
و کرامت رفته شمع و بیانش از امکان قلم بریده زبان بیرون ست بار بار از گمان خدایت
و استقامت از راه صبر و استقامتی را مستحکم میگرفتند باز از و غم و شدت نوح و الم
بچه اختیار میشدند و کوه غم بر بکر نازک و نرم برداشته در عالم حیرت بنگاه حسرت روی
یک یک صید میشدند و هر سگوت بر لب داشتند و ایضا شب ماتم را هزار کرب و تعب

برادر و در ده پانچویز و کفنین نقش مبارک مصروف شدند و تا بوسه درست کرده
 جسد اطهر را بران گذاشتند اتفاق مریدان و خدام عالی شان بران شد که تابوت مقدس
 بشهر میبختی پور بهیم و قرار مبارک در همان شهر قرار و برسم و لکن چون بوسه آن شهر
 روانه شدند و در چهار قدم پیش روه بودند که از گدایی خناره شریفه طاقت نداشت
 شدند و از روه و شهاسه خود فرو و آورده و بعد ساسه بآز بکمال آگ ماوکی خواستند که بزرگ
 و بوسه منزل مقصود روانه شوند و لکن نتوانستند که از زمین بهم جدا کنند آخر ناچار شده
 عرض نمودند که چه کنیم اگر حوائش عظیم هم بیامید نتوانند که از زمینش بردارند و مشکلی
 حل کن ای سلطان دین : تا پنجشنبه حال تو باریقین : و انما ستری نماز اسرار با
 تا بترسم از میان زتارها : شش برادر و روشن ضمیر عز این نکته لطیفه را دریافت
 ایما فرمودند که قصه مشکاکوت کنید انگاه تابوت مقدس را بردارید و انشا الله تعالی
 بلا تکلیف و تعب بمنزل مقصود رسید پس چون حسب فرمان واجب الاوعان
 شش برادر و برادر جهان تابوت مقدس را بار آورده مشکاکوت برداشتند و در سیکاری
 چون سید گل نو باری یافتند و بجهت تکلیف چون روح لطیف بر دوش نهاده
 تا قصه مشکاکوت رسانیدند و آن جسد منقطع و جسم مطهر را که گنجینه اسرار الهی و منظر انوار
 بود بر زمین بینوا بین کردند و باقی ماندگان بقیه العمر در الحامی و سینه سوز سینه لب بر دیده
 رفته مطهر بر حایت شریعت غرا بخت و گنجار نشده در جنب قرار پانوار حضرت
 غور شامی واقع است بزار و بیدار بها شش برادر و الا تبار سر آید او نیاسه کبار
 خضرت مرشد نادر سسر البزیر بیدار تحال پیر بزرگوار خود تا سالها ساسه و راز
 ترک حیوانات کرده و صائم الیهم و قائم الیلیل ماندند و بعمل ساسه و حیل الیه جمالیه
 و بزار بر انوار آنحضرت معکف شدند و بهم در عین حیات والد ماجد و مرشد ارشد خود
 را در بر سینه آنحضرت در اربعینات متعدد نشسته اند و چنانچه با سینه شکاره کشیده

اکثر زیر زمین در گوهر چله شسته و بعد چهل روز و گاهی بعد شش ماه آن غیرت مهر ماه
از آن برج خاکی برآمدند و معلوم وصال که خاصه سرور عالم معظم انجناب بودیم اکثر اوقات
داشتند و لکن چون که شی شایع علیه السلام بران وارد شده فقط یکساعت و اندک قریب یا آب
به مقدار یک برتن ناخن انگشت نرود و آید قطار فرموده و گاهی در میان این هر دو
جمع نموده روزی سه روز از اندرون قبر گذرانده بودند و با خود شمشیر اختیار یا بار و در پیوسته
فوق و شوق مجاهد و در پاخصت از بد و ایام طفولیت بلا تحریر و ترغیب احدی
بدرجه غایت داشتند و با ششم و در تحصیل احادیث و ثقه و غنویان را بدین پنج فرقه گذشت
نیمه فرموده که یک سال از آن بودند و با او را بعد خود چنان عشق منقطع ازلی داشتند
که چون شیر خوارگی هم مفارقت آن حضرت را گذرانید و میگردید و می شنید که از اشتهای همواره
چون رضیع با مضمعه بودند و از آن فانی فی الله بودند و بجز فانی فی الله نبودند
و در اشتهای فانی الرسول اکرم و القورشا الاعظم حضرت قطب رب العالمین هم
از جمیع بنات بنین این نور دیده خاندان و چشم و چراغ و دو مان را عزیز تر می داشتند
و عشق و محبت بدرجه غایت می نمود و در شکیبایی استند که این یوسف کنعان
تصویر جمال روزی عزیز می شد و کمال شدنی است لهذا همواره در جبهه
و زندان مجاهدت می داشتند و بچه فرزندان دیگر را با او و قورنیه منعم و کوفته و شیر
روغن و بنده و غیره فی سبیل او و این حضرت را بر همان سفره نان جوین سبق
به نیک و شیرین هر چه می فرمودند و لکن آن آشنا به بحر علم و خدیت و شیر
لبن حضرت و نورانی و ولایت و نبوت به صمد رحمتا و رعیتان همان
طعام به شکب با پیش فرموده و به نیک گاهی با ناله اندیده مائل نشایسته الا بار
بهر سه سالگی یا چهار سالگی به سر جن چپک به ملا بودند و از جاسی پلا و قورنیه
و دیگر اطعمه اندیده بطور بدید زنده بود و از شوق انجناب پیش پانی فرموده که اگر این همه را

آنحضرت ببینند و زینوقت علامات که اجتناب ازین چیزها ضروری و لابدی است
غالباً استدعا سے خوردنش نمایند پس آن اطعمه را جاسے پوشید کردند و از نظر اقدس
آنحضرت مستقر فرمودند و لکن مرشد و مولای ما ع که پیدا و پنهان بنزدش کیست
دران حالت مرض صوری غشی جهانی آنستار را نیکو دریافتند و سلطانیم پلاؤ و توره نمودند و فرمودند که
پلاؤ و توره ای در خانه نهفته اید البته خطای از ان بمن بعد این استدعا آنحضرت هم فقط بدین غرض بود
که نشان خدا سے علام الغیوب بهیودا کرد که آن دانا سے راز مجربان و مطلقان خود
ایشکونه کرامت با مرحت نموده است رزق خود را شلطعمه لذیذ و سرچال بالکاید شتند روحی فدای
جام جهان ناست ضمیر سیر و دست اظهار احتیاج خود و انجامچه حاجتست
حالات کرامات آیات آنحضرت درین عجاوه و خیره چکنید انشاء الله العظیم
آینده بکتابه فنی مطبوع میشود و بصیرت ناظرین انور صید بر فقد
وفیت بالاذکار الاربعینة التي وعدت اتیانها سا بقا- والآن
اوتي بخاتمة وضميمة التي تضمن الفوائد الثقا- بعونه الذي
توفيقه تعالى لكل امرء في الابتداء والانتهاء قائد اونساً ثقا-

خاتمه

پرزابے خورشید ضیاء ناظرین برتر تکمیل مخفی و محتجب نماز که دستے دراز
از دست روزگار بقا شعار وزمانه غدار در عجب تشنه است و پریشانی رحمت حیوانی
بودم در تلاش معاش و بخت و جوبے کفایت چند آنکه مشتری کو شید کم گری یا
پس چون شروع بتالیف این کتاب بنیت و کرامت نامه شریف نمودم صورت
اسیر ابدل محکم بستم که حال از زمین فیوضات صاحب کرامات عالی جاویده علیه السلام
بسماناور مقصود بود و یکم شاه کرده و دوره او فرد ستم رسد و یقیناً العبر بشاوه بالی قراغ ولی

زندگانی کنیم و دیگر هر چه صورت زشت عسرت و مشکل زبون غربت را بنه بینیم و ممکن
 چون از دست این زمانه غدار جزیره ناگامی از قوم نظامی کمتر میسر میگوید آن کتابست خطاب
 با ختم آمد و آسید بسته این بسته بر نیاید انواع هوا جس و اقسام و مساوس و بدل ماه یافت
 گاهی پنداشتم که این زمانه زانده اخیر است که از خرابی و بلبه بر کیش حضرت مخبر صادق
 خبر داده اولیا را اگر است نمانده الا ما شاء الله و تخته اندیشیدم که زمان تضرعات اولیا
 بعد وصال خدا و رجعت ازین قافی سرسوقت میباشد عیاذا بالله شاید اوقات
 تضرعات حضرت غوث ثانی علیه الرضوان الرحمنی پایان رسیده و دیگر هیچ نمایان نشود
 غرض از اینگونه بهنوات و اقسام خروافات سرشسته ایمان خود را کمتر میگیرم و انواع
 شکوک و شبهات را بدل راه سید اوم که در میان چهل روز از روز اختتام کتاب شریف
 در عهد شایسته و منصب بایسته بی هیچ تدبیر سے و ترو و تکر سے مقرر شدیم و از ان
 تفکرات معاش و تردذات کفاف ربانی یافتیم و طریقه تر اینکه براسه نظم و نسق امور انرا
 نمونه بیت المهور را مورد شدیم که در انجمله حضرت غوث ثانی بود و حالا انصحیح انحضرت است
 اعنی قصیده مشکاکوٹ الحمد لله و الحمد لله که اجرت محنت تالیف و تصنیف خویش را پیش
 و پاسخ زنان عاجل و در پنجهان یافتیم و هم توقع اندازیم که عاجلا در پنجهان نیز سوره شانی
 و خطی کافی یا یکم امین یا رب العالمین بجزمة ظانه و لیست

خطابات و القاب آنحضرت

غوث ثانی رضی الله تعالی عنه که اولیا و ائمه زمان آیند یا را از الهام
 غیبی بران مطلع شده ظاهر و انکشاف فرموده بودند و در پنجهان نوشته شد
 که هر پند از و شهرشان قادری ذاکری از و در دکان اسماء ششم و ازین

و متن کونین حاصل نمایند

غوث ثانی قطب ربانی فرید الدین وحید العصر محبوب الهی مطلوب رسالت پناهی

شرعت پناه طریقت و تقیگاه معرفت و ان حقیقت آگاه غیاث المریدین

حامی المستشریین یا ابا الحسن سید شاه ذاکر علی القادری ابو عبد الله سید شاه ذاکر علی القادری

ابو الوفا سید شاه ذاکر علی القادری سید و ابی سید شاه ذاکر علی القادری

سید سندی سید شاه ذاکر علی البخداوی السلام علیک یا رسول الله السلام علیک یا نبی الله

السلام علیک یا ابن رسول الله ابی ابن الغوث الاعظم اعظمی و ارجمتی یا قطب العالم

یا ابا الدیلمی یا امام الاصفیا عاشق و معشوق و محبوب کبریا رحمة للعالمین ابن رحمۃ العالمین

اشفق و اکرم زمان و زمین غایت و غایت سلطان الاله یا شیخ محی الدین

قره باصره مصطفوی ثمره دوحه مرتضوی والی هست و بنگار و اژدر

مالک و قطب این ممالک محروسه بانی سبائی طریقه ذاکری حامی و والی خاندان قادری

مجتهد و مجدد و شیخ شریعت مهد و مؤید و پیر طریقت قبله عارفان حیدر انبیا

کعبه کاشفان رسول بنا و ائمت اسرار حضرت سبحان کشف حقائق عرفان غیبان

یا موجود الشرب الیحدید یا شیخ ابن والاش

الضمیمه و فی فواتر

الفائدة الاولى فی قطعات تاریخ الولادة والوفات وغیرها

قطعات تاریخیه شریفه آوری حضور عالی غوث ثانی از بغداد

و علی پیر هند و بنگاله از طبرستان عالی ترا و مرشدی و مولای جناب قطب

سید شاه علی عبد القادر شمس القادری المدعو به سید شاه مرشد علی

القادی صاحب قبلہ و کعبہ اتمخلص بحال و عاصی و امام اللہ علیہ السلام

افضلہ انساے

فرود اہل بنگالہ را آہر و

زبند او آہر چوٹے لے جمال

زبند او آہر بنگالہ او

سین قدوش برآمد ہین

ایضا و کہ

چو آن گل شرف داد این خطہ

شگفتہ گل گل ہندیان

زبند او گویا وزیدہ صبا

سینش زبیل شنیدم جمال

تاریخہ سنے ولادت باسعادت و کرامت

پاک ذات و صفات و پاک نژاد

شاہ ذاکر سنے بغدادے

گشت پیدا یہ عالم ایجاد

ہر زمان سعید و در جمید

پس ازین مژدہ شد دل باشاو

فکر سال ولادتش کردم

بکن رستم ابن والی بغداد

بابتے زندا کہ اسے عاصی

سال میلاد آن حجتہ شراد

سینہ بغداد مولد تر سبا

ایضا و کہ

کہ نمودہ ظہور نور حضور

یازدہ سال و یازدہ صد بود

گشتہ ظاہر فقط ز لفظ ظہور

سال میلاد آن مجتہم نور

قطعات تاریخ وصال و ارتحال اشرف

حضرت ذاکر علی القادی والاراد

از کنار نادیدنی بخت آرمید

بودہ ابن والی بغداد پاک و پاک نژاد

این جمال خانہ زادش گفت سال ارتحال

و ایضا له	
<p>راهی ملک پناشد آن ولی ز بن دل آگاه دل ذاکر علی</p>	<p>نور چشم شیخ مے الدین که بود گفت سالش عاصی افسرده دل</p>
و هم از دوست	
<p>حیث مولانا شه ذاکر علی گردون پناه پیر پگاه روز جمعه پیرم ذیجبه آه</p>	<p>رفت زین دار قاجون جانب ملک گفت عاصی سال او هم صورم هم</p>
و ایضا وله	
<p>مرگ عاشق نارسیده در پوت برو عاشق حب می لایموت</p>	<p>رو پویشیده شه ذاکر علی زنده دل عاصی خوش نایموت</p>
و ایضا وله	
<p>گشته خورا فانی خند و وصال بزدی شد فانی استیصال هم بقا سرمدی</p>	<p>چون شه ذاکر علی القادری جلیست بود لب کشودند و نیا و سالش بیان بجا</p>
و هم از دوست	
<p>جمله خدام و مریدان چون نثار آه بود و ذاکر علی محبوب والا می آه</p>	<p>زار شمال حضرت ذاکر علی القادری مصرع سال و سالش عاصی غنائی</p>
و ایضا	
<p>دامت اسمی و پادار بود ذکر حب و دید یاد کار بود</p>	<p>نام ذاکر علی زنده دل شده مذکور سال او عاصی</p>
و ایضا	
<p>در سنین وصل آن غوث خدا بشد و عصر قطب کتا و ثدا</p>	<p>ذات کامل خوانده اند اهل کمال هم پسال رختش روح القدس</p>

ایضاً	
خلق در پر کشید رخت مسیاه شود چاره از قضا آه ۹۲ ۱۱	از غم نقل آن سما پاجان سال رجعت ز شرم عاصی
و ایضاً	
بر فلک پدید چون روح الامین بوده او باد می و شیخ العالمین ۹۲ ۱۱	روح آن شهباز قدس ز خاک سال تفتش پاؤ آید به جمال
ایضاً	
ز دایره فضا راهی خلد شد و اسد که فاکر علی ممدی عمد بود اسد ۹۲ ۱۱	امام زمانه چو ذاکر علی شاه سین وصالش رقم زد جمال
ایضاً	
مهر حسن اسد جمال مشعر بر باد آه او بود یوسف است بعد باد ۹۲ ۱۱	کرد رجعت چو آن مه کنعان گفت یعقوب فکر سال وفات
و ایضاً	
عینی وقت و ممدی بادی خاتم الاولیا پد او ممدی ۹۲ ۱۱	حیث رجعت نمود از دنیا گفت سالش جمال آخر کار
هم از دست در شتر	
خواجه پاک هند قدس شمس ۹۲ ۱۱	قطب والا بود ذاکر علی ۹۲ ۱۱
۹۲ ۱۱	۹۲ ۱۱
الفائدة الثانیة فی شجرات الانساب بالعبریة و الفارسیة	
و ایضاً	

افتتاح الشجرة واسماء الاسلاف الكرام رضي الله تعالى عنهم ورضوا
 عنه يا الله العالمين خالق الاولين والاخرين بحق سيد المرسلين
 امتنا على حب حبيبك الاحمد المجتبي وفخده المصطفى صلى الله عليه
 وآله وسلم وعلى حب محبوبك الحضرة الغوث الاعظم قطب العالم
 هيئت الشريعة امام الطريقة مقتدى الحقيقة الهادية
 الى المعرفة سيد الاولياء غائب مناب الانبياء الذي ترقى عن
 مقام وسراة الوراثة الى مقام الاخر ميراث محي الدين سيد
 عبد القادر الجليل في البغداد ادي الحسين الحسيني على نبينا وعليه
 الصلوة والسلام واحشرنا على الملة المحمدية وحسب الحضرة الغوثية
 بقوسل حضرات المشايخ القادرية العالية امين شرامين
 على عبد القادر شمس القادري عرف مرشد علي القادري
 المتخلص بقاصي وجهال تلقن عن ابيه وشيخه سيده ومولاه
 قطب الوقت الغوث في المرتبة عالم العلم العقلي والفيلسوف سيد
 شاه مظهر علي القادري البغداد ادي اصلاً والميداني فوسري مولاه
 الذي استفاض بالفيض الروحي من الحضرة الغوثية واجازته
 ابوه ببيعة كل واحد من ارباب الطرائق الاربعة القادرية
 والچشتية والمقشندية والسهروردية وتلقن عن ابيه و
 شيخه سيد شاه طفيل علي القادري الذي استفاض بالفيض
 الروحي والجسمي من عنده بنيد شاه ذكر علي القادري ومن ابن
 عمه سيد شاه خلام حسين القادري وتلقن عن ابيه وشيخه
 سيد شاه روشن علي القادري تلقن عن ابيه وشيخه سيد شاه

مولانا عبد القادر عرف شاه عبد الله الجليلاني القادري تلقن
 عن ابيه وشيخه سيد شاه مولانا عمر عشيق الله القادري
 تلقن عن ابيه وشيخه سبيد شاه مولانا هداية الله القادري
 تلقن عن ابيه وشيخه سيد شاه مولانا احمد القادري تلقن
 عن ابيه وشيخه سيد شاه عبد الجليل القادري تلقن عن
 ابيه وشيخه سيد شاه ابراهيم القادري تلقن عن ابيه وشيخه
 سيد شاه احمد الثاني القادري تلقن عن ابيه وشيخه سبيد
 شاه قاسم الدين القادري تلقن عن ابيه وشيخه سيد شاه
 علام الدين القادري تلقن عن ابيه وشيخه سيد شاه بدال الله
 القادري تلقن عن ابيه وشيخه سبيد شاه شهاب الدين
 القادري تلقن عن ابيه وشيخه سيد شاه ابي احمد الثالث
 القادري تلقن عن ابيه وشيخه قاضي المقننة مولانا سبيد
 شاه شمس الدين شيخ ابي صالح نصر القادري تلقن عن ابيه
 وشيخه الحافظ مولانا تاج الدين سيد شاه ابي بكر عبد الرزاق
 القادري وفضائله وكبر مائه غير محدود ذكر الشيخ عبد الحق
 المحقق الدهلوي القادري الخفي البخاري ابو حنيفة الثاني اكثرها
 في اخبار الاحياء وذكر غيره في مصنفاتهم وكان رضي الله عنه
 صاحب الكسب والرياسة يقولون كان صانع الدهر يجلس باسرا يمين
 في مقصورة المدسرة وكان له خادم ياتي بالخبر الياس كل يوم
 بعد الاقطار في مقصوده وكلما دنا من المقصورة يشتمهم الشواء
 فوقع في قلبه فالتمس الواقعة بالحضرة الغوثية يوما وقال اعلاه

ياكل الشواء خفية قال الغوث الاعظم على جده وعليه الصلوة والسلام
 اخبرني اذا اكل هب بالخبز اليابس غدا فاخبر حينئذ قد هب
 الغوث الاعظم برفاقته فلما دنا من باب المقصورة وجد ما
 وجد الخادم فقال للمخادم وليس الامر كما تظن يعني احترق قلبه
 بنار العشق وهذا شيمه هذا شواء اخر وشراب اخر وشيمه اخر
 وبريقه اخر. قال الطريقي به عالم ظاهر. هذه مسئلة وكتاب اخر
 وروي بروايات معتبرة في كتب مستندة ان الغوث الاعظم على
 جده وعليه الصلوة والسلام سنة خمس مائة وخميس وسبعين
 من الهجرة النبوية قال يوما بحالة وعظه على رأس المنبر انا اكل
 مع فرقة يأتون في مجلسي من جبل قاف بطرف البحرين واحدة
 اقدامهم في الهواء وقلوبهم بحضرة الاله وتبجأ نهموا طواقهم
 محترقة من نار العجوبة الالهية وكان ولده الحافظ المحدث
 المفسر الفقيه غوث الافاق كمال الدين ابو بكر عبد الرزاق رضي الله
 عنه قعد قريب المنبر فرفع رأسه الى السماء بعد ما سمع كلامه
 هذا ونظر ساعة ثم صار مد هوشا واغمي عليه واخذ دخر لي
 قميصه في الاحتراق فقتل الغوث الاعظم من المنبر واخذ بالطفاء
 تلك النار وقال يا عبد الرزاق انت من تلك الفرقة فسيما ناله
 ما اعظم مقامه رضي الله عنا طفي الغوث الاعظم بيدك تلك
 النار وقال ما قال في خبته قال الراوي سألت عنه رضي الله عنه
 وجهه دهشته واعتمائه قال حين رفعت رأسي الى السماء رأيت
 رجالا في الهواء يستمعون وعظه رأيت رجال الغيب يتأتمنون

على الهواء بكثرة احتوا وجه الهواء يستعونه وعظمه مطيئين رؤسهم
ابا سهم من النار منهم في التأويل واليكاف وهو فرقتان شرقية
يطير في الهواء وفرقة ثابتون في مقامهم من الهواء ومنهم يتردد
على الاسرار انتهى وهو من رضي الله عنه تلقن عن ابيه وشيخه امام
الشرعية والطريقة حضرت محبوب سبحاني قطب دياره سيد
محيي الدين شيخ عبد القادر الجبار في الحسني الحسيني الذي
ترقى عن عالم الافرادية والمحجوبة الذي هو انتهاء مراتب الاقطاب
الى مدارج حتى وصل الى مقام الوراخ الوراخ الذي لو يكن مقام
من مقامات الاقطاب والاعفوانث اعلى منه وليرى الى ذلك المقام
احد من الاولياء بعد الصحابة الكرام الا بهلول دانا وجنيه بخدا
رحمهما الله وهما بعد الوصول الى ذلك المقام صار امدا هو شين
بحيث لو يقدر الا على ادعاء الضمير وهو على جده وعليه الصلوة
والسلام كان في هذه الحالة قائما على اداب الشريعة النبوية
والسنن المصطفوية شاغلا بوظائف العبادة فرائضها ونوافلها
متصديا لدرس العلوم وارشاد الطالبين وغير ذلك من مهام
الدين وكانت البصرفات الروحانية بعد جارية وثبتت في ذلك
المقام اياما ثم خرج الى مقام اخر وبرهانه كما نقل عنه عليه السلام
في كتب معتبره انه لما حضر روضي بحضرت جدي وقت عروجه
ليلة المعراج قال الله تعالى بحمدني عليه السلام اعلمت من
هذا الرجل قال يا رب انت اعلم مني بذلك فقال سبحانه وتعالى
هذا ولد لي من نسل جبرئيل بن علي عليه السلام اسما عبيد القادر

لولا اختتمت النبوة لكان اهلا لها بعد جعلت محبوبا بعد اوفقال
لي ولدي وقرعة عيني طاب خاطري برؤيتك وطاب خاطرك
برؤيتي فانت محبوب لي بل محبوب الله ووارثي بعد لي في مقام
ولايتي ومحبوبيتي واضعت قدمي هذه على رقتك وقد ماك على
رقاب جميع الاولياء من امتي المتقدمين والمتوسطين والمتأخرين
انتهى وتطبيقه ان ثبت من هذا انهما دخلا في عموم جميع الاولياء
فقدمه على جده وعليه الصلوة والسلام على رقا بهما ايضا كما
ثبت باعترافهما وهما وصلا الى نهاية مقامات الولاية كما تقدم
ولا بد ان يكون له على جده وعليه الصلوة والسلام فضيلة عليهما
كما كان له فضيلة على سائر الاولياء ويكون مقامه عليه السلام
اعلى من مقامهما كما كان اعلى من مقام سائر الاولياء والا كيف
يكون قدمه على رقا بهما فثبت انه عليه السلام عرج عن مقام
وراء الوراء الى مقام الاخر الذي اعلى وافضل من مقامهما
كما كان اعلى من مقام سائر الاولياء والا كيف يكون قدمه على
رقا بهما فثبت انه عليه السلام عرج عن مقام وراء الوراء الى
مقام الاخر الذي اعلى وافضل من مقامهما انتهى وهو ابن سبيد
شاه ابي صالح موسى بن سيد عبد الله الجليلي ابن سيد يحيى الزاهد
ابن سيد محمد بن سيد داود بن سيد موسى الثاني ابن سيد
عبد الله الثاني ابن سيد موسى الجون بن سيد عبد الله محض
ابن امام الحسن المثنى بن امام حسن عليه السلام بن حضرة
امير المؤمنين اسد الله الطالب علي بن ابي طالب عليه السلام

المنجذب بخطاب حكيم وهو ما مالا ولياء من كرم أمة الحق
 يعمل بها في القبران ويتبع له كما جاء في الحديث القنات مع علي
 وعلي مع القنات وصل باعلى مراتب اليقين حتى قال لو كشت البغضاء
 ما زد دت يقينا وهو عالم علوم الظاهرية والباطنية كما وساد
 في شانه انا مدينة العلم وعلي بابها وهو مولى هذه الامية
 كما قال عليه السلام من كنت مولاه فعلي مولاه ومبين كمال
 فضائله ان خير النصارى فاطمة الزهراء بنت رسول الله صلى الله
 عليه وسلم كانت تحتها واجبن واخمين عليهما السلام من
 اولاده والعباس بن عبد المطلب عم رسول الله صلى الله
 عليه وسلم مع رفقة محله تابعه وزين بن عور رسول الله صلى
 عليه وسلم مع كمال شجاعته وشهامته معه وبنو الهاشم مع
 تلك الشوكية والحرية والشجاعة والصلابة اخوته وهو
 كرم الله وجهه كان في نفسه مع كمال الشجاعة والصلابة في الدين
 وغاية التوكل على الله العالمين كما هو مشهور في الاولين والآخرين
 ومجربا كان قد اشتهر بكماله فضم النفس حتى كني بابي تراب
 وهو عليه السلام تلقن عن ابن عمه سيد المرسلين خاتم النبيين
 احمد مجتبي محمد مصطفى صلى الله عليه وآله واجحابه وذرياته

واولياء امتنا الى يوم الدين

تخت الشجرة الغريبة

الفارسیہ

از سلاسل کہ عروۃ الوثقی است

بشکایان سلسلہ مطہر خداست

ہمہ فرع اند و اصل شان نیست

این سخن کی بگوش سبب و نیست

اکہی بحسرت و بحق و بطریق حضرت خاتم المرسلین شفیع المذنبین انیس الغریبین راقۃ العیاض
 رحمۃ العالمین محبوب و حبیب رب العالمین رسول مقبول کبریا احمد مجتبیٰ محمد مصطفیٰ صلی اللہ علیہ وسلم
 اکہی بحسرت چار بار کبار اکہی بحسرت چھتن پاک و اطہار اکہی بحسرت
 حضرت خاتون جنت بنت رسول پروردگار اکہی بحسرت فاتح باب ولایت سرور بارہا
 امامت امام الاولیا برگزیدہ کبریاء ولی خدا و ولی مصطفیٰ اسد اللہ الغالب علی بن ابیطالب
 کریم اللہ و جہہ اکہی بحسرت ہمامین الہامین امام کونین حضرت ابو محمد امام حسن و حضرت
 ابو عبد اللہ امام حسین علیہما السلام اکہی بحسرت حضرت امام حسن المثنیٰ علیہ السلام
 اکہی بحسرت حضرت سید عبد اللہ محض اکہی بحسرت حضرت سید مثنوی جون اکہی بحسرت
 حضرت عبد اللہ الثانی اکہی بحسرت حضرت سید مثنوی ثانی اکہی بحسرت حضرت شہداد
 اکہی بحسرت حضرت شہید محمد اکہی بحسرت حضرت سید نجمی زاہر اکہی بحسرت حضرت
 سید عبد اللہ بجل اکہی بحسرت حضرت شاہ ابو صلاح مثنوی اکہی بحسرت حضرت سید
 سلطان الاولیا برابن الاصفیا قائل قول قدمی ہندہ علی رقبۃ کل ولی اللہ تعالیٰ حضرت
 سید محی الدین ابو محمد شیخ عبد القادر احسنی الحسینی السجیلانی علی نبینا و علیہ الصلوٰۃ والسلام
 اکہی بحسرت حضرت غوث آفاق قطب خلافت سیدنا ابو بکر عبد الرزاق اکہی بحسرت
 حضرت قاضی القضاۃ مولانا شاہ شمس الدین ابو صالح نصر القادری اکہی بحسرت حضرت
 سید شاہ احمد القادری اکہی بحسرت حضرت سید شاہ شہاب الدین القادری اکہی
 بحسرت حضرت سید شاہ بدر الدین القادری اکہی بحسرت حضرت سید شاہ علاؤ الدین القادری

الهی بجزت حضرت سید شاه قاسم الدین القادری الہی بجزت حضرت سید شاہ احمد القادری الہی بجزت حضرت سید شاہ شہرت الدین القادری الہی بجزت حضرت سید شاہ آبرہیم القادری الہی بجزت حضرت سید شاہ عبد الجلیل القادری الہی بجزت حضرت سید شاہ مولانا احمد الثالبشا القادری الہی بجزت حضرت سید شاہ ہدایت اللہ القادری الہی بجزت حضرت سید شاہ مولانا عمر معشوق ابرا القادری الہی بجزت حضرت سید شاہ مولانا عبد القادر عرف شاہ عبد اللہ بحیدرانی البغدادی القادری الہی بجزت حضرت قطب باری سید شاہ روشن علی القادری برادر دینی حضرت سجادہ نشین محبوب رب العالمین غوث ثانی سید شاہ ذاکر علی القادری اجمیل الہی بجزت انیس الطالبین شفیع المذنبین قطب حق لم یزلی سید شاہ طفیل علی القادری الہی بجزت عالم علم عقلی و نقلی واقف اسرار حق و جللی عاشق و معشوق و محبوب رب لم یزلی غوث ازلی سیدنا و شیخنا ملجأنا و ناوانا حضرت سید شاہ غفر علی القادری البغدادی و اجمیلانی اصلاً و المیدنی فوری مولداً علی بنینا و علیہ الصلوٰۃ و السلام اسے یوم القیام الہی بجزت سیدنا و مرشدنا حضرت سید شاہ علی عبد القادر شمس القادری عرف مرشد علی القادری البغدادی اصلاً و المیدنی فوری مولداً المتخلص بباصی و جلی ادام البطلہ علی رؤس المریدین الی یوم الدین معلماً فی مقامہ دینی و دنیوی جمیع مریدان و معتقدان این خاندان عالی شان فیض رسان قادیانہ رزاقیہ مہرہ زادا سند فیضہا و شرفہا

حاصل گروان آمین ثم آمین

الہی آمیناً علی حبیبک احمد المجتبی محمد بن المصطفی صلی اللہ علیہ و آلہ و سلم و علی حبیبک الکھضر ذی القنوت الاعظم قطب العالم سید محی الدین شیخ عبد القادر السیّدی علیہ السلام علیہ الصلوٰۃ و السلام یوم القیام

الاستدیر فی النظم

طبع زاد و قاصد ملاح و نعت گو بلیغ و فصیح جناب مولوی محمد
قاضی عبدالاول صاحب میحذوب سلمہ اللہ تعالیٰ

الکی شجرہ طیب شجرہ نور ایمان کا
زبان جلیک دہن میں زبان کا ورد اور
شیعہ کے عناصر حارین اصحاب امت
خلینہ بعد کے ہیں سوم عثمان بن عفان
چارم فتح باب ولایت سمر و رعا
حواں خمسہ ذات خجتن ہیں میں ایمان کے
رسول اللہ علی اور فاطمہ ہر اہل اور
علی تشکل کشا اول ہیں اور فتح و آیت
سوم حضرت حسن ثانی بیٹے ہو لقب انکا
چارم دور عبد اللہ محض کا ہی امامت میں
جناب سید عالم ہیں جسے جون بعد کے
ششم ہی دور حضرت شاہ عبداللہ شہنا
ہوا پھر دہم ششم موسیٰ ثانی کا دوران میں
ہاٹھین حضرت آؤ کی تھی آٹھویں بار
نہم ارباب دین کے راہبر سید محمد ہیں
دہم ہیں حضرت یحییٰ لقب ہدایت زانی ہیں
ہونی دنیا میں عبد اللہ انجیلی کی پھر آمد

عقیدہ سنی کھلے پھول و شہر ہیں عرفا
و تلیفہ دل کا پہاڑ میں سدا نام محمد ہو
ابو بکر انہیں ل ہیں دوم حضرت عمر خطاب
دل و جان سے ہے ہر دم رفیق سرور کوثر
لقب شہیر خدا حضرت علی ابن ابیطالب
ثبات عقل جسکو ہر زمین شکر ہو وہ اپنے
یہ ہیں خجتن اور ذات انکی جمعہ میں
دوم حضرت حسن ثانی کا حقیقی ہیں امامت
مدینے میں تھو جیب تھا کر بلا کا دامہ گذر
مرید و کو سرور ہیں انکا سایہ ہو قیامت میں
امامت میں ہیں چہم و نوں عالم میں کھنجر
طلب جسکو قیامت میں انکی صراہی کا
ملی قوت مرید و کو انھیں دین ایمان
تصدق ہو انکو دور یارب لکی جاری
جو ہیں اولاد غوث پاک ہ آل محمد ہیں
اوہ سجدہ کرتے ہیں بلا تک استانی میں
امامت میں گیارہ پشتا و صا انکے ہیں

ہوئی پھر بارہویں بار ہی تو آ کر حضرت
 خطاب آیا تھا جنگی دوست کا حضرت کو تھا
 ہوئی جسو تیرہویں نبی ہر دوسرے
 سرید: لا تنفخ للہ دبی قول حضرت
 قدم سے آپ کے پھیلی سر نہ پھر مسلمان
 شریعت میں ہیں ظاہر عبادہ القادر
 شب سہری کو ہمت کیا یہ رتبہ برتر
 سپہ غوثیت ہیں آپ بارہ ہیں مروج الاولاد
 دوم انکے تھے سجاد کے مالک غوث ربانہ
 ابو بکر آپ ہیں در عبد الرزاق بھی موسم
 لقب آپ کا مشہور تاج الدین الملیہ
 قضاۃ و زور کو قاضی ابو صالح تھو شمس الدین
 ہو پھر مالک سجادہ عالیہ شہد احمد
 ہوئی پھر شہرہویں حضرت شہاب الدین کی بکر
 جناب شاہ بدر الدین کا پھر سلسلہ آیا
 علامہ الدین انکے بعد آئے دار فانی میں
 جناب قاسم الدین آ کر ہو کر قاسم ملت
 ہوا سب و حکم شہد احمد الثانی کا پھر
 چلا پھر شرف الدین کا دور یہ دور ان
 ہو سب سوم حضرت جناب شاہ ابراہیم
 ابو عبد الجلیل القادر ہی چوبیسویں تھیں

کفایت جنگی ابو صالح کرامت تھی یہ
 ہمیشہ نفس مارہ سے لڑتے تھے جھگڑتے
 منور ہو گیا عالم کہ محبوب خدا آئے
 غلام بارگاہ قادری کو یہ نیاز تھی
 اسی آپ کو کہتے ہیں صحیح الدین جیلانی
 نمایان ہے خدائی آپ کی مشور میں سیرت
 قدم ہی آپ کا کل ولید راند کی گردن پر
 حروف کلمہ بے نقطہ ہیں گویا لوتی آرا
 خدا کی ذات باقی خدا کی ذات میں فانی
 انھیں کی آہ سیو کیا جاتی تھی ہو معلوم
 حقیقت میں ہیں سترج اولیاء اللہ کی یہ
 خطاب بنکا ہو نصر القادر ہی مسکن علیہ السلام
 مناقب انکو ہیں یہی کرامت انکی ہیں
 قدم کو انکی برکت جہان میں پھیلی دیندار ہی
 انھیں کی ذات برحق نہ ہر اردن سخن پایا
 خدا کا مر تھا گویا انھیں کی مہربانی میں
 مریدوں کو ملین لٹے فراویں و کھلی
 رہے جہت جہان میں نول تھا آپ کی کاسن نالان
 کمالات آپ میں جو تھے نہیں ممکن ہوا ان میں
 ہوئی علم لدنی کی خدا سے آپ کو تعلیم
 عیان اجاد میں جو تھو وہ پھر نہ ان میں

در شریعت میں ہیں جہاں انوار کا نور ہے

نور ہون

جناب خدا تعالیٰ کا تھا چسپوان دوبا
 ہدایت پھر ہوئی تھو فیض اللہ کی عنایت
 ہوئے پھر شاہ مولانا عمر معشوق اللہ کے
 ہوئے مولانا عبد اللہ قادری بعد لاثانی
 انھیں گئے تھے دو گوہر نور عیشین و باجدر
 بڑے حضرت وہاں سجادہ بغداد میں
 برادر ساتھ تھے روشن علی محبوب جانی
 مگر والد گئے وہاں در دونوں یہاں
 شہر روشن علی قادری سے ہیں درخت
 ولایت آپ کو حاصل ہے عظم پاک سے اپنے
 علی نعمت بھی حضرت کو ہیں منسوب عزاد
 ہمارے والی واقف کے آپ بھی جد امجد ہیں
 عجب محبوب حق نور خدا پیدا ہوئے اپنے
 ہوئے مہر خدا مہر علی قادری پیدا
 یہ بغدادی ہیں اصلاً مولانا ہیں مہدی پوری
 انھیں کی ذات ہے ذات پاک حضرت مرشد
 علی کو ساتھ ضم کر نام پاک حضرت بعد
 سوائے کے ہی اور ان کا نام وہ بھی کیا تھا
 لقب حضرت کا شمس قادری بھی ہے مشہور
 یہ قاتلین یہ لائیں دو عالم کے یہ لکھن
 بحق حضرت بغداد اور انکی جو ہیں اجداد

عمر قاتل

زنا میں وہ کیلک تھے تھا انکا کوئی ہمتا
 عہد ان کا نام انکا لفظ اللہ اور ہدایت
 حقیقت میں خدا کو عاشق و معشوق دونوں
 لقب تھا آپ کا مشہور عبد اللہ خیلانی
 شہر ذکر علی روشن علی یہ دونوں ہیں
 ہوئے مہر آئینکو سو گند و ستان بکیر
 ہوئے والد بھی مہر ہے عبد اللہ خیلانی
 مقام انکا تھا مشکوٰۃ حبیب بغدادی
 علی اور مولانا فیضان و نون لفظونکو تو کرکچا
 شہر ذکر علی قادری سے بعد رحلت کے
 ہوئی یونین کی تکمیل اور دنیا کی آبادی
 والد محبوب جانی کے ولید محمد بن
 نبی کے تخت سل علی پیدا ہوئے اپنے
 خدا کی تھی خدائی آپ پر مفتون اور شہید
 وہاں روحہ فیض معنوی جاری ہے اور
 مریدوں پر ہے قائم اتنی رحمت شہ
 یہی ہے اسم اعظم اور اس کو ہے آباد
 غلامونکو شہ مرشد علی قادری ہیں
 برابر ہی دنیا اس میں اگر نزدیک یاد دور
 سبھی پر قدم حضرت کے کل محمد و بابا
 بھی پیر مرشد فرمایا ان کے ہودل آباد

<p>اُسی دین و دنیا میں میری زندگی نکلے گی</p>	<p>و اما محمد و سب کی رحمت سے رہنا</p>
<p>و غزل</p>	<p>و غزل</p>
<p>مطلبِ ذاتِ خدا یا غوثِ پاک شافعِ روزِ جزا یا غوثِ پاک دینِ بین و دنیا میں عشرین مجھے دونوں عالمِ آپ سے پر نور ہے دل مرا کعبہ بھی ہو تو کچھ نہیں آنکھ پر سر پر مرے رکھنے قدم نخلِ امید آپ کی نخلین سے دل کی حالت بکل عیان ہو آپ پر آپ کے فرمانِ مالیشان سے ہوزیارت آپ کی مجھ کو نصیب آپ کے قدموں میں قربان ہوں آپ ہیں محبوبِ رب العالمین عاشق و معشوق دونوں ایک ہیں عشق کے مذہب میں حبیبِ اتحاد حضرتِ فرشتہ علی القادری آپ کے فرزند کا بندہ ہوں میں ایک رحمت کی نظرِ محمد و سب پر</p>	<p>نورِ عینِ مصطفیٰ یا غوثِ پاک مالکِ ہر دوسرا یا غوثِ پاک آپ کا ہے اسدا یا غوثِ پاک آپ ہیں بدر الدجی یا غوثِ پاک گھرِ نوحِ بابِ آپ کا یا غوثِ پاک بس یہی ہے التجا یا غوثِ پاک دو جہان میں ہو ہر ایا غوثِ پاک آپ سے مخفی ہو کیا یا غوثِ پاک ٹل گیا کیم قے ایا غوثِ پاک بس یہی ہے مدعا یا غوثِ پاک دل کا نکلے حوصلہ یا غوثِ پاک آپ کا عاشق خدا یا غوثِ پاک صاف ہے یہ سلا یا غوثِ پاک پھر کون کیونکر جدا یا غوثِ پاک ہیں ہمارے پیشوا یا غوثِ پاک شکر ہو کیونکر ادا یا غوثِ پاک تیکھے بہرِ خندا یا غوثِ پاک</p>
<p>و تم قصیدہ رشیدہ ہذا از دوست</p>	<p>و تم قصیدہ رشیدہ ہذا از دوست</p>
<p>خداوندِ مہربانی تو نورِ خاصِ رحمانی</p>	<p>جاننا جانِ جانی نہانِ درِ گلِ شامی</p>

چال با کمال تو عرب را کمر و نوازے
 دیم شقاق اجداد تو از خیر المہین بود
 ز اجداد تو عرب را فخر و تو فخر ابجد
 شفیع ہر دو عالم سرور مرسل نبی بر حق
 سپے او را کی ذات تو ہمہ پیغمبران عاجز
 خدا بین از روی الحق من را بی راہ حق دید
 نبود سے یا رسول اللہ اگر ذات تو در عالم
 ز رفیع ذات تو منسوب دہم در خلافت
 چو مہمان خدا بودی شب معراج بہر تو
 نبودی یا رسول اللہ اگر نور ترا حال
 نکردی فرد جان گر نام پاک تو عظمت
 نقیب بارگاہت حضرت موسی کلیم اللہ
 چو خورشید جالت پر تو انداخت بر یوسف
 برای خدمت پاک تو جبریل امین ہر دم
 دلیل مہل شہیل تو سبحان الذی ہمہ
 تو ہستی صاحب اوج ولی و مالک برکت
 ز خیر مقدمات در ہر دو عالم خیر ظاہر شد
 خدایے پاک بر حق میکند خلق عظیم
 شریعت پر ادب مانع ازین جوان فزون
 منہم رفعت چیران خدا بر حق آفرینیت پس
 کہینہ نمودہ تو بشننا با این شہرت داد

خود بر بطحا از جہت داشتی تشریف اراک
 ہمہ از انبیا و اولیای خاص یزدانی
 قریشی ہاشمی و سید اولاد عدنان
 کہ از فیض قدمست در جہان اسلام
 برای فہم رازت عقل اول ہم بحیرانی
 بظاہرین ولی نکشود این سراپانی
 مشرف کی شدی پیغمبران از فیض ربانی
 کہ لایق جابر علی و اکابر حق را تو شہرت
 بچرخ چارین عیسی مشرف شد بر بابا
 خلیل از آتش نمرود کی رستے بہر آستان
 رہا گشتے نہ بہر گز نوح از امواج طوفانی
 بجان و دل فدای تو ذبیح اللہ بقر بانی
 کمال حسن داد اورا خطاب ماہ کفانی
 گوی گوارہ جنبانید گاہی کرد در بابا
 مکان لامکان جای تو بہر خاص سما
 تو ہستی مظہر ذات خدا و فیض ربانے
 ز نور انور پاک تو عالم گشت نورانی
 تو خود را عہد بخوانی بجای قول سبحانے
 کہ در وحدت تو کلیاتی بکثرت نیز لایق
 ہو صفت نقطہ باشد ہمہ آیات قرآنے
 غلامت مورا اگر باشد شیخ اہد سلیمانے

<p>زین ابوصفا اقدس فرودس برین حبیب و در زمانه بود خیر القرن و درین ابوبکر است در صدق و صفات اول صحاب سوره عثمانی فی التورین بد جامع قلم نویستی با سیم اشم و تحت المباح علی کل بلخ رسالت حضرت خاتون جنب حرم نور و نورین نیست و در حدیث و دیو پاک بر توده بر اولاد و اوصی است چو رفتی از جهان بگذرشتی اولاد و خیر عرض بگذشت و در و اصفی و اهل بیت چنین بگذشت پس قرن پنجم حق تعالی و</p>	<p>کنید هر خا و دم کشته شد و توفیق است که اولاد تو بهشت و اوصیاب اولاد دوم حضرت شاهره و دنیا و مسلمان چناندم بر علی دادی ولایت را گهبا علی باب علوم است و شاهره و عرفان عالم کردی و گوهر بر بهشت و اهل بیت خطا کردی چنین نیست و اهل بیت و جفا است و یوم القیامت زاهدان امکان است بگویم هر چه شد است از فیض قرب جفا جهان تاریک شد گفتند ظاهرین بناد بحسد و داند که آمد دوره محبوب سبحا</p>
---	---

عزل

<p>دوانه غوث صمدانی محی الدین جیلا بر ای روح روحانی محی الدین جیلا زخوف حشر برانی محی الدین جیلا بصورت مثل انسانی چو فانی است تو دین جفا مجد را سر نو تازه فرمودی چو بهشت است پیغمبر حبیب داور اکبر</p>	<p>مزدان خیم توجانی محی الدین جیلا مجسم نور رحمانی محی الدین جیلا چو صوفی بر زبان رانی محی الدین جیلا بسیرت مطلقه ثانی محی الدین جیلا ضیا بخش مسلمان محی الدین جیلا تو هم محبوب الماثانی محی الدین جیلا</p>
--	--

<p>بروای ز طایفه اهل بیت است آنی</p>	<p>من مجذوب و مشکل توفیقی جنب در چشم پیر برانی محی الدین جیلا آواز نور خدا میداد در ذات خدا فانی</p>
--------------------------------------	--

<p>قضا و قدر ز پر حکم تو با صد ادب هر دم خدا چون خالق حجب کرده بای حجب شده که از حجب خدا و تو کل پیدا شد درین عالم کسی که میتواند رفت راسی را که تو رفتی چنین که میتواند آموختن علم لدنی را جناب سرور عالم قدم بردوش تو دار جالی با کمالی تو ز فرزندان تو ظاهر امان طریقت را عجیب فیضی رسید تو چنین گذشت یکست که بار وایت پاک بکلمه ای سلطانی عجیب فضل بهار آمد که تو در حضرت محمد علی القادری آمد بظاهر حضرت عرفانی بابل غوث صدر آن مشرقی را طریقت را حقیقت را تو سلطان به معرفت تو گوهر کیتا به عرفانی تو به ملک ولایت اولیا را شاه شاک بذات خود تو کامل صفات نیست بشکل گنگارم که امید فضل تو همین دارم جناب حضرت محمد علی القادری تو</p>	<p>عجب ملک خلاق جهان کردی فکر آن درین سرسیت پر معنی درین زسیت بهار حبیب خاص جنت بود تو محبوب سبحا کسی کی میتواند فهمید سحر اریکه تو دان مگر بوده خدا استقامت تو وقت سبق تو مندرگون بنیر پامی تو هر اولیا آتی پسر سر بر پر باشد تو این خوب میر که در دو برامست در جهان بود نر لاکا تجلی کرد سونی هند روحانی و سبحا گل ایمان بدل شکفت رنگ آور و لور وزید از هر طرف هر سو نسیم فیض ربا مطلع اوال اول تو ای آخر هو الظاهر تو نهانی وجودت از وجود حضرت محبوب سبحا کجا غواص فکر کس سدر نزدیک تو آتی تو براج سب پر معرفت حضرت درخشا تو هستی با خدا وصل تو عین نوریزدانی که خدایت دین من و فرزند تو ایما بستر باطنی واحد بحیم ظاهری ثانی</p>
<p>در هم ای پسر دستم گیر و من پاتر ابروم که خاک پاک را پانی تست دار و دل و جان</p>	
<p>تو نور ایل بی سرور غوث صدرانی نگویم من که تو اینی گویم من که تو آتی</p>	<p>مطلع بتو اخلاق پیغمبر تو اسرار رحمانی بدل تو حیدر حکم چه حاجت نیر باطنی</p>

<p>سرو تو کنیز و حضرت نبیینه تو کنج عرفا ز قاست فتنه روز قیامت را تو مینا بامید بیک در محشر ز خون حشر نریز که من عمر غریب و تافت کردم بنا دلی دارم درون سینه پر درد و آس تو هستی نورایا نم گناهی را تو در ماست نگیری تو اگر دستم لغت گشتم بنفستان کنم چون شرح حال دل که حال من میسر شود کامم بیک برقی تجاوت به ساس تو هستی رحمت عالم تو کاری کن که تو گه خوف عذاب قبر اخرا یز پریشان تو اینجا هم نگه بانی تو اینجا هم نگه بانی ولم در سینه نامد بدل تو اندرون مان که تو لجا و ما و امی مریدان و غلامان تو شمس لقا و رمی فتنه تو مهر و شمس چنین باقی توانم که تو باقی من کا</p>	<p>و وحیست بر حق منی دولت بهر خدا و دوستی بر قدرت قدرت مقدم مولای کاتخف الله و در جهان ز دستم رفت وقت من است می کشم کونا سرم دارم که از سودا دنیای می سر ز سر تا پا خطا دارم نظر بر رحم تو دارم نبی منی که بسوی من من از هر دو جهان منم در مانده و حیران منم بیچاره دعا ز خوف من ترانی دل جو کوه و بلور میوز ز کار نیک بهر دهن من اندام که من کرد گهی و الله خیر انما کیرین آرد من پناه من نیست جز و است تو اندر قبر و محشر منم بر دوش تا باشد بر سر و آ تو با تو ذات بی نیازی و نیاز خدایت دارم شوم مستیا است از پر تو نور جمال تو سرو تو حیدر می دهم دوتی هر گز نمی خواهم</p>
<p>بروز محشر که بر منند اس می و طاعت کو نایم من بسوی تو که هستی دین و ایمان</p>	<p>بروز محشر که بر منند اس می و طاعت کو نایم من بسوی تو که هستی دین و ایمان</p>
<p>غزل ز محبت نبیینه</p>	<p>غزل ز محبت نبیینه</p>
<p>کام عالم من کیا آپ نے مولا جو کر آپ خود آئے ہیں اللہ کا سایہ ہو کر</p>	<p>عبدالکے نام سے اس دہرین پیدا ہو آپ این ظیل خدا آپ کا سایہ کیا ہو</p>

<p>قالب قوسین تھا ادنی سے بھی دنا ہو آئی سپہ نگرس بیمار مسیحا ہو کر جاسکے اندر سے کیا ننگے بند ہو کر دل بھی بہ جا اگر آنکھوں سے دریا ہو کر مین مرینے کی طرف جاؤ گنا بگنا ہو کر لوٹ آنا ہی پڑا عرشِ معلیٰ ہو کر کام اللہ کا کرنا ہے وہ بند ہو کر میم آیا ہے محمد کا مہم ہو کر</p>	<p>ارتقا علی وہ ہوا آپ کا مہراج کی شہ چشمہ نازع کو کشتی تھیں یہ دوران لامکان مین نہ نام دونی کا باقی مین تہا مین مرینے کی نہ رونا چہ وڑو کہتہ اللہ سے کہہ جا ننگے اللہ واسلہ ایسی امنی کی محبت تھی کہ مہراج کی بھیجا ہو جو درو آپ پہ ہر سرچ و ہے احدا علیہ السلام مگر احمد مین</p>
<p>نشت خم ہونی چلی بارگاہِ مجذوب کعبہ رومی چھوڑیے بھی سہی مین سید ہوا کر</p>	
<p>عشق</p>	
<p>سا سوا سے ہر دم جلال حضرت بغداد ہو لاکھ مشیت خاک سیری اوی صبا بر باد ہو خوش ہوا چاہے کوئی ابدال ہو اوتا ہو استقامت آپ سے ہو آپ امداد ہو تو میرا بندہ ہی مجھ کو اقتدار ارشاد ہو کہہ دل گھر خا کا آپ سے آباد ہو خود خدا عاشق ہو ایسا جیکہ آدم آدم ہو قول جہاں سے کلا کلا خائف المبعاد ہو سا سوا سے حضرت مرشد جو کچھ بھی یاد ہو یوں بدینہ ہو کبھی منظر کبھی بغداد ہو</p>	<p>سا سوا سے یا اتمی دل میرا آزاد ہو کچھ مرینے کی طرف جا نیکی کو بغداد ہو گل ولی کا ہو ٹھکانا آپ کے زیر قدم آپ ہی توفیق دیکھتے لکھو نیکو اور کچھ حضرت پیر بادین دنیا مین عین محبوب جیسا آپ ہیں پھر کیا مالک ملک مین کیونکر کون مین فرما بشیر مین مریں سے کہے کیونکر خدا جو چھتے کیا ہو قسم کو چھتے ای ہنگر کیر دیکھ کر چشم حق مین کجی ایک</p>

نہت لکھتے لکھتے آخر آپ کامل ہو گئے
حضرت محمد و بابا جی ہونم بڑا استاد ہو

الفائدة الثالثة في التقاريط والقطعات التاريخية بطبع

هذا الكتاب وغيره

بسم الله الرحمن الرحيم
تقریباً ہذا از طبخرا و صاحب مع وفاد و نقاد مالک ملک کلام خدا و
مولوی منشی سید محمد عبد الحق القادر المتخلص بہ شہید طالب پور سے
مشکلا بادی لغت کے سرور کائنات مفتوحہ موجودات و مداح حضرت
مالک الملک قاب غوث الارض و السموات و منقبت خوان حضرت
مشائخ طریقہ علیہ قادیہ رواقیہ ذاکریہ مصریہ علی محمد و علی بیہ و اصحابہ
الصلوٰۃ و التحیۃ است و ہر چند کہ تصانیف لطیفہ و مشرفہ نشان
بسیار بسیار است و تراویں خامہ صداقت توامہ نشان بسیار صاحب
مناق روحی اند کہ نقہ نشان کیف خام صبوحی می بخشند و مصدر جمہ
علوی اند کہ ہر نکتہ نشان لمعہ فتوحی مید بخشند مگر از بجزایر تصانیف
شان ہر قدر کہ نزد فقیر موجود است نبندی ازان و بیجا است
و انشاء اللہ تعالیٰ مابقی متفہن کتاب مستطاب دیگر کہ بحالات

و کرامات اعلی حضرت حضرت خداوند مپروم شد مریضی است
عنه بوده است مطبوع خواهد شد چون بجا و ما توفیقی الا بالله العلی اعظم

یکه بلبلان ثنایت بر لب قرار داد	زخمه ذکر تو در طنبور و موسیقار داد
چنگ و بر بطراندوقی محفل تو حیدر تو	نغمه مستانه تن تن بر زبان تبار داد
وز نشید نغمه صحرای آرائی هم کن فغان	ز فریه سنجید هر سوز لب گفتار داد
و گستان صفات اهل بیت و صحبه	از نسیم مدح خند و لاله و گلزار داد
میدرخشد هر زمان در بنیم و صفای	لمحه نور تجلی از در و دیوار داد
گشته روشن از طفیل نور ذکر و ذکر	بمطلع بهر کر است مرشدی تذکار داد

اینک از نغمه صحرای آرائی هم
محفل نصرت یط میگرد و ترنم زار داد

پس از تشریح از می حدود ستایش حضرت از یک قانون رسالت را با هم سامی حبیب خود شن
سید الکونین آفرید و نازکی بخشیده مشعر حکیمی که نه را نوایر و ساز و جمل جلاله و عظم
نوازه و شمس لطف طرازی نغمه و نیایش است نوازی که از خون هدایت پیر کت محبوب
پیشش غوث الثقلین بلند آوازی گشیده مشعر حبیب خدایه نوارا نوازه صلوات الله
حکیم و مکتوم علی آله افضل الامور و بهترین افعال خنک نوازی تذکار مناقب
آل اطهار و اصحاب اختیار است رضوان الله تعالی علیهم و اولاد مثل الدستور و خوشترین عالم
اینک پردازی احوال ابرار و اواب کبار است علیهم السلام و اینک این بنوای هرزه
محمود ز خشک نامی نغمه سدا و آوازه شباهت چند تازه برستور مقبول و ثبات اند و بلند
بها و اصول به نغمه حضرت رسالت پناه حامی امتان مغفرت خواه و شفیع عاصیان
محمود هر زمان مقصود کن و کان در آینه حصول ایمان در و مسعودش و طیفه دل زبان

مقربان رحمة للعالمین الخاطب به طه و یس و الملقب بالمصطفیٰ والا یمن التاوی بالکمال
 والمنزل والتمس بالمظهر والمائل صبح صفاء و صبح منعی موعده یعطیک ربک فخری تمسده
 سبحان الذی انتہی نور خراطره و ابرار کائنات متفرج موجودات مظهر جنات متعذر خیرات
 مستعمل بالذات مستغنی عن الصفات والا جاسیه که نشه گوشه خلوت و الایس شریب
 جبریل آسمیانه کند و مورچه صحن سدرایش و افسر سرفیل بنده قریاینگاه که میگای
 سقا کسیت و حوالی خرگاه اعظم او و عزرائیل مولا کسیت از موالی درگاه معظم او و رفعت
 آسمان نهم از ان برتر گردیده که پاسه اقدس او از برش گذشت مصرع رفیع الی در بسته
 والا جاسیه و خلعت لامکان هم زبان بر سر رسیده که جای مقدس و بر سرش گذشت
 مصرع رفیع انحضرت زینبنا بی نظیر

از عرش علی جاوید بلخ اعلیٰ بکماله	خوش شید سمانا در کشتن لبت حی بحال
خوش طلیعت و اوقاه خوشنت چرخه	هست و شفاعت او تو صا و عیاله
دمی بذوق و به تعلیم و با ادب خوانم	اگر چه راه و مقامش همه من و ام
که آن زحصر برون لطیف و شیرین	ز صد هزار نوازش لطیفه این بیت
بر بود و لم و چه نگار عربی	نکته مدنی با شمس و مطلبی

محسن شیدا

خوش آن نگار و چه خوشن و خوش دارد	که هر زبان سخنی بر زبان از و دارد
نه خلق بلکه خدایش هم آرزو دارد	ندانم آن گل رعنا چه رنگ بود دارد

که مرغ هر چینه گفتگوی او دارد

وجود او که سبب شبنم چون خمیره نور	ز آب چشمه حیوان و زمین کافور
هوای قدس در آن ریخته و جود طهور	که گشت محسن از بل و اوسیه ظهور

چه قد چرخ حسن چه رخساره نکو دارد

<p>لایزاله شایسته نشین برسم قدیم بخواند نغمه از نی لسان شرق کلیم</p>	<p>بشوق جلوه کن حسن احسن تقویم به برسم خاص سازش بعزت و تقویم</p>
<p>چه گویم آن مشبه خوبان چه خوب و دارم</p>	
<p>بیا به خطبه قدسی یکنمان به نشین همی ظهور و مصفا برنگ ما معین</p>	<p>به بین که ساقی صفا به علم و لیس به لغت صدر نشین محافل تکوین</p>
<p>چرا لبها غرور در شیشه و سپهر دارد</p>	
<p>بند و شوق دران پاک صاف غما سجوش نشسته آن باد و گشته دیوانه</p>	<p>چو بر کشید از آن شیشه یکم و نیمه ز حسن آن مه تابان شد که مستانه</p>
<p>بگوش من لبها شیدا چه گفتگو دارند</p>	
<p>قصیده شیدا</p>	
<p>ای رسول عربی مطلع انوار خا شده خوبان جهان منظر انوار قدیم خوشدل و جان شرح شبنان رخ زیبای تو آئینه حسن ازل عنبرین غالیه انیسبت مرا غیایه قاب تو بین و ابر تو و دلم قربانش این دو چشمت عجب سرمه مانع عجب غازه طم و کلک و نه لیس آورده بر و غزل و سیر این مستور تو لیقح آمد ترا حبل که خاص بود نورانی که آن و مکان جلوه گر برسم و جو</p>	<p>و سه قریشی نسبی منبع استار سخا مردم چشم منی آدم و محبوب خدا نور چشم و جهان قبله که ارض سما و انضجی که دار رخسار منی شمس بهر گیسوی تو و دلیل از او یقینها زه کشید است بران و همه کش او هک آتی حلیه زیباست و جمال زیبا بے آرایش رخسار تو مشاطه قضا خوش لباسی است بران سر قدرت صورت غیر بخت به تصور رخسار گر ندیده به برت خلعت تو ناگیا</p>

گوهرت تا که گیریند کشت کشت
جلوه فراتشده بود کلاه رحمت
اینک ای رحمت کبریه و مراد و لها
یکیزان نرگس مخمور خود از خواب بشو
بجز دالای یانی و سرافکن خسته
که دهم نقد دل و جان به شامه قدمت
بوسه چند به طلعین تو پیوستم بزم
که در لعل تو برو مال نگه افشاختم
مردم دیده جانم ز غبار پایش
گر بریر قدمت چایه سرخ و یابم
دل جانم که سجاکی در تو قربان هست
من کیسته سنگ کوی تو ام در دو جهان
گر بخوانی بکرم یا که برانی برستم
گرچه بصلح بکشی و بر به فراموشی
چون بدرگاه تو اینک سرور افکنم
فره دارم نظر از مهر عطایت دارم
تشته لب خشک بانیم و توئی ابر کرم
ایکه در بای عطائی و سحاب رحمت
کز لال کرم خود لب خشک تر کن

بود مخفی به نهان خانه تسلیم بقا
بر سر عالم از آرایش تا از بلبنا
کو کب طالع ما پادشاه هر دو سر
وزره لطف و کرم دیده رحمت کشا
رحم کن جسمم و قدم نه بسز و دیده ما
هم بگرد تو بگردم و منی چند از نشاها
هم بالم به چین خاک که پای تو
شوکت خاک بگرد یا به اشک از گریه پا
مهر به چشم کند اسیر سرخو رشید تھا
بخدا تا بقیا مرست نکتم باز جسد
چشم دارم که سرم هر قدمت با و خدا
جز بدرگاه تو لجای و گر غیبت مرا
برندارم سرخو دراز درت ای فلک
را چشم کن همه اولی است رضا کرم
خود بفرا که ازین در بر دم باز کجا
کین نظر کن ز کرم برین سکین و گدا
خسته دل سوخته جانیم و توئی بحر عطا
دست اسپیدرگاه تو دارم بدعا
اسی قریشی نسبی منبع انجار حنا

پر تو پر شیر شیدا فکن از مهر علی
ای رسول غریبی مطلع انوار خدا

محمّد شیدا بر غزل حافظ

خود خداوند تعالی به تو لای تو خوش	حور و غلمان و ملائکات تنهای تو خوش
انسان جان بل و جهان جای بهی تو خوش	همه کمال تو به بلوغ و همه جامی تو خوش
دل از حقیقت یا قوت شکر خاسه تو خوش	
ذات پاک و شریف و صفات تو شریف	همه عیبهای تو نیکو همه اوصاف تو لطیف
و حسن زار لطافت لب زنگار هست	همچو گلبرگ گلر هست وجود تو لطیف
مثل سرو چین خلد سراپاست تو خوش	
دست چشمت خضر و لب لعل تو مسیح	سخت تند و زبان شهید و لعل تو مسیح
زنگ و بوی تو بهین حسن جان تو مسیح	شیوه و ناز تو شیرین خط و خال تو مسیح
چشم و ابروی تو زیبا قد بالای تو خوش	
ای نگار بدنی نصرت روی تو بهار	شبه نکست گیسوت شمسیم تا مار
گلشن حسن ز گلهاست حالت گلزار	هم گستان خیالم ز تو بر نقش و نگار
هم مشام و لم از زلف من است تو خوش	
منم از درد فراق تو به آه و زاری	تو بچشم و رخ خود دار و دردم دار
چشم دارم که دمی پرده رخ بردار	پیش چشم تو بمیرم که بدان بهار
سیکند و درم از رخ زیبای تو خوش	
سینه از رنگ مصیبت همه روزگار	همه شب بید ز طوفان فغان و یابار
من بیدار بختین و دو فغان لیل و نهار	در ره عشق که از سیل فنا نیست گذار
کرده ام خاطر خود را به تنهای تو خوش	
بهر طوف و دریا کت که چه فرخنده در	قبله اهل دل و کعبه اهل نظر است

نهری جهان گرد که ملک جهان بقوت سلطان او مفتوح گردید و خشی جوانمردی که ملک جهان بقوت
شده نام بخوبی فتوح رسید غلوا ثقلین اسد است الغالب ابو الحسنین علی بن ابی طالب
کریم الله وجهه و آقا محمد باقر علیه السلام و آیت الله العظمی میر داماد و این خدمت لازم السعاده آن حضرت
اعظم الدرجه را باعث سعادت دارین و توفیق کرامت کونین و ذریع غایت حیات دنیا
و دنیایا مغفرت نجات عقیقه به یقین میدادیم و خداوند انجمنی شاه مردان

زمن این مقبت مقبول گردان

قصیده حمیده شیدا

<p>دل من شمع سوزانست و شکنم شیدا به سوز آتش حرمان شب تار و زمی سوز ز گلگیر تحسیر زمان صدمه زلفش بر سر برون میکا درش از تابش غم حله ستر پایا اگر یک انگیز سوز و درون او برون افتد بدان صبا زان آتش ار یک شعله و گیر ابش سوزش جانم چو حریفی بگذر و بر لب شب غمهرش سحر گردید و فراش اعلای نیک نمیدانم چه کرد و خاتم این آتش دل را شبی از فراط نو میدی سر شوریده خورا که ناگه رهنمای عقل آمد بر سر و قشش چند میوزی از غم با چنین فضلی که میداری بشو از آب استغفار و توبه اولاد را</p>	<p>تنم فانوس ششاست جهان پروانه نشین بسر بر دود آه و اشک حسرت تا بدانش مهموم آه دارد و صدمه چون بید لرزش درون میوز و ش از سوزش هم شسته نشین زمین خان مان سوز و فلک با هم و ایوانش چمن با گلش سوز و سمن با برگ و اعصابش زبان سوز و دمان سوز و بیان زور لبانش به بالین می در آید آتشین دامن افشانش که بگذشتست از خد سوز از اندوه عصیان گهی میزد به بالین و گهی میگوشت برانش که اسه در وادی اذنا با گم کرده ره دانش نخواندی آیت لا تقنطوا کما یستعجلون مشو نو میگردید از رحمت رحمن و عفویش</p>
---	--

بیاد مسجد و سر بر زمین عجز و زاری زن
 که یا الله یا رحمن یا غفار یا رب سبت
 سبیس مست تضرع در آن جانب
 شفیع المذنبین و رحمة للعالمین مستند
 اگر خواهی رضا آن شفیع المذنبین اینک
 که آن اهل بیت را آن شفیع المذنبین هر
 بی تو کید ایوان نبوت بگمان هستند
 نمیدانم که از آن در کدامی افتد بستانیم
 صداقت را عدالت را حقیقت را شجاعت
 کسی که از آن یکی را هم چشم خفته بیند
 از آن شاه مردان شیر خور ابن ابیطالب
 و اعلم ولایت او علیه السلام سلطان
 حکومت دولت و ثروت امارت سطوت و
 حیا و عصمت و عفت صفا و عفت و صفوت
 خدی شاهی کو اکب لشکر و خورشید اسپاهی
 زهر زینت اکلیل شان و شوکت شاهی
 خود و خورشید و نیسان و خورشید و گهر و دریا
 شیر خیز گشتا شیر خدا میر رسول الله
 عمان رخس صولت چون بسوی محرکه تابه
 بصطا و یک بهر صید تیر اندر کمان گسیده
 بدو قیاب و اندازش با هم مرخا گویان

بکن ماتمده از گریه اندوه و افتخار
 بکن رحم و باطن خویش گذار از گناهاش
 که گریه دست نازل آیت یحییٰ و زکریا
 که سیر است بستان و کون از فیض جریانش
 بچو راه تو مثل از جناب آل و یارانش
 که هست و یکی قلند چکیز و نور چشمانش
 ابو بکر و عثمان و حمید چار بار کانش
 و شیخان رسول الله مستند و دوختنانش
 جهان عظمت چاه اند و هر یک شاد و شادانش
 نکویم مومنی او را بل شمع خوانم مسلمانانش
 که کلک از ادب نادر و پرستایم و دانشانش
 شجاعت عدل و بذل علم و علم ارکان سلطانانش
 بدرگاه و شتابانش هستند از غلامانش
 همه اندر حریم پاک دین باز گنبدانش
 پرستاران زهره همچو شمع شتابانش
 جناب شیر و شیر مرغ و ارید و فرجانش
 حسین الماس و یاقوت و زهره و زهره
 که در روز و غا الله اکبر شیخ بر سرانش
 که نروزان داری رستم و ستان زبیرانش
 شمار و کمتر از خاک و خراطین شیر و شتابانش
 کمان قوس عطار و شیر خود و گرد و قریشانش

بروز جنگ در میدان هنگام نزد و تاز
یکی از گردن اندازد و سر قتلج از سر اعدا
فلک صحنی ز رخ گاهش قمر قذیل سطح آن
دو سید گرم شمس و مشتری در مقدم فوجش
بمصر شیربان یوسف عجیب غار گری دارد
زینجی و ولایت خوش بیازار رضا
مسلمانیکه حب و اعتقاد او بدل دارد
هر کس کوشی از خوان انعامت بجز خود
اگر خواهی رضای حق تعالی و حبیب او
که هست او ساقی کوثر حکم ساقی کوثر
خدایا جرحه از جام انعامش نصیب کن
جهانی را از خوان نعمت او بهره ور کرده
چو سید مودت مولایم که هر کس را که مولایم
ستم موسی علی هارون من است مسلمانان
کسی که صدق گوید یا علی شکاکشاد
ز او عافیت کش گردن بنه سرزیر حکم او
و هانش گویند سر چشمه حضرت و از لبها
محیط بحر غلیم با چنان جوش و تلاطمها
بوقت بارش باران جودش بزورق خود را
بفت او هیچ نگذار و هنگام گهر زری
که باشم من که خواهم حریف از علو باد صبح او

چه بران ذوالفقار است چه کدول برقی جولان
سیک و سپکا مالک جوشن و تنهای خصمانش
عطار در نشی و دیوان و زهره منتسب خوش
دو جلاد اندوز و دشمن کشی بهرام و کیوانش
رسول الله حق و لبش چه بیت است کینانش
به تقویم چارم خود خرید از گوهر جاننش
بلا شکامو منت او ای زهی پاکیزه ایمانش
ز غره تابان هر روز صد نمیدست و رضا
بیای ای دل فدای کن گوهر جان از بر خوانش
زهی درویش چشم لطف او بر حال غمانش
که هستم بر کمار قلیم الطاف عافیتش
مرا هم فضل از شفقه نعمت الواننش
علی مولایم سر سبز زهی غلیمت سر شانش
نباشد مومن آنکس که نباشد سر زویش
حکیم این کج جان شود هر شکل آسانش
که مقصود دو عالم شود حاصل باذعانش
هنگام حکم می تراود آب حیوانش
کمینه رتبه هست از جاسا بذل فیضانش
بشاخ سدره می بندد فلک سبز طوفانش
چه معدن را بدیج او چه تانرا بهیانش
چه خود این دانه است و صفت بسیار از فقر قانش

<p>سند عقل صد بار از ازل گزتا ابد هر دم به است اینک زبان بندم شمع سرور جناب خداوند افضل و صدقه خویش و حبیب خود بجای شیر حق نه حال عجز و ذلت نشینم آنی تا بود شاداب گلزار ارم باشد دل در دیکه میدار و بیدار گناه اینک</p>	<p>بدشت مع او پدید نیاید حد و پایانش یامید حصول دولت الطاف و رضوانش و زمین حضرت خیر المصفا و نور چشمش بکن رحم و تجاوز از مضافات گناهش چو گلزار ارم شاداب و لعلای مویش نباشد خبر باطن و شفقت و هیچ درمانش</p>
<p>بسوز و تا بسوزد آتش دوزخ معاذ الله چو سوز آتش دوزخ بگرند حسودانش</p>	
<p>فما نیا ترانه با سه چند مرغوب تر ترتم و بلند خوش اسلوب به یار است شریف و منقبت لطیف جناب عالی نسب و مستطاب سامی لقب غوث اعظم قطب عالم فلک جناب ملک مناب ناسک محراب المعظم مالک رقاب لایم محبوب و حبیب خدا شوب به خطیب لایا سید السیاد امجد الراجات سید الاولیا و اکرم اکرام سند الاصفیا علیهم السلام نائب نبی الورا و صاحب قدمی هذافانه بکماله محی الدین علی محمد و اهل بیت الصلوٰۃ و التسلیم بنشیند محبوب و سرگرم بعد از آن به تسوید مقصود گرام آن اینک شهر و ایکه فریادری بر من نالان مدوے و وی متجاش بر تن بجان مدوے و قبله الدارین الابرار و زبدة الکوین فی الاخیار و قدوة التقلیدین ذی الاقتدار و قدوة النعمین اولی الابصار پیشوای اهل دلائل مبرور و واهی دل بیاران بنور تقابل کمالان حضور رهنمای جلالان کفور روشن ضمیر و لاد و دمان و تنگی از پاف و گمان پوزش پذیر خالیاں خوش تقریر شیرین زبان خوشتر از هر چه خوانم محبوب تر از آنچه دانم و عیبت و کماله او آه اعظم و به حقیقت حاله الله اعلم شهر و غوث اعظم بن مذهب گریان مدوے</p>	
<p>قطب عظم الزمان و صاحب برهان بدو</p>	
<p>قصیده مختصر شیدا</p>	

<p>بر سر مفضل خدا حضرت غوث اعظم نائب اصل ہوا حضرت غوث اعظم مطلع ہر صفا حضرت غوث اعظم مرشد ہر شہدا حضرت غوث اعظم چون تو از لطف بفرمودہ قدمی ہذا ہست چون لا تخت از بہر مردان گفتہ خود بہر بیان چو مردی ہم طلب غم چه دارم چو بقول آن بدی و نیست ماہمہ مروہ و نیم و تولی محی الدین ہستم افتادہ بہر درہ تو خنجر بیکری</p>	<p>اکرم از ظلال ہما حضرت غوث اعظم صاحب بدل عطا حضرت غوث اعظم منج بجز سخا حضرت غوث اعظم سیدی مسندی یا حضرت غوث اعظم یک قدم بہر ما حضرت غوث اعظم خون من حسیت یا حضرت غوث اعظم پس چه پرواست ما حضرت غوث اعظم ہر سر ما چو سما حضرت غوث اعظم تم باؤنی بگو یا حضرت غوث اعظم وستگیر دو سر حضرت غوث اعظم</p>
<p>منم و تشنہ لب و ظلمت انم و شہدا یک نظر بہر خدا حضرت غوث اعظم</p>	
<p>مہر شفقت مددے لمحہ احسان مددے</p>	<p>ابر رحمت مددے چشمہ رحمان مددے</p>
<p>حبوب در گاہ سبحانی معشوق حضرت یزدانی موصوف بہ آواز ربانی معروف بہ شہنشاہ جبرانی کا شفق و قائل قرآن مجید و آفت حقائق ایتقان و تجوید عارف شوارق عرفان کو عاطف طرائق اعیان عمید ناسک مناسک شریعت ساک مسااک طریقت مالک مالک حقیقت و آراک مدارک معرفت محبوب صورتے کہ رخسار پاکیزہ او آئینہ حسن ازل است و نور شید و درختان آئینہ آراے اشارت جمال او و جمستہ سیرتے کہ کردار برگزیدہ او بختیہ احسن العمل است و ناہید بر آسمان نغمہ سہک مناقب کمال او و مہتابان دائرہ نواز کرامت جلال او و مہر و بلبلان فریہ از سخاوت و نوال او و شہر و فضل یزدان مدد رحمت سبحان</p>	
<p>ظلال بجان مددے و جلال مددے</p>	

قصیده

<p> سے نمی حسن نکسای شہ جیلانی صبح اقبال چہ سیای شہ جیلانی سے دوزخش ز گس شملای شہ جیلانی یادمان شکر آمای شہ جیلانی بل لب رشک مسجای شہ جیلانی یا کہ سر و قدر عناسے شہ جیلانی ہست روشن بہ تجلای شہ جیلانی گل و ریخان ہمہ لالای شہ جیلانی نظر بہر تمانبشای شہ جیلانی زاتش حسن دو بالای شہ جیلانی ہر دو عالم ہم شیدای شہ جیلانی ابن فضل ہم جو یاسے شہ جیلانی جام دیدار از مہربانے شہ جیلانی خود بس مستایں سرور و شہ جیلانی خوش کنم دل بہ بخشای شہ جیلانی ہر کیس از یاروہ اسما شہ جیلانی نگارای حضرت والای شہ جیلانی ہرین قدم بہ رخ بفرمای شہ جیلانی کاندازان تجلہ کنم جای شہ جیلانی گو ہر جان بکشد پای شہ جیلانی </p>	<p> اسے ز سہ طلعت زیبای شہ جیلانی مطلع نور قدم جلوہ گہ حسن ازل آہو و شنت ختن جادو چاہ بابل مرج مرجان و ذریا قحج شیر و شکر قفل مرج گہری بلکہ نبات مصری شمع فانوس کہ شمشاد لب جوی مرو اندامتہ چہ جالست کہ این ہر دجان نہ فقط بلبل و موسیچہ غزل خوانا بند ویدہ زنگس و عہر بہ چمن نگر است لاکہ و داغ دلش ہن کہ چہ سان مسوز سین اشفتہ نہ اشفتہ اشفتہ شش سیما چو من اکنون بہین بزم یکسر من ندانم کہ خود امرو نصیب کہ بود نقد ویدار یکف نیست درین بازار چشم از پر تو دیدار شود تار و شش ہر ز با شد زنی آتش سوزان جیم کن نظر بر من اشفتہ و روی از روم فرش کردم نظر از دیدہ خود تا بعد از من شہستان دل را راستم از شہستان نکر بہیم ز شہن کہ بار نقیضانی سامان </p>
--	--

<p>گر و سرو سی بالاسے شیر جیلانی سینه کو ہم بہ تنہا می شیر جیلانی سوزم از آتش سودا می شیر جیلانی سرو چشم تقدیر مہاسے شیر جیلانی یک نظر طلعت زیباسے شیر جیلانی</p>	<p>را چون مرادست و دیکند و دم طوف کیم تا بہ نیم ہین یک جلوہ جالش ہر شب خاک رہ گرد و بر باد و رو آب و گل چون دل مرشد یا مرشد علی باوند یا آئی ز کرم برین شیدا بہ منا</p>
<p>شان شان مدوے قبلہ ایمان مدوے جان جانان مدوے کعبہ ایمان مدوے</p>	
<p>محمود الایمان مسعود الازمان محمود معاندان داؤد الخان سلیمان شان آستان مکربان جهان سلطان گیلان تجسن صورت و اخلاق حمیدہ راہم یوسف اول و آسن پست و اشفاق مجیدہ راہم مولف کامل نائدہ عیسی و بودہ موسی ہر دو گر سنہ خوان نوال باکمال و عرفان کرامت امیر اوست چشمہ خضر و چشمہ کوثر یک و تشنہ شربت فیضان ہلال مقال و بیان حلاوت انگیز او مسافر نو از یکہ خوان خلیل مہمان گدایان کوی او وفادار انداز یکہ جان اسماعیل قربان کمان ابروی او صیحت رخ یوسف لب عیسی کف موسی داز سے</p>	
<p>انچہ خوبان ہمہ دارند تو تہا داز سے</p>	
<p>منظر حسن قدم ہر روز خوبان مدوے</p>	<p>منظر حسن شیم پاکتر از جان مدوے</p>
<p>از کرامات ذات مجمع برکات او چہ نشان دہم داز درجات صفات منبع حسنات او چہ بیان نمایا شجر انیکہ پایہ رفعتش بالاسے آسمان ست گفتہ گذاریم و سایہ کمالش فضا می لامکان بر شام سیرال مصطفیٰ ناموس اولاد مرتضیٰ جگر پارہ زہر افلذہ کہ حسن مجتبیٰ راحت جان شہید کر بلا</p>	
<p>مرشد مرشد یا مرشد دوران مدوے برین مغلس و شیدامی پریشان مدوے</p>	<p>سید سیدنا سید اکوان مدوے ما من ہر کس و لجا بے غریبان مدوے</p>
<p>عند</p>	

<p>ایکه در حسن تو مفتون منم و مرشد ما هر کس از تو نظری در خور خود میخواهد یو که از طیب کلام تو کشم جام کشت تقلین اندگون سرمد برت سید ما شاهباز به گلستان هوایت ازل از تو برار شد پور تو از انجبا اینجا جذرا سخته میکده یارب که از انان نه خرم که بنجم عشوه افسوس فقیه گر زامعان نظر دیده کشائی باشد بخدا ایکه بجز تو دگری چو نتو بخرد نشده چو نتو گوی دلبر و دلزاده گوی</p>	<p>ویکه از بحر تو دبحون منم و مرشد ما تشنه قطره و جیحون منم و مرشد ما تشنگان لب میگون منم و مرشد ما سرمد برگاه تو ایدون منم و مرشد ما صید چنگال تو گلگون منم و مرشد ما حاصل انیت که ممنون منم و مرشد ما لا ابالی زن مطعون منم و مرشد ما بستد احمد که مصئون منم و مرشد ما سین اکشت که مامون منم و مرشد ما بفراق تو جگر خون منم و مرشد ما سوز خفته پاک شده چون منم و مرشد ما</p>
<p>بعد ازین احسن شوریده و شود آفرین مستعد برو با مومن منم و مرشد ما</p>	
<p>چونکه آن نعت قدسی بحر سیت طغیان انگیزد این بدعت غوثی نهر سیت طوفان خمین که هزاران غواصان بچه طمانت و دان بحر محیط غوطه ها خورند و فداوان سقا نمان بوجده خدا</p>	
<p>اندزین نهر بسیط سفینه با برهم زدند نشو سست</p>	
<p>لیک زان بجز از هزار صدفت نه ازین نهر منفذ طوفان</p>	<p>کس نیاورد و گوهری در کف بسلامت رسید ز ورق شان</p>
<p>غزل شیدا</p>	
<p>غوث اعظم بن مضطرب شیدا بخت توئی مقبول خدا توئی محبوب نبی</p>	<p>قطب العالم بن تدبری شیدا شد پیر یرم بن مصفوی شیدا شد</p>

یو که از طیب کلام تو کشم جام کشت

ما تو انم بمن معسرے شیائے	ما تو انم بمن معسرے شیائے	ما تو انم بمن معسرے شیائے
بی تو انم بمن معسرے شیائے	بی تو انم بمن معسرے شیائے	بی تو انم بمن معسرے شیائے
دستگیرم بمن بی سر شیائے	دستگیرم بمن بی سر شیائے	دستگیرم بمن بی سر شیائے
مهر خیز و نیاز باستان اختران نهاده به دماهی و تفتت سرانی سپهر گرامیش سیکر ایم رباعی		
او کیست شیر مهر علی سید دوران	او کیست شیر مهر علی سید دوران	او کیست شیر مهر علی سید دوران
خورشید درخشنده گردون و لای	خورشید درخشنده گردون و لای	خورشید درخشنده گردون و لای
مجلس مقدس در شوق و ذوق جناب مستطاب مهر سپهر قادری و گوهر بحر ذاکری و سیر		
روشن ضمیر مولانا و مرشد ناغوث ازلی حضرت سید شاه مهر علی القادری البجلانی البغدادی		
اصلاً و المیدنی فوری مولد راضی الله تعالی عنه	اصلاً و المیدنی فوری مولد راضی الله تعالی عنه	اصلاً و المیدنی فوری مولد راضی الله تعالی عنه
یا ایها الشمس الذکا ای سیدی مهر علی	یا ایها الشمس الذکا ای سیدی مهر علی	یا ایها الشمس الذکا ای سیدی مهر علی
یکبار از بهر خدا ای سیدی مهر علی	یکبار از بهر خدا ای سیدی مهر علی	یکبار از بهر خدا ای سیدی مهر علی
اینا جمال خود بیا ای سیدی مهر علی		
ای حیران قادری سرتا میا نو خدا	ای حیران قادری سرتا میا نو خدا	ای حیران قادری سرتا میا نو خدا
هر ذره از ایمان ویت جلوه شمس	هر ذره از ایمان ویت جلوه شمس	هر ذره از ایمان ویت جلوه شمس
م انگر برین بکس گدا ای سیدی مهر علی		
ای مطلع السعدین فضل و رحم رب العالمین	ای مطلع السعدین فضل و رحم رب العالمین	ای مطلع السعدین فضل و رحم رب العالمین
ای قسمة الصیتین کمال بخیر عین الدقیین	ای قسمة الصیتین کمال بخیر عین الدقیین	ای قسمة الصیتین کمال بخیر عین الدقیین
تو کعبه کوین ما ای سیدی مهر علی		
ای گلشن بستان جان بو باغ اعتلا	ای گلشن بستان جان بو باغ اعتلا	ای گلشن بستان جان بو باغ اعتلا
تمذیل ایوان مان چشم و چراغ اولیا	تمذیل ایوان مان چشم و چراغ اولیا	تمذیل ایوان مان چشم و چراغ اولیا
کن رحم بر این بی نوا ای سیدی مهر علی		

<p>ای سیدی عالی نسب که سرشک ساسی شیدا به جوت روز و شنبه در بحال مضطر</p>	<p>والا که بر لب نیکو سپهر مقبول در وادی پنج و نقیب دانه نهشت جان</p>
<p>این اضطرار بش تا کجای سیدی مهر</p>	
<p>و اما عهده این خدمت هم مشایه بالاست مع هذا بقدر قضا است آنکه سالادینا در کمال یزد و هم بخیاں آنکه عند ذکر الصالحین تذلل الرحمة به چشم نزول رحمت حضرت ابراهیم و بفرم حصول برکات و رحمت و عظمت اعظم الصالحین و کمی بدامی صاحب این سالادینا الموجود به او کار پیوسته قاوریه و ساعتی به نیست خوانی مروج این نسخه مکرر مع المعبر و ست</p>	
<p>به دراج سنه سی و دو که به گرامی منزل</p>	
<p>۱ همان دوایم معظم که چون در گذشت ۲ بهر سه اسم سبابة واحد ستان ۳ زهر سه اسم مکرر سنین تقنیفش ۴ و زان سه اسم که هر یک بخبر ویدار ۵ خوشا صفت نیکو عشق جان بازی ۶ بعلم عقلی و نقلی نصیب یافت تمام و پیر نیک سیر این دنیا رحمت</p>	<p>۱ و هم مذکره قطب الدین ۲ رفیق تذکره عثمان لولو و گهر ست ۳ عیان چوپا تو خورشید زهره و قمر ۴ بهر سه صفتش چشمسار جلوه گر ۵ بصدق و خوبی خود و زمانه و شرف ۶ به نظم و شعر و بلاغت خرمیه و در ست چه عالم است بعلوم سیر به با خبر ست</p>
<p>ز زهد و خوبی اخلاق خوش عقیده ست او ۴ را سنج شرح غایم اقل و مختصر ست</p>	
<p>که این کتاب مستطاب تعلیم مذکره کمالات و نباتات متوافره و مفصل بر متواتر کران است و نباتات با بهره جناب که است کتاب و آواب شرافت نصایب یعنی آفتاب جلال است از اصلا ب سیادت انساب مجسم انوار سبحانی و معظم ابرار ربانی و مجرم سر از پنهانی و مکرر اطا عرفانی سرور افند حضرت نبوی و نور دیده جناب علوی و شریع و نشانه حضرت رسول خدا</p>	

و پر تو شمع تابان خانه عصمت بتول ز بهر اغوش ثانی قطب ربانی حضرت مولانا و پیدنا
سید شاه ذاکر علی القادری اجمالی البغدادی الحسینی الحسینی رضی اللہ تعالیٰ عنہ قطعه

الما سے صاحب عرفان بیا و عرض من بشنو	بچشم بابان و ظاہر ز نور غور کن عینک
گراحوال جلال حضرت ذاکر علی جوئے	بیانی در کمالی مرشدی مهر علی یک
چونخواهی آن جلال این کمال یکجا ہم دیدن	بیا نگر حال سیدی مرشد علی اینک

کنون میگویم اسی شید ابذکر ذاکری چیز می
کہ هست آن از کرامات کمال آن فی اندک

قصیدہ

پر تو نور خدا ذاکر علی	رہر و طور ہما ذاکر علی
رحمت خیر المور اصلوا علیہ	عظمت شیر خدا ذاکر علی
خسر و ملک کمال اہل بیت	پیر و آل عبا ذاکر علی
قرۃ العینین محبوب خدا	قبلة الکونین ما ذاکر علی
ختم عظیم اولیا را صدر شین	شمع بزم انبیا ذاکر علی
مطلع ہر صفار و روشن ضمیر	منبع بحر عطا ذاکر علی
مالک ملک ہدایت مستدی	سالک سلک رضا ذاکر علی
مرشد المرشد امام المرشدین	پیر پیر پیر ہما ذاکر علی
عاجزان را دستگیر و سر پناہ	گرمایان را رہنما ذاکر علی
قائم اللیل و حضور و متقی	عاصم الذیل از خطا ذاکر علی
مطلق از قید حیات بے ثبات	رونق دار البیت ذاکر علی
چون درین دشت بلا امین ندید	بر سرش زد پشت پناہ ذاکر علی
قصر حنیت را بہ گلزار ارم	بہر احسن کرد و جا ذاکر علی

<p>و سبک تمام المصنفینا ذاکر علی برین مسکین گدا ذاکر علی اسے لگا هست کیمیا ذاکر علی کو نشان تست یا ذاکر علی گرد و از فضل خدا ذاکر علی چشم سپیدارم و عدا ذاکر علی تا قیامت دامت ذاکر علی بود یک شمس افق ذاکر علی لعل شمس المدیسه ذاکر علی هست خیز لا از کیا ذاکر علی</p>	<p>سے امام الاولیا محبوب حق یک نظر از لطیف کن بهر خدا که نگاهت زرشود این خاک من من غلام حضرت مرشد علی از غلامتیش نیمه حاجت روا که من از عجز و نیاز صدف دل رحمت اللہ علیک و سبدم بر سپهر خاندان قادیان هست شمس القادری مرشد علی یعنی عم حضرت مسند جبر او</p>
--	--

اینک این شنید اقبال جلتش

گفت امام الاولیا ذاکر علی

قصیدہ شنید

<p>همسر بیوجیان ذاکر علی القادر سر پناه عاجزان ذاکر علی القادر رستگار و شادمان ذاکر علی القادر در کمال قدسیان ذاکر علی القادر اسی امام ادیان ذاکر علی القادر کاشفت از بنان ذاکر علی القادر بر مثال آسمان ذاکر علی القادر اسی نهایی عرش آشیان ذاکر علی القادر</p>	<p>مختر قدوسیان ذاکر علی القادر سجدہ گاہ انس و جان ذاکر علی القادر اقتدار و جهان ذاکر علی القادر فخر اک و دودمان حضرت غوث اعظم رہنمای گمرانی در صراط مستقیم عارف عرفان کامل و اقصی سرائیل در جلال قدسیان است رفعت و جهان و برپا و مقرب فیض است بدانم ناکجا است</p>
---	---

از غلظت غم و نشان تو ز فوط غم و نشان
 آبیار بو نشان غلظت غم و نشان
 ز غلظت غم و نشان راحت های هر تنخل وجود
 ز آلهام و مصیبت عدا مشهور و آفتاب
 بگریه بینید هاسدان بر روی تار چشم
 هر که او بپوشان خاک افکنده خود میکنند
 معجزات ذات از صبر و مهر و شهنش
 باور و دران چو تو فرزند پاکیزه تراود
 در شایسته نطق و مضمون است سنگ بود
 گر بگویم آفتاب آن نه هم در خور بود
 بگویم که لب بندم ازین گفتار و گویم تا
 یک نگاه تو که اسیر به نوار میکنند
 منکر از هر زبان است هم مرصع و ناتوان
 تو میخاسی زمان داری بفرست از آفتاب
 از ویل حضرت مرشد علی عالی گهر
 بنین سحقی و حرمت پاکش که آن فرزند
 گوشه چشمی بر روی بنده ششید امجد

ز و علم بر لاسکمان ذاکر علی القادر
 چو یار غم و نشان ذاکر علی القادر
 و وجه کعبه آن جان ذاکر علی القادر
 ای همام العاصمان ذاکر علی القادر
 خاک بر چشمان نشان ذاکر علی القادر
 چشم و رو خود زیان ذاکر علی القادر
 از زمین تا آسمان ذاکر علی القادر
 ای گرامی و دو دمان ذاکر علی القادر
 نطق را عقد لسان ذاکر علی القادر
 و صفت تو بر تر از آن ذاکر علی القادر
 این چنین است اینچنان ذاکر علی القادر
 پا و شاه کاهران ذاکر علی القادر
 در و مشهور و خسته جان ذاکر علی القادر
 آید حیوان و دومان ذاکر علی القادر
 آدم پیش تو مان ذاکر علی القادر
 قمر اوج خاندان ذاکر علی القادر
 حضرت مولای مان ذاکر علی القادر

در بیان

ای قله کعبه بنیان روشن علی القادر
 روشن تر از نورانیان و شن علی القادر
 روشن بنان و شن بیان و شن علی القادر

و سه قد و روحانیان روشن علی القادر
 روشن تر از نورانیان روشن علی القادر
 روشن بنان و شن بیان و شن علی القادر

روشن بیدار روشن بجان روشن علی القادر
 روشن چو مهر آسمان روشن علی القادر
 ای مهر اوج غرودشان روشن علی القادر
 ای پیشوای باذیان بی مقصد ای مرشد
 تو لعل مایه مرسلان تو جمع گاه مومنان
 چشم و چراغ عارفان بنم الفرائض مقلدان
 تو صاحب روشن جبین تو زاهد روشن قین
 تو دستگیر یکسان پوزش پذیر مجربان
 تو نور آل قادری تو ذخر مال ذاکر
 ای جوهر ذات که آن جنسی عالی است چنان
 که خیزد در شاهان چون طوطی شیرین زبان
 به چون در حقیقت است که آن بهشتی مایل است
 من هم بر نگردانم هر چند با جمیع بیان
 آنچه خود مطلق اندران گنگ است چنان
 تا چاره از این دریا خون بر دم گلیم خود برون
 تو ای مسیحای زمان هستی طیب مهربان
 اینک من افسرده جانم یار دلی تاب تو
 یکبار از بهر فلک از جبرمت آل عبا
 هم از طفیل پیران مرشد علی مرشد زمان
 نظر که ز نذل و افسان جانان بیندیران
 روزیکه خرافه و زندقه در مطالع میسلا و خود

روشن چو گل در بوستان روشن علی القادر
 روشن ز چهره مویشان روشن علی القادر
 ای بحر موج اقیان روشن علی القادر
 ای نایب امی عاصیان روشن علی القادر
 تو شمع راه گمربان روشن علی القادر
 بنجم الوارث ماروان روشن علی القادر
 تو عابد روشن روان روشن علی القادر
 روشنفکر غیب دان روشن علی القادر
 غو قدر عالی خاندان روشن علی القادر
 کیش نوح منافع انیس جان روشن علی القادر
 هستند هر سویدح ران روشن علی القادر
 ای شمع فی ذلک البیان روشن علی القادر
 گشتیم به در حقیقت نمنه خوان روشن علی القادر
 در سرش نمودن گئی توان روشن علی القادر
 خدایم پیرای مهربان روشن علی القادر
 بهر شفاعت مستقیم جان روشن علی القادر
 افتاد مست بر آستان روشن علی القادر
 وز بهر غوث دو جهان روشن علی القادر
 قلوب جهان غوث زمان روشن علی القادر
 ای پیر پیر پیران روشن علی القادر
 ای مهر موج غرودشان روشن علی القادر

شد از زمین آسمان از لعل رویش بدان اکنون چو خشم در زمان از پر تو تار بج آن روشن رخسارش جهان بچند بود اینک از آن مفتاح ابواب جهان مصلح بزم خوریان علمایان غلامان میند خوران کنیزان و بند گردید چون آن ماه جان از گردش این آسمان	روشن چو بشن خسروان روشن علی القادر خود یافتیم در ماه جان روشن علی القادر روشن شبستان جهان روشن علی القادر ملاح او فرد بسیار روشن علی القادر رضوان درش را پاسبان روشن علی القادر در مغرب رحمت نهان روشن علی القادر
--	--

شید به سال وصال آن ماه سپهر خوشایان
گفتا - ایا قطب جهان روشن علی القادر

قصیده

فخیر خیر ارم سیدی طفیل علی امیر مضر ارم سیدی طفیل علی شعل نور قدم سیدی طفیل علی صفتی خجسته قدم سیدی طفیل علی تویی کشاده دلم از تو هست شاد دلم ولت چو مهر منیر و گفت چو ابر طیر تو ماه اوج هدایتی تو راه غیج نجات نهم ریاضت و زهد و هدایت و تقوی من انکرامت و شان و کمال عظمت تو صلوة و صوم و تلاوت مهاجران و زهد اگر چه طرح سیر ارم ولی منید ارم مگر به حسب عقیدت به ندوه تمثیل	فخیر فقر و چشم سیدی طفیل علی منیر بحر کرم سیدی طفیل علی مطلع حور ارم سیدی طفیل علی ولی فرشته شیم سیدی طفیل علی تویی مراد دلم سیدی طفیل علی زینت چو بد و ظلم سیدی طفیل علی تو شاه فوج حکم سیدی طفیل علی تراست جاه و چشم سیدی طفیل علی که ارم نغمه زخم سیدی طفیل علی نگاه بیانی و دم سیدی طفیل علی که چیست شمع چه دم سیدی طفیل علی کنم و نغمه زخم سیدی طفیل علی
--	--

برافش غنایت عالی بنیاد خوشی اتم
 چو عرش ذاکر علی خیرین شهر روشن علی
 چو مهر مهر علی شتری چه مرشد علی
 جناب مرشد علی و جناب مهر علی
 یکمیت گویهر و یکمیت درخیز
 یکمیت شمع نل و یکمیت شمع صفا
 نور ستاران دو و دود و دود و دود
 وجودتست فرزند شمع بزم کمان
 زودر کمانت به چهره شمع و جاه
 منگ گشته دم و خامه ام شکسته دم
 بس اینک به بیرون در گشت و اوست
 بهر صبح و مسامحه و ماه برور شام
 شادگان همه شب گرد خمر گشت کوه
 تکیه تو بجهان نه مگر به بلبل عدم
 نه در کنار وجودت چو تو فرزند
 کسیکه اسیم شریفی تو و روحان سازد
 بهر آنکه بهره ندارد از چرخین نصرت
 ز صدهزار غلامان در گهر غایت
 منم به ضلعه امراض جسمی و جانی
 توان مسخ دمی کردم تو بگریز و
 زرد سکه لطف خدای اتم حسی مدد

به بین نه بیش فتنه کم سیدی طفیل علی
 بزرگ بدین علم سیدی طفیل علی
 بهر خواست اتم سیدی طفیل علی
 زهر و دین تو هم سیدی طفیل علی
 تو ابر رحمت ویم سیدی طفیل علی
 تو شمع نور قدم سیدی طفیل علی
 ز تست بزم ارم سیدی طفیل علی
 بدور اب و عجم سیدی طفیل علی
 بهان نقش درم سیدی طفیل علی
 چسان کنم چرخ سیدی طفیل علی
 سپهر شست به خم سیدی طفیل علی
 چو چاکران و خدم سیدی طفیل علی
 چو چادشان خیم سیدی طفیل علی
 دو بچه این و لم سیدی طفیل علی
 نه در خیم شکم سیدی طفیل علی
 و راجه فکر و چه غم سیدی طفیل علی
 بودیم ندیم سیدی طفیل علی
 یکی کمینه منم سیدی طفیل علی
 اسیر درد و الم سیدی طفیل علی
 ز طبع و هر تقم سیدی طفیل علی
 برین سقیم هم سیدی طفیل علی

<p>بہاں نہفت و چون ازین سر آمد</p>	<p>برون کشید علم سیدی طفیل علی</p>
<p>گفت سید شیدا کہ بے عیون بنحوان</p>	<p>شیر سر پر ارم سید علی طفیل علی</p>
<p>عدد و سلم مصرع</p>	<p>عدد و سلم مصرع</p>
<p>۱۲۲۹</p>	<p>۱۲۲۹</p>
<p>ایضا قطعه تالیف</p>	<p>ایضا قطعه تالیف</p>
<p>آہ چون سیدی طفیل علی</p>	<p>زین جهان رفت و ای وای وای</p>
<p>سال تر حال دوست - عم باد و</p>	<p>گفت شیدا بہاں کہ ایستہ تاریخ</p>
<p>قطعه تالیف آغاز تصنیف کتاب ہذا از شیدا</p>	<p>قطعه تالیف آغاز تصنیف کتاب ہذا از شیدا</p>
<p>خوشا آن فارس این باغ تصنیف بذکر حضرت ذاکر علی پیر چو این گلہ سستہ باغ کماش بشاخ گلبن تاریخ و سانش</p>	<p>چمن پیر ایستہ گلبن زار از شیدا کہ بود او و وہاں ایشا از شیدا بہ بست از لالہ و گلنار از شیدا بلرز قمری سرشار از شیدا</p>
<p>بدینسان نغمہ خوان گردید شیدا</p>	<p>عجب گلہ سستہ گلزار تجید</p>
<p>۱۲۲۹</p>	<p>۱۲۲۹</p>
<p>ایضا</p>	<p>ایضا</p>
<p>زہے تذکار قدسی گشت تصنیف</p>	<p>کو گری دستہ وزوالمندارت</p>
<p>بہرستان مال خشم و طبعش</p>	<p>ز گلہا نگاہا نواہا سے ہلا غشت</p>
<p>چو مطرب شد ترختم سنج شیدا</p>	<p>کہ این گلہ سستہ ترختم گراستہ</p>
<p>۱۲۲۹</p>	<p>۱۲۲۹</p>
<p>ایضا</p>	<p>ایضا</p>
<p>از منہ تحریر فرمود این کتاب ہے</p>	<p>اگر گشت آن ہو و غفران زہی</p>

هر آنکو وید آن را گشته محفوظ	از حیرت گفت است پنهان بسته
بسال محترم و طبعش ملک شیدا	رستخیز و خیرین عرفان بسته
ایضا	
پیرایه ایست نشاء تمام و طبع	خوشی یکا محمود است برادر دید
سینین و خاتمہ تقدیر و طبعش	کتاب عده الاصفیاء برادر دید
ایضا	
پیشتر بر این نسخه کز و شیدا	بسیار و پیش اهل البصائر
نوشته گشته تاریخش که ملا بد	مستور نسخه کجیل انجوا هر
ایضا	
در مقام لغت و تاریخ	چون نگار بطول آوردم
کتاب شیدا از بهر ختم کلام	گفت من کن که خاسته کردم
ایضا	
چون تمام گشت آن کتاب مقدس	بسال نظیر کفیل تاریخ اجمل
هم از فضل ربی و زمین همیشه	شد انجام این چند تاریخ اجمل
بسال کجیل تاریخهایش	
چنین گفت شیدا چه تاریخ کجیل	
قصیده از شاد و مقبول خالق کوئین مداح خوشگویی حضرت عیسیٰ ثقلین	
سوی لوسی بنیر شاه سپاد و حسن القادری المتخلص به سیادت	
در جهان کویم مناجات سیدی ذاکر علی	چون بیان سازم شام سیدی ذاکر علی

در ذکا ناید عیسی سیدی ذاکر علی
 چون نه نازند از وجودش سایر اهل زمین
 همت بر آن کحل ابجوا هر خوبرو تر از کیمیا
 چون رسد اندر دماغ طالبان کامل شود
 مثل او گیتی ندیده در زمانش دیگر
 روز اول او نموده خود را چون ماه تمام
 گشت روشن عالم و اقلیم هند بر تو گرفت
 مثل خور از ملک مغرب سرزده روشن نمود
 ارض شکل کوثر را چون شارق بر نور کرد
 دوست از اولاد و احفاد رسول غوث پاک
 اوست از اولاد و احفاد حسن ابن علی
 اوست خود محبوب خالق نیز مقبول خدا
 زارش مانند قاری می شد سبب
 خود برنج آورده دود از دزد خود داده نشد
 قاتل اسب خودش را طعم شیرین نمود
 حسب قولش میشود بر هر مکان افراشته
 آنچه آمد در بیاض آن هزاران یک بدید
 ناگهان به غیب بر صدر امانت میرسد
 گر بپند میشود دارا الفتا و ارباب
 مخلصانش داخل اندر زمره خاصان
 نقد میراث ولایت تا ابد قسمت شود

مثل متحان ست عیسی سیدی ذاکر علی
 بر فلک بوده است جای سیدی ذاکر علی
 گز و کفشش خاک پای سیدی ذاکر علی
 بوی از تار عیسی سیدی ذاکر علی
 جان من با و فدای سیدی ذاکر علی
 از ضیاء حسن سنای سیدی ذاکر علی
 از جمال جانفرای سیدی ذاکر علی
 هند را نور و ضیای سیدی ذاکر علی
 رنگ تعلیم و قیامی سیدی ذاکر علی
 غوث الاعظم از نیای سیدی ذاکر علی
 اولیا از اصدق سیدی ذاکر علی
 نمره دنا را دادای سیدی ذاکر علی
 وصل حق ست انتقای سیدی ذاکر علی
 مرها زور دلا سیدی ذاکر علی
 شیر شیران ست عصای سیدی ذاکر علی
 از خلیفه اش بوامی سیدی ذاکر علی
 سحر از اعجاز بای سیدی ذاکر علی
 از فیوض آفتاب سیدی ذاکر علی
 از دعا و اذعای سیدی ذاکر علی
 دشمن خالق عیسی سیدی ذاکر علی
 بر فلکها کوزای سیدی ذاکر علی

گهری از گمان خای سیدی ذاکر علی
قطب شد از اعتبار سیدی ذاکر علی
حالت شنبه صبا سیدی ذاکر علی
اولیا از اولیا سیدی ذاکر علی
جلایابی در کسای سیدی ذاکر علی
شد کمال از وای سیدی ذاکر علی
زود و دودی و کیا سیدی ذاکر علی
سال رحلت و بلا سیدی ذاکر علی
پیرزاده و براس سیدی ذاکر علی

آه سید و تاج دلارایگیان روشن فرود
ذات و سید سیدنا صبحی نام شمس سید علی
یو و یکسان سالقش از ابتدای اشتهار
او خوشا خوشا حسنت کز انظار او صد باشد
دولت و بخت ولایت نعمت دنیا و دین
در هزار و یکصد و دهم نو و از سال هجری
سال نقلش چون مجسمه ای تفت حریف شگرت
باز با تفت گفت فخر الاولیا و الاصله قیا
یا خیر اکمل حاجتم را از ترختم کن رجا

این سیادت را بدینا کن عطا ذوق کبشا
بر غرور و از فیض ولای سیدی ذاکر علی

قصیده طبع از مولوی سید سیادت حسین صاحب در می پوری
در رحمت سیدنا و مولانا شاه طفیل علی القادر

تا شبی از وای تو گوئی در ذکا پیدا شده
گوئی بر ملک زمین بدرالجهی پیدا شده
گوئی یک نور مجسم بر بلا پیدا شده
جان جانان علی مرتضی پیدا شده
یا دگار احمد کفایت الوری پیدا شده
باعث تکثیر آل اصفیا پیدا شده
کز غرور و غش در بهمان نور و غیا پیدا شده

بوالعجب مانده ز نور اولیا پیدا شده
بوالعجب از برج روشن یک شهاب پیدا شده
و ده چه طفلی از طفیل مصطفی پیدا شده
نام نامی اش طفیل و آخر جز و ش علی
راحت روح مشن و فرحت جان حسین
آمد از کان بتولی گوهر تابان که او
آمد از نسل شریف و روشن گوهر سید

آمده که بر ز صلب سیدی روشن ملی
مولدش از وی و میکه رونق و پر تو گرفت
شد بلند صیت اعلا لا گشت مگر ابو ملا
شد حرم روشن نه روشن گشت چون روشن
دید زویش خوش گفتند جن انسان و
نور حق نور نبی نور علی نور حسن
یوسف ثانی تو گوئی دوست در حسن جمال
همچین خورشید یا گلرخ و گلگون بدن
حاشش شاه به غوث غوثی رب العالمین
حرف در فضل و کمالش اینقدر گفتن نیست
ز و شو و شریک پیدا ز و شو و روشن جهان
همچنان آمد ز صلبش سیدی مهر علی
مهر شد با مهرانا کل روی پر نورش چو وید
مهرانا رضی شل مهر و مهر چرخ مثل ماه
نور آن و چشم و نور این به لها جا گزین
نور آن بهر شایسته نور این بهر شایسته
مطلع غم که بوده است معدن نور کریم
دربین پاک و ننگ کوه شمشیر منور
ای سیاهوت تو که گشتی بدست شاه جهان
هرگز گشت محروم گذار ای شیخ عالی مقام
نیست او را در دو عالم خبر تو احیای مستغاث

در حرمش گوئی یک شمس الفجر پیدا شده
بر زبانه طنطنه حرم صبا پیدا شده
شاهجه اولی القوم ذوالجبر و العلاء پیدا شده
ز و به گشتی نیست در دلهما بنای پیدا شده
قطب حق از طین ماوریا صفا پیدا شده
نور چشم حضرت غوثی الوری پیدا شده
باز نامش را به یازمین مهر تقا پیدا شده
مثل گل نازک برگ گلگون تقا پیدا شده
جمله آثار بزرگ در حرم پیدا شده
همان ولی کامل و اکمل اولیا پیدا شده
این اثر از شان آن خیر الوری پیدا شده
گوئی تو خورشید و بگر بنای پیدا شده
باز بین دآسمان ملک خدای پیدا شده
که این سرسیت پنهان کان پنهان پیدا شده
گوینا هر یار و نور به استوا پیدا شده
در میان معنی نقطه بر صفا پیدا شده
زان علی الترتیب از وی اولیا پیدا شده
در کنار حقیقه وحی انزوا پیدا شده
هر ترا این عروه بهر ارتقا پیدا شده
کاین گدا از طین مادر به نوا پیدا شده
بنی که در نایب روی زویم ارتقا پیدا شده

کن ترجم بر سیا دت اولی این جو
از این خواری زوی این التجا پیدایند

قصیده دیگر در حجاب عشق است نام مولانا شیده و اگر علی القادر می باشد

ای قلم بر خیز ذکر شاه و می شان آمده
از کدورتها که تو بر سپیده داری پاک کن
زود تر برگزیده فرمان سعادت را بگفت
شده بادستای دل نادان که بهر اشته
نام پاک آن سید السادات شد و اگر علی
مهر آسازد مشرف از قد و مش ملک است
هم دیار به هم و لها بشده روشن ازو
بشد بکنند این صیقلها می ذیل که صاحب بک
بیدار روشن و لے صاحب جاسک کمال
با دل چهره و رنگ زرد و با آه حسنین
با کمال و حسن یوسف با رخ رشک قر
مه لقا خورشید سیار رشک خوابان جهان
عالم علم دانی و اقلید اسرار حق
حسره و عالی و قاری باشکوه و کز و
قلب حق غوث خدای عزیزین فخر زمان
نور حق نورانی نور غیبی نور حسن
با جلال و شان منو علی با جلال عیسی

در میان خیر الکلام غوث نودان آمده
بر زبانت ذکر پاک نور رحمت آسمده
و کز خسیه صاحب مشهور فرمان آمده
سوی هندستان ز جیلان شاه جیلان
ای زبان خوش باش بر تو نام سلطان
یوسف ثانی بین از شهر کنگان آمده
از عرب در ملک مشرق شمس تابان آمده
با جلال و با جلال غوث جیلان آمده
عالی جانب نور چشم هفت مردان آمده
والهی و عاشق خلاق مستان آمده
عاشق با صورت معشوق نودان آمده
با اداسه و لبر با زلف پیمان آمده
علم و حلم و زهد و زرع و عشق ملک آمده
با تجل با علم با شان شایان آمده
و ادب خیر النساء و شاه مردان آمده
قره العین جناب غوث جیلان آمده
خضر سیاه گوی در دوران سلیمان آمده

قاتل شهید زخود را طعمه شهید نمود ذکر که آمد در اینجا اگر امتهاست او گشت از فیض قدوسش ارض منگل کو طپا بهران جابر شهید و نشان ما جامه گذشت بادل پرورد در وی اسود و حال تباہ	گشت شهید زین کرامت شیر شیران آمده همچنان که ریزه ز ریزه زهمیان آمده چونیکه از آل غوث پیر سیران آمده خطه پاک مزارش نور باران آمده بر در تو این غریب سحر عصیان آمده
---	---

بکن تر حشم بر سیادت امی شه ذاکر علی
بندۀ از بندگانت بهر سامان آمدن

قصیده از محبی انسی جوان خوشرو و خوشگودر پیر پستی لائانی خورشانی
همچنان انوری و خاقانی صاحب کبره حضرت غوث نیروانی شهید
مولوی کمال الدین المذعوبه سید عبد المجید المتخلص احمد مانده کامی

بیر بخومی سلمه الشیر السامی

سید السادات دوران سیدی ذاکر علی نور چشم مصطفی و قمره البعین علی معدن فیض آگهی مخزن برکات کل علوی نظی نژاد و دوشنی قدسی نشان بود معراجش عروج از پایه چار آتش مولو لا اله الا الله عمان عمیق قادر من پریشان گوی از وصف تو از بس قاصم قال فرخ را نکوی ذکر وی خوب است	مایه خشم مریدان سیدی ذاکر علی مرآة و دل بند پیران سیدی ذاکر علی منبع اکرام و احسان سیدی ذاکر علی منظر انوار نیروان سیدی ذاکر علی گشت چون از چشم بنیان سیدی ذاکر علی گوهر از کان گیلان سیدی ذاکر علی خود نمیداری تو پایان سیدی ذاکر علی زانکه نور است تابان سیدی ذاکر علی
--	---

<p>توضیای شمع ایقان سیدی ذاکر علی در و جانهارا تو در مان نسیدی ذاکر علی</p>	<p>تو کمال عین انسانی و بند زندان تو چاره بیچارگان و تکیه گاه و صاحب زندان</p>
<p>احمد رزم پریشا نم ندانم حسبه ام درمان جوان سید ذاکر علی</p>	
<p>الغیا و له</p>	
<p>که از علو ست قیام شمع طفیل علی ز جرمه ریزی جام شمع طفیل علی کسیکه نبود او رام شمع طفیل علی براسته درک مقام شمع طفیل علی کجا ست نگره بام شمع طفیل علی ز دو القار نیام شمع طفیل علی چو شیر شریزه بدم شمع طفیل علی از آنکه هست غلام شمع طفیل علی ز جام مشک خام شمع طفیل علی بمیه گساری جام شمع طفیل علی</p>	<p>نگو ست فال بنام شمع طفیل علی جهانت جام سفا لینه خاک ریخته ز منجینق فلک سنگسار میگردد گمان و دهم کسی رازه قطرق سینه عروج طائر قدسی بزینت زینت قناد چو در گرس خنجر زمانه یافته پر چو روید باز می رود بهر نتیجه قناد ز ششقی و غرب ندانم که دم ز فخر زد سپشده چو قطره زاهد میکده نزود ز دم کباب دل خود خود از کمال تعجب</p>
	<p>منم که احمد رزم غلام خورشیدم که قائم ست مقام شمع طفیل علی</p>
<p>قصیده از طبع زاد محبازی دین طابع خوش مذاق عاشق صادق و مداح محبوب نجانی مولوی غلام ربی المذنب غریب حافظ عبد القفور صاحب شبا کرنا کن بچیتوئی سلمه الله اکبر</p>	

مهر علی محمد خدا مهر علی القادر	مهر علی محمد خدا مهر علی القادر
نور الهدی نام خدا مهر علی القادر	نور الهدی نام خدا مهر علی القادر
لطیف نبی قلل خدا مهر علی القادر	لطیف نبی قلل خدا مهر علی القادر
ماه حسن مهر علی مهر علی القادر	ماه حسن مهر علی مهر علی القادر
ابراریم محسین مهر علی القادر	ابراریم محسین مهر علی القادر
قلب زمان غوث العلماء مهر علی القادر	قلب زمان غوث العلماء مهر علی القادر
شهر اشرف احمد نام مهر علی القادر	شهر اشرف احمد نام مهر علی القادر
دور زبان دارم شاه مهر علی القادر	دور زبان دارم شاه مهر علی القادر
در دل پیا جلوه نام مهر علی القادر	در دل پیا جلوه نام مهر علی القادر
عین نقیض روح خدا مهر علی القادر	عین نقیض روح خدا مهر علی القادر

انظر علی احمد الناصر مهر علی القادر

پروانه پیر تو اولیا مهر علی القادر	ای شیخ زهر انبیا مهر علی القادر
لب و لیسیر خدا مهر علی القادر	ای نور رب العالمین و پور شاه مهر علی القادر
ویادی راه دهنی مهر علی القادر	ای دلیر شاه و رسول ای شکار جزو مهر علی القادر
روشن ز تو بهر دوسرا مهر علی القادر	ای نور چشم هر ولی بخت دل روشن مهر علی القادر
هستی تویی سلطان مهر علی القادر	آجانبان ملین عارفان روح در وان مهر علی القادر
بوی مطهر جانقرا مهر علی القادر	زوی مشور و اضحی موسی معشر مشک مهر علی القادر
عیش خطیبت مشک مهر علی القادر	مهر علی محمد شاه مهم محبوب مهر علی القادر
بخشام در کوی وفا مهر علی القادر	از گلشن پیغمبر سرور روان مهر علی القادر
مهر فلک بهر ضیا مهر علی القادر	شام و شمشیر ترا در بارگاه مهر علی القادر
دائم با تم مرتب مهر علی القادر	از نام تو شیرین زبان نام یاد تو دل مهر علی القادر

	<p>شاکر کمینہ چاکرت زوے نیازش برادر سویس نظر بر خدام علی القادر سے</p>	
	<p>المصاولة</p>	
<p>سوے شعلہ طور ہدی ذکر علی القادر ونسے زینت ارض سما ذکر علی القادر نازان ز تو غوث الورد ذکر علی القادر جستید تخت کبریا ذکر علی القادر موتیر چین بجر عطا ذکر علی القادر گشتند ہمہ در زیر پا ذکر علی القادر گشتہ منورای شہا ذکر علی القادر دارم ز تو این التجا ذکر علی القادر از چشم پرده بر کشا ذکر علی القادر چشم کرم بر حال ما ذکر علی القادر</p>	<p>ایں لعل نور خدا ذکر علی القادر ایں روتق ہر دوسرا ذکر علی القادر حسنی حنین نازین بر صدرت جابر پور علی شاد رسن محبوب بیت جابر مہر خاوج کرم عالی نسب الامم جن و بشر فرشت زمین رو ملک شرفین خاک و رت کحل البصر و دیدہ اہل نظر یاسیدی یا مرشدی الان خدا شہ رحمہ کن سویم بیا بردل نشین پیشوا دارم بدل فکر جان ہر دم باشہ و وفا</p>	
	<p>بر بندہ شاکر بہین لے خسرو دنیا و دین بقا وہ امہ اندر بلا ذکر علی القادر سے</p>	
	<p>قطعات تاریخ طبع تذکرہ مستبرکہ ہذا از عاصی و جمال چون بحالات شہ ذکر علی سال طبعش عاصیا مذکور شد طبع گشتہ ستقل این ذکر پاک یادگار اہل دل این ذکر پاک</p>	
	<p>ایضا</p>	
<p>ایچا لات خوش جهان شد چہ طبع کرات قطار زبان شد چہ طبع</p>	<p>پنام خداوند پاک ہذا پہلچمال طبع جمال این نثار</p>	

خاتمه الطبع او مصنف

الحمد لله الذي منح المصطفين من اوليائه الخلق الشهود وسقاهم
 كؤوس مودته ما عنيهم به عما سقاه ثم ابقاهم بعد الفناء في ذاته
 لنفع هذا الوجود والصلوة والسلام على سيدنا ومولانا محمد
 سيد الانبياء ولا ولياء وافضل ارباب الفضال ووعلى اله ع من حبه
 معدن المعارف وينايع الافضال سيما على زبدة اله وقرارة عينه
 سيدنا ومولانا الغوث الاعظم مالك رقاب الامم على مرور الدهور
 والاحوال اما بعد طبع اين كتاب مستطاب كه رباب الباب را در او ش از سر او
 دل محبوب تر و دخول عقول را از ان گنجينه نكات نقطه صد و قمر با تمام و صفت خاص است
 با اختصار و تيسر خاص الخاص امير ابن الامير جناب مولوي چو و همري گنور گرامت
 صاحب البعدي السالاري با ختام سيد حسنة الله تعالى بما جاء به في طبع
 هذا الكتاب عشر امثاله في الدنيا و سبعة امثاله في الآخرة
 و حضرت واهب العطايا كن امير صاحب صدق و صفاء و مريد باوقار را دام توفيق ان
 و او كه در طبع كتب دربار قادري باقتال فرمان واجب الاذعان پير و مرشد خود گوی سلفت
 بر اخوان و اقربان خود و در پايده و همواره درين امر بر پيشمان خود و پيش و سستی كند
 اللهم امين ثم امين و در طبع فيض مطلع عزيز مصر مروت و يوسف كنعان فوت حاجي
 شيخ فخر يعقوب سلمه الله علام الغيوب در طبع ما حمدي و حق كاپور در راه خيال كبريا الله اكبر
 و سه فصد و ده هم پير نبويه على صاحبها آلاف الصلوة و التحية از استام خاتمه شيخ
 مير عبد الله سلمه الله الاحمد طبع در بركشيد و كل بالبحر و چشم
 مشتاقان گردید فقط

۸۶
اشتهار

ببوعن الله المبین

یہ نسخہ عجیبہ موسوم بہ سہ ماہی

مذکرہ قطب العالمین قزوکر پاک حضرت

حامی شریعت یحییٰ بیعت مولانا وسیدنا شاہ ابوالحسن ذاکر علی القادری

احسنی الخیاتی البغدادی ثم البزوانی علیہ الرضوان الجنانی تصدیق و نظر ثانی مولانا عالم حسینی

حضرت سجادہ نشین خاندان سلسلہ قادریہ دلاویہ اگر میریہ جانت شاہ علی عبد القادر

شمس القادری المدعو بہ شد علی القادری الخفی البغدادی املا والمید فی قوری لکھنؤ

جناب الف رسالہ تراجم فیہا عاجز فیہ اپو مطبع احمدی واقع کانپور میں ہوایا

حق الیقین اسکا محفوظ ہو کوئی صاحب بدون اجازت کلفت قطع شد

نفراتین مستقیم نسخہ اگر مطلوب ہوں گان

کتب عاجز واقع کلکتہ میں

سید عالم فیہ اسو طلب فہ ما بین

اشتهار بجز موقوف

مستقیم

Printed at
Maton all
in the year 1309

CALL No. { U
P }

AUTHOR.....

TITLE.....

--	--

THE BOOK MUST BE
RETURNED TO THE
LIBRARY

MAULANA
AZAD
LIBRARY

-:E

1. The book must be ret
above.